

Kamer der Volksvertegenwoordigers

Chambre des Représentants

14 Mei 1952.

14 MAI 1952.

WETSONTWERP

houdende goedkeuring van het Verdrag tot oprichting van een Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal, van de Bijlagen I, II en III, van het Protocol over de Voorrechten en Immunititeiten van de Gemeenschap, van het Protocol over het Statuut van het Hof van Justitie, van het Protocol over de betrekkingen met de Raad van Europa en van de Overeenkomst met betrekking tot de Overgangsbepalingen, ondertekend de 18^e April 1951, te Parijs.

VERSLAG

NAMENS
DE BIJZONDERE COMMISSIE (1), UITGEBRACHT
DOOR DE HEER BERTRAND.

INHOUD.

HOOFDSTUK I.

	Bladzijden
<i>Algemene Bespreking</i> ...	3
— A. België en het plan-Schuman in het algemeen	3
— B. Het kernprobleem van het plan-Schuman ...	7

(1) Samenstelling van de Commissie : de heren Van Cauwelaert, voorzitter; Bertrand, Delwaide, De Vleeschauwer, Dujardin (Henri), Eyskens, Gillès de Pellichy, Lefèvre (Théodore), le Hodey, Mertens de Wilmars, Oblin, Scheyven, Willot. — Anseele, Bohy, Delattre, Gailly, Huysmans, Larock, Leburton, Spaak, Van Acker (Achille). — Devèze, Kronacker.

Zie :

191 : Wetsontwerp.
361 : Amendementen.

PROJET DE LOI

portant approbation du Traité instituant la Communauté Européenne du Charbon et de l'Acier, des Annexes I, II et III, du Protocole sur les Privilèges et Immunités de la Communauté, du Protocole sur le Statut de la Cour de Justice, du Protocole sur les relations avec le Conseil de l'Europe et de la Convention relative aux Dispositions Transitoires, signés à Paris, le 18 avril 1951.

RAPPORT

FAIT AU NOM
DE LA COMMISSION SPECIALE (1)
PAR M. BERTRAND.

SOMMAIRE.

CHAPITRE I.

	Pages
<i>Discussion Générale</i> ...	3
— A. La Belgique et le plan Schuman en général	3
— B. Le problème central du plan Schuman ...	7

(1) Composition de la Commission : MM. Van Cauwelaert, président; Bertrand, Delwaide, De Vleeschauwer, Dujardin (Henri), Eyskens, Gillès de Pellichy, Lefèvre (Théodore), le Hodey, Mertens de Wilmars, Oblin, Scheyven, Willot. — Anseele, Bohy, Delattre, Gailly, Huysmans, Larock, Leburton, Spaak, Van Acker (Achille). — Devèze, Kronacker.

Voir :

191 : Projet de loi.
361 : Amendements.

HOOFDSTUK II.

	Bladzijden
<i>De Economische uitzichten</i> ...	8
— I. Het probleem der loonverschillen ...	9
— II. De invloed der kolenprijzen op de nijverheid in het algemeen ...	10
— III. Weerslag van de kolenprijs op de kostprijs voor sommige producten ...	11
— IV. Het steenkolenvraagstuk en het plan-Schuman ...	11

HOOFDSTUK III.

<i>Enkele financiële uitzichten</i> ...	15
---	----

HOOFDSTUK IV.

<i>De Sociale Gevolgen en uitzichten</i> ...	17
— 1. De deelname der arbeiders ...	20
— 2. De uitbreiding der werkgelegenheid ...	20
— 3. De emigratie der arbeiders ...	24
— 4. De arbeidsvoorwaarden ...	25

HOOFDSTUK V.

<i>De juridische en politieke aspecten</i> ...	34
— 1. De kwestie van de verwijzing naar de Raad van State ...	34
— 2. De probleemstelling in de Bijzondere Commissie ...	35
— 3. De visie van de Regering op het plan-Schuman ...	37
Verklaringen, moties en wetten aangenomen :	
— in Frankrijk ...	40
— in Duitsland ...	41
— in de Belgische Senaat ...	45
Amendementen ingediend in de Bijzondere Commissie ...	47
<i>Bijlagen : Vragen en Antwoorden</i> ...	51

CHAPITRE II.

	Pages
<i>Les Aspects économiques</i> ...	8
— I. Le problème des écarts de salaires ...	9
— II. Influence du prix du charbon sur l'industrie en général ...	10
— III. Incidence du prix du charbon sur le prix de revient de certains produits ...	11
— IV. Le problème charbonnier et le plan Schuman ...	11

CHAPITRE III.

<i>Quelques aspects financiers</i> ...	15
--	----

CHAPITRE IV.

<i>Effets et aspects sociaux</i> ...	17
— 1. La participation des travailleurs ...	20
— 2. Extension de l'emploi ...	20
— 3. Emigration des travailleurs ...	24
— 4. Conditions de travail ...	25

CHAPITRE V.

<i>Aspects juridiques et politiques</i> ...	34
— 1. La question du renvoi au Conseil d'Etat ...	34
— 2. La position du problème au sein de la Commission Spéciale ...	35
— 3. La conception gouvernementale du plan Schuman ...	37
Déclarations, motions et lois adoptées :	
— en France ...	40
— en Allemagne ...	41
— au Sénat de Belgique ...	45
Amendements présentés à la Commission Spéciale ...	47
<i>Annexes : Questions et Réponses</i> ...	51

MEVROUWEN, MIJNE HEREN,

Niettegenstaande de samengevoegde Commissies van Buitenlandse Zaken en van Economische Zaken van de Senaat 16 commissiezittingen besteed hebben aan het onderzoek van het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal en de erbij behorende bijlagen, protocol en overeenkomst, en zonder het belang te onderschatten van het merkwaardig verslag van de heer Duvieusart, thans Minister van Economische Zaken en Middenstand, heeft uwe Commissie, gezien het grote belang, de grote gevolgen en de belangrijke hervorming die door dit Verdrag nagestreefd worden, het nodig geoordeeld gedurende 6 zittingen de economische, sociale en politieke gevolgen van dit Verdrag, voor België, aan een grondig onderzoek te onderwerpen. Daar de heer Duvieusart in zijn verslag aan de Senaat op een grondige wijze de volledige inhoud en de betekenis der verschillende artikelen bestudeerd en weergegeven heeft, heeft uwe Commissie zich vooral beziggehouden, de algemene gevolgen op de verschillende mogelijke domeinen te onderzoeken.

De Commissie is volkomen eensgezind om de principes die aan de basis liggen van het Verdrag, volledig te onderschrijven, zij is eenparig akkoord om de uitbouw van de Europese eenmaking aan te bevelen en erkent dat de oprichting van een gemeenschappelijke markt met afschaffing der wederzijdse belemmeringen steeds een der bekommernissen geweest is van alle Belgische regeringen sinds de bevrijding.

Zij is echter van mening dat de middelen die daartoe aangewend worden, door dit te doen met fragmentarische oplossingen en met de oprichting van een aantal institutionele nieuwe organen, niet de volledige goedkeuring kunnen wegdragen.

Het is met die bekommernis dat uwe Commissie de drie grote uitzichten die aan het Verdrag verbonden zijn onderzocht heeft. Het betreft de economische, sociale en politieke aspecten.

HOOFDSTUK I.

ALGEMENE BESPREKING.

A. — België en het plan-Schuman in het algemeen.

Als inleiding der algemene bespreking werd door de Regering een algemene uiteenzetting gegeven betreffende haar standpunt inzake de motieven die aanleiding gegeven hebben tot deelname aan de besprekingen te Parijs en die uiteindelijk geleid hebben tot het paraferen van het Verdrag, op 18 April 1951.

Wanneer op 9 Mei 1950 de heer R. Schuman, minister van Buitenlandse Zaken van Frankrijk, het Plan lanceerde om een gemeenschappelijk pact te vormen van de Duitse en Franse staal-en steenkolenindustrie, was het voor iedereen duidelijk, dat de voornaamste bekommernissen die aan de grondslag lagen van deze verklaring, van politieke aard waren :

A) de inspanning voortzetten om te komen tot de Europese eenheid;

B) op een bestendige wijze de scherpe tegenstellingen tussen Frankrijk en Duitsland oplossen;

C) met het oog op het bestendigen van de vrede overgaan tot de internationalisatie van de zwaarnijverheid, die aan de basis ligt van de oorlogsnijverheid.

MESDAMES, MESSIEURS,

Malgré l'examen approfondi par le Sénat — au cours de 16 séances de ses Commissions réunies de l'Intérieur et des Affaires Etrangères — du Traité instituant la Communauté Européenne du Charbon et de l'Acier ainsi que des Annexes, du Protocole et de la Convention y afférents, et compte tenu du remarquable rapport de M. Duvieusart, l'actuel Ministre des Affaires Economiques et des Classes Moyennes, votre Commission — vu le grand intérêt dudit Traité, ses répercussions et les réformes profondes y envisagées — a cependant estimé nécessaire de consacrer 6 séances à l'analyse minutieuse des conséquences économiques, sociales et politiques en résultant pour la Belgique. Le rapport de M. Duvieusart au Sénat comportant une étude détaillée de l'ensemble et aussi de chacun des différents articles, votre Commission s'est préoccupée spécialement des conséquences générales dans tous les domaines.

Votre Commission est unanime à souscrire totalement aux principes de base du Traité. Ses membres, sans aucune exception, se déclarent d'accord pour appuyer la réalisation de l'unification européenne et ils reconnaissent que la création d'un marché commun entraînerait la suppression des entraves réciproques. Ce fut toujours le souci de tous les gouvernements belges depuis la libération.

Ils estiment cependant que les moyens mis en œuvre à cet effet, sous forme de solutions fragmentaires et de la création d'un certain nombre d'organismes institutionnels nouveaux, ne peuvent rencontrer l'adhésion entière.

C'est guidée par cette préoccupation que votre Commission a examiné les trois grands points qui sont à la base du Traité. Ils concernent les aspects économique, social et politique.

CHAPITRE I.

DISCUSSION GENERALE.

A. — La Belgique et le plan-Schuman en général.

En guise d'introduction à la discussion générale, le Gouvernement a fait un exposé d'ensemble des raisons de sa participation aux pourparlers de Paris et qui l'ont conduit, finalement, à parapher le Traité, le 18 avril 1951.

Lorsque, le 9 mai 1950, M. R. Schuman, ministre français des Affaires Etrangères, lança l'idée d'un pacte commun aux entreprises sidérurgiques et charbonnières allemandes et françaises, il parut évident à chacun que les préoccupations essentielles, à l'origine de cette déclaration, étaient d'ordre politique :

A) poursuite des efforts en vue de réaliser l'unité européenne;

B) élimination définitive des antagonismes entre la France et l'Allemagne;

C) internationalisation de l'industrie lourde, base de l'industrie de guerre, en vue du maintien d'une paix permanente.

Alhoewel dit Plan vanaf het eerste ogenblik een belangrijke grondwettelijke reserve opwierp, was het toch zeer opvallend dat het van economisch oogpunt een oplossing daarstelde voor een grote economische uitbreiding en onmiddellijk de mogelijkheid opende voor een vaste en stabiele Europese markt van kolen en staal.

Het is steeds een der voornaamste bekommernissen geweest van de Belgische Regering om te komen tot een vrije Europese markt, daar dit de conditie *sine qua non* is van onze economische expansiemogelijkheden.

Wij moeten inderdaad, buiten onze steenkolen, alle andere grondstoffen voor onze industrie in den vreemde aankopen. Wij zijn aangewezen op de invoer van onze ijzerertsen, de wol, katoen, de jute, enz., en daartegenover staat het feit dat onze nijverheid er ene is, van transformatie der ingevoerde producten, waarvan de productie zo omvangrijk is, dat wij op onze binnenlandse markt hiervoor geen voldoende afzet vinden.

Vandaar voor ons de levensnoodzakelijkheid van de uitvoer onzer producten, het is de voorwaarde om onze bevolking voeding en werkgelegenheid te verschaffen. De verhouding van de uitgevoerde producten verschilt naargelang de nijverheid, doch in zijn geheel gezien moet België ongeveer een derde van zijn voortbrengst uitvoeren.

In 1951 werd op een gezamenlijke voortbrengst van ongeveer 350 milliard frank voor een bedrag van 125 milliard frank uitgevoerd aan grondstoffen en afgewerkte producten, wat zelfs meer is dan een derde van onze volledige voortbrengst.

Het is onnodig er op te wijzen welke weerslag deze uitvoer heeft op de levensstandaard van onze bevolking, onverschillig tot welke sociale klas, beroep of streek zij behoort.

Om deze uitvoer te kunnen handhaven, zijn er twee zaken noodzakelijk: a) met gelijke kwaliteit een concurrentieprijs handhaven op de wereldmarkt; b) beschikken over een vaste markt die in staat is om onze producten op te nemen.

Welnu de grondstoffen ontbreken ons, en kosten ons duurder dan de landen die er voortbrengers van zijn. Onze levensstandaard is de hoogste van de ons omringende landen en onze steenkolen zijn te duur.

Wij moeten dus meer dan ooit al het mogelijke doen om onze concurrentiemogelijkheden op de wereldmarkt te handhaven, daar dit een levenskwestie is voor ons. Daarvoor zijn wij gedwongen steeds onze productie te verbeteren en de productiviteit te verhogen, met als gevolg dat onze productie meer en meer het binnenlands verbruik zal overtreffen waardoor onze levensstandaard meer en meer afhankelijk wordt van onze uitvoermogelijkheden.

Wat gisteren waar was, zal het dus morgen nog meer zijn; het is trouwens daarom dat wij Benelux willen verwezenlijken, dat wij medewerken in de E. O. E. S. om te komen tot de volledige vrijgeving der producten voor de vrije concurrentie.

Rekening houdend met bovenstaande beschouwingen was het logisch dat de Regering met voldoening kennis nam van het Plan zoals het gepubliceerd werd door de heer Schuman. De Regering heeft dan ook onmiddellijk de uitnodiging beantwoord om aan de besprekingen deel te nemen, daar het Plan voor een groot gedeelte een oplossing mogelijk maakte van de drie grote moeilijkheden die de kostprijs der producten bezwaart. Het Plan geeft ons toegang, aan veel betere voorwaarden, tot de grondstoffen die ons ontbreken. Het zal de verbetering nastreven der arbeids- en levensvoorwaarden door de gelijkschakeling der lonen in de geest van vooruitgang.

Rekening houdend met het feit, dat de lonen in België het hoogste zijn, kan dit niet anders dan onze concurrentiemogelijkheden verbeteren en tenslotte zal het de oplos-

Bien que ce Plan ait, dès le début, donné lieu à d'importantes réserves du point de vue constitutionnel, il apparaissait cependant que du point de vue économique, il créait la possibilité immédiate d'une expansion économique considérable et d'un marché européen stable du charbon et de l'acier.

Le Gouvernement belge s'est toujours préoccupé d'aboutir à un marché européen libre, ceci étant la condition *sine qua non* de nos possibilités d'expansion économique.

En effet, nous sommes obligés d'acheter à l'étranger, le charbon excepté, toutes les autres matières premières nécessaires à notre industrie. Nous sommes tributaires de nos importations de minerais, de laine, de coton, de jute, etc. et, au surplus, il est prouvé que notre industrie est une industrie transformatrice des produits importés, dont la production est tellement importante que nous ne pouvons lui trouver de débouchés suffisants sur le marché intérieur.

D'où la nécessité vitale d'exporter nos produits, condition indispensable pour assurer l'alimentation de notre population et lui procurer du travail. La proportion des produits exportés diffère d'une industrie à l'autre, mais dans son ensemble, la Belgique doit exporter approximativement un tiers de sa production.

En 1951, sur une production totale d'environ 350 milliards de francs, les exportations de matières premières et de produits finis ont atteint un montant de 125 milliards de francs, ce qui dépasse le tiers de notre production totale.

Il est superflu de souligner quelles répercussions ces exportations ont sur le niveau de vie de notre population, à quelque classe sociale, profession ou région elle appartienne.

Pour maintenir ces exportations, deux conditions sont nécessaires: a) à qualité égale, maintenir un prix de concurrence sur le marché mondial; b) disposer d'un vaste marché, en mesure d'absorber nos produits.

Or, les matières premières nous font défaut et nous coûtent plus cher qu'aux pays qui en sont producteurs. Notre niveau de vie est le plus élevé des pays voisins, et notre charbon coûte trop cher.

Nous devons tout mettre en œuvre pour maintenir nos possibilités de concurrence sur le marché mondial. C'est plus que jamais, une question vitale pour nous. A cet effet, nous sommes obligés d'améliorer notre production et d'augmenter notre productivité, de sorte que notre production dépassera de plus en plus la consommation intérieure, rendant notre niveau de vie de plus en plus tributaire de nos possibilités d'exportation.

Ce qui était vrai hier, le sera encore davantage demain; c'est la raison pour laquelle nous voulons réaliser le Benelux, et que nous collaborons à l'O. E. C. E. afin d'arriver à une libération totale des produits pour la libre concurrence.

Compte tenu des considérations ci-dessus, il était logique que le Gouvernement ne pouvait que se réjouir du Plan Schuman. Aussi, a-t-il accepté immédiatement l'invitation de participer aux pourparlers, le Plan pouvant résoudre en effet les trois difficultés grevant le prix de revient des produits. Le Plan nous donne accès, à des conditions meilleures, aux matières premières qui nous font défaut. Il poursuit l'amélioration des conditions de travail et de vie par l'égalisation des salaires dans un esprit de progrès.

Les salaires étant les plus élevés en Belgique, le Plan Schuman doit améliorer nos possibilités de concurrence, accélérer et faciliter en fin de compte la solution du pro-

sing van het kolenprobleem in ons land bespoedigen en ook vergemakkelijken, want onze hoge kolenprijs drukt zwaar op onze algemene kostprijs en daardoor ook op onze uitbreidingsmogelijkheden.

Buiten deze drie gunstige factoren, schaft het Plan met een slag alle douanebarrelen en contingenteringsmaatregelen af op een gemeenschappelijke markt van 155 miljoen inwoners en dit voor onze voornaamste nijverheden.

Het is onbetwistbaar dat door deel te nemen aan de onderhandelingen, de Belgische delegatie een aantal verbeteringen heeft bekomen aan de originele tekst.

De eerste tekst voorzag inderdaad alleen de Hoge Autoriteit, die als supra-nationaal gezag een beslissingsrecht had dat bijna volledig soeverein was. Als enige controle was voorzien de Algemene Vergadering die eens per jaar zou vergaderen om de werking van de Hoge Autoriteit te onderzoeken en desgevallend een afkeuring te geven door een stemming, indien de werking der Hoge Autoriteit geen voldoening gaf. Geen enkel verbindingsorgaan was voorzien voor de betrekkingen der deelnemende landen met de Hoge Autoriteit.

Er was praktisch geen beroep mogelijk tegen de beslissingen der H. A., vermits er alleen een scheidsrechterlijke instelling voorzien was, die alleen kon tussenkomen indien de H. A. de voorziene verplichtingen van het Verdrag overtreden had.

Voor de benoeming van de leden van de H. A. was alleen voorzien een stemming met de 2/3 meerderheid, ofwel van de eenvoudige meerderheid ingeval er geen eensgezind akkoord was onder de verschillende regeringen.

Door de Belgische Ministers werden tijdens de Conferentie der Ministers te Parijs van 11 tot 18 April de volgende verbeteringen en voordelen bekomen :

Kwesties in verband met de inrichting der Gemeenschap.

a) *Hoge Autoriteit* : Frankrijk en Duitsland hadden gewild dat het aantal leden der Hoge Autoriteit tot vijf beperkt bleef. Uitgaande van de gedachte dat elk land bij de aanvang een nationale vertegenwoordiger diende te hebben, heeft België aangedrongen opdat er ten minste zeven zouden zijn. Ten slotte is men het eens geworden over *negen*, waarvan er acht met algemene stemmen en de negende per coöptatie zouden gekozen worden. Geen land zal meer dan twee nationale vertegenwoordigers mogen hebben.

b) *Gemeenschappelijke vergadering* : Frankrijk en Duitsland hadden voorgesteld dat de vertegenwoordiging dezelfde zou zijn als te Straatsburg, zegge 18 voor Duitsland, Frankrijk en Italië en 6, 6 en 3 voor België, Nederland en Luxemburg. België heeft verkregen dat de vertegenwoordiging van de laatste drie landen 10, 10 en 4 zou zijn, waardoor Benelux 24 leden verkrijgt op een totaal van 78.

Er dient opgemerkt dat Frankrijk in feite in de vergadering slechts over 15 leden zal beschikken, aangezien Saarland drie vertegenwoordigers heeft bekomen die in de 18 aan Frankrijk toegekende vertegenwoordigers zijn begrepen.

c) *Raad van Ministers* : Frankrijk en Duitsland verlangden elk twee stemmen in de Raad, terwijl de andere landen er slechts één zouden hebben.

België heeft verkregen dat elk land slechts één stem in de Raad zou bezitten, maar heeft er in toegestemd dat de meerderheid eerst zou behaald zijn indien vier landen voorstemmen, waaronder één waarvan de productie 20 % van de totale waarde der kolen- en staalproductie (in feite Duitsland en Frankrijk) vertegenwoordigt.

blème charbonnier national, car le prix élevé de notre charbon grève lourdement notre prix de revient général et nos possibilités d'expansion.

Outre ces trois facteurs favorables, le Plan supprime d'un seul trait toutes les barrières douanières et toutes les mesures de contingentement sur un marché commun de 155 millions d'habitants, et cela pour nos principales industries.

Il est incontestable qu'en participant aux négociations, la délégation belge a obtenu un certain nombre d'améliorations du texte initial.

Le texte initial ne prévoyait, en effet, qu'une Haute Autorité, laquelle, en tant que pouvoir supra-national, aurait disposé d'un droit de décision quasi souverain. L'unique contrôle prévu était l'Assemblée Générale, qui devait se réunir une fois par an pour examiner l'activité de la Haute Autorité et présenter ses éventuelles observations si l'activité de la Haute Autorité ne lui donnait pas satisfaction. Aucun organisme de contact n'était prévu pour les rapports entre les pays participants et la Haute Autorité.

Pratiquement aucun recours n'était ouvert contre les décisions de la Haute Autorité, puisqu'une institution arbitrale était seule prévue et elle ne pouvait intervenir qu'en cas de violation par la H. A. des obligations prévues par le Traité.

Pour la désignation des membres de la H. A. le projet ne prévoyait qu'un vote à la majorité des 2/3 ou à la simple majorité à défaut d'accord unanime entre les différents gouvernements.

Au cours de la Conférence des Ministres qui s'est tenue à Paris du 11 au 18 avril, les ministres belges ont obtenu les améliorations ainsi que les avantages suivants :

Questions relatives à l'organisation de la Communauté.

a) *Haute Autorité* : La France et l'Allemagne auraient voulu que le nombre des membres de la Haute Autorité fût limité à cinq. La Belgique, partant de l'idée qu'au début chaque pays devait avoir un représentant national, insista pour voir porter ce nombre à sept au moins. On s'est finalement mis d'accord sur *neuf*, dont huit seraient élus à l'unanimité et le neuvième coopté. Aucun pays ne pourra avoir plus de deux représentants nationaux.

b) *Assemblée Commune* : La France et l'Allemagne avaient proposé que la représentation fût la même qu'à Strasbourg, soit 18 pour chaque pays : l'Allemagne, la France et l'Italie, et 6, 6 et 3 pour la Belgique, les Pays-Bas et le Luxembourg. La Belgique a obtenu que la représentation des trois derniers pays fût portée respectivement à 10, 10 et 4, ce qui donne 24 membres au Benelux sur un total de 78.

A noter que la France ne disposera en fait que de 15 membres à l'Assemblée, la Sarre ayant obtenu 3 représentants qui sont compris dans les 18 attribués à la France.

c) *Conseil des Ministres* : La France et l'Allemagne désiraient avoir chacune 2 voix au Conseil, les autres pays n'en ayant qu'une.

La Belgique a obtenu que chaque pays n'aurait qu'une voix au Conseil, mais a consenti à ce que la majorité ne soit acquise que si quatre pays votaient pour, dont un assurant 20 % de la valeur totale de production de charbon et d'acier (en pratique l'Allemagne et la France).

Bij staking van stemmen, 3 tegen 3, zal er een tweede beraadslaging dienen plaats te hebben en zal het eensluidend advies eerst verkregen zijn indien, op de drie landen, er twee voorstemmen waarvan de productie bovenstaande 20 % vertegenwoordigt.

Wijzigingen en amendementen aan het Verdrag.

Het ontwerp van verdrag voorzag de mogelijkheid tot het aanbrengen van amendementen aan het verdrag slechts mits eenparig akkoord der regeringen en mits bekrachtiging door de Parlementen. De wijze waarop deze amendementen zullen kunnen ingediend worden, werd op aanvraag van de Belgische Ministers, nader bepaald.

Bovendien werd op hun voorstel een procedure vastgesteld die voorziet dat, in geval van onvoorziene moeilijkheden of van een diepgaande verandering in de economische of technische omstandigheden, gepaste *wijzigingen* kunnen aangebracht worden in de voorschriften in zake de uitoefening van de macht van de Hoge Autoriteit. Deze wijzigingen worden in overleg voorgesteld door de Hoge Autoriteit en door de Raad van Ministers die uitspraak doen bij meerderheid van 5/6; het Hof geeft er zijn advies over, waarna ze door de Gemeenschappelijke Vergadering moeten goedgekeurd worden.

Beschermingsclausules voor de Belgische kolenmijnen.

In het 2de lid van punt 1 van § 26 werd nauwkeurig bepaald dat de Hoge Autoriteit, die verantwoordelijk is voor de regelmatige en voortdurende bevoorrading van de Gemeenschap, aanbevelingen moet doen omtrent de door haar mogelijk geachte productieverhuizingen, op grond van ramingen in zake productie en afzet op lange termijn.

Punt 4 van paragraaf 26 van de Overeenkomst werd op zulke manier gewijzigd dat de Belgische kolenmijnen bijkomende waarborgen en bescherming verkrijgen. De basishoeveelheid van 23 1/2 miljoen ton die op het einde van de overgangperiode door de Belgische Regering mocht gesubsidieerd worden, werd weggelaten. Daarenboven zal deze subsidie niet louter bepaald worden door de bijkomende exploitatiekosten die het gevolg zijn van de natuurlijke gesteldheid der steenkolenlagen, maar er zal insgelijks rekening moeten gehouden worden met de lasten eventueel voortvloeiend uit de uitgesproken onevenwichtigheden waardoor deze exploitatiekosten zouden worden verhoogd.

Ten slotte zal er, in zake modaliteiten van toekenning en maximum bedrag der subsidies, niet alleen rekening moeten gehouden worden met de middelen ter vergemakkelijking van de wederaanpassing en met de uitbreiding van de gemeenschappelijke markt tot andere producten dan kolen en staal, maar er zal ook moeten vermeden worden dat de omvang der eventuele productieverminderingen fundamentele moeilijkheden in de Belgische economie teweegbrengt.

Verklaringen betreffende het Verdrag en de Overeenkomst.

Er werd overeengekomen dat, zonder dat er wijzigingen zouden aangebracht worden in de teksten, België in de memorie van toelichting zou kunnen verklaren hetgeen volgt:

- 1) In de fundamentele en bestendige moeilijkheden waarvan sprake in artikel 37 van het Verdrag, zijn vervat de moeilijkheden van financiële aard;
- 2) De in het Verdrag voorziene boeten en dwangsommen vormen maxima en de Hoge Autoriteit zal van haar macht een matig gebruik moeten maken;
- 3) In de toepassing van alinea 2 b) van § 26 van de Overeenkomst, met betrekking tot de Belgische ijzer- en

En cas de parité de voix, 3 contre 3, une seconde délibération sera nécessaire, et l'avis conforme ne sera acquis que si, parmi les trois, deux pays, assurant 20 % de production ci-dessus, émettent un vote affirmatif.

Modifications et amendements au Traité.

Le projet de Traité ne prévoyait la possibilité d'amendements au Traité que moyennant l'accord unanime des gouvernements et la ratification des Parlements. Le mode de présentation de ces amendements a été précisé à la demande des Ministres belges.

De plus, sur leur proposition, une procédure a été établie prévoyant qu'en cas de difficultés imprévues ou d'un changement profond des conditions économiques ou techniques des modifications appropriées pourraient être apportées aux règles relatives à l'exercice des pouvoirs de la Haute Autorité. Ces modifications sont proposées en accord par la Haute Autorité et par le Conseil de Ministres statuant à la majorité des 5/6; la Cour émet son avis et ensuite elles sont soumises à l'approbation de l'Assemblée Commune.

Clauses de sauvegarde pour les charbonnages belges.

Au 2me alinéa du point 1 du paragraphe 26 de la Convention, il a été précisé que la Haute Autorité responsable de l'approvisionnement régulier et permanent de la Communauté devra faire ses recommandations sur les déplacements de production reconnus possibles par elle, en se basant sur les perspectives à long terme de production et d'écoulement.

Le point 4 du paragraphe 26 de la Convention a été modifié de manière à donner des garanties et une sauvegarde supplémentaires aux charbonnages belges. La référence au tonnage de 23 1/2 millions de tonnes que le Gouvernement belge pouvait subsidier à la fin de la période de transition a été supprimée. De plus, cette subvention ne sera pas conditionnée seulement par les frais d'exploitation additionnels résultant des conditions naturelles des gisements, mais il faudra tenir compte également des charges résultant éventuellement des déséquilibres manifestes qui alourdiraient ces frais d'exploitation.

Enfin, dans les modalités d'octroi et le montant maximum des subventions, il faudra tenir compte non seulement des facilités de réadaptation et de l'extension du marché commun à d'autres produits que le charbon et l'acier, mais il faudra également éviter que l'importance des réductions éventuelles de production ne provoque des troubles fondamentaux dans l'économie belge.

Déclarations relatives au Traité et à la Convention.

Sans apporter de modifications aux textes, il a été entendu que la Belgique pourrait faire les déclarations suivantes dans l'exposé des motifs:

- 1) Parmi les troubles fondamentaux et persistants dont parle l'article 37 du Traité, sont compris les troubles de caractère financier;
- 2) Les amendes et astreintes prévues au Traité sont des maxima et la Haute Autorité devra user de ses pouvoirs avec modération;
- 3) Dans l'application de l'alinéa 2 b) du paragraphe 26 de la Convention relatif à la sidérurgie et métallurgie

staalnijverheid, mag niets een discriminatie van de Belgische ijzer- en staalnijverheid ten opzichte van die der andere aangesloten landen als gevolg hebben.

Niettegenstaande de aanzienlijke verbeteringen welke bekomen werden is men akkoord om te verklaren dat de tekst, zoals hij thans ter goedkeuring voorgelegd wordt, geen volledige voldoening schenkt. Het is een compromis. De zes deelnemende landen hebben allen een eigen economische politiek, die verschillend is van het ene land tot het andere.

B. — Het kernprobleem van het plan-Schuman.

De vraag die zich dan ook stelt bij de behandeling van het Verdrag is: Zijn de offers die wij bereid zijn te brengen in verhouding tot de voordelen die ons verzekerd worden door de oprichting der Europese Gemeenschap van Kolen en Staal?

Sommige leden der Commissie zijn van oordeel dat het misschien wel mogelijk zou geweest zijn het doel van het Schumanplan te bereiken, door b. v. gewone douaneovereenkomsten, door afschaffing der kwantitatieve beperkingen, door het oprichten van een Voor-Gemeenschap gelijkwaardig aan de Voor-Unie die in het kader van Benelux verwezenlijkt werd.

Hierop werd aangetoond dat het Schuman-Plan zich niet alleen tot doel stelt een gemeenschappelijke markt in het leven te roepen door het afschaffen der tolrechten en kwantitatieve beperkingen, doch ook door het uitschakelen van elke discriminatie onder de voortbrengers, kopers of gebruikers, zowel wat betreft de prijs- of leveringsvoorwaarden als de vervoertarieven, door het verbieden van alle toelage of steun door de Staten aan de kolen- en staalnijverheid toegekend, evenals de kartelpraktijken strekkende tot de verdeling en de uitbating van de markten.

De E. G. K. S. moet, door het oprichten van deze gemeenschappelijke markt, bijdragen tot de economische uitbreiding, tot de ontwikkeling van werkverschaffing en tot verhoging van de levensstandaard in de deelnemende Staten.

Artikel 3 bepaalt de objectieven welke de organen der Gemeenschap dienen na te streven, namelijk:

— waken voor een regelmatige bevoorrading der markt gezien aan alle gebruikers van de gemeenschappelijke markt een gelijke toegang tot de productiebronnen is gewaarborgd;

— waken over het vaststellen van de zo laag mogelijke prijzen met inachtname van de vereiste afschrijvingen en het normaal vergoeden der belegde kapitalen;

— waken over de ontwikkeling en de verbetering van de uitrusting, de productiviteit en de kwaliteit, dit evenwel samen met een rationele ontginning van de natuurlijke hulpbronnen en het voorkomen van hun onverantwoorde uitputting;

— waken over de verbetering der levens- en werkvoorwaarden van de werknemers zodat hun geleidelijke gelijkshakeling mogelijk wordt.

Indien men de ontgoochelende resultaten der laatste onderhandelingen te Genève en te Torkay tot vermindering der douanerechten overweegt, kan men zich de moeilijkheden voorstellen welke zouden opgerezen zijn onder de zes deelnemende Staten van het Schuman-Plan bij hun pogingen tot het verkrijgen van de afschaffing der rechten op de steenkool en het staal onder elkaar. Terwijl Benelux een uiterst beperkt tarief heeft voor ijzer- en staalproducten, hebben Frankrijk, Italië en Duitsland integendeel betrekkelijk hoge rechten; dit zou geleid hebben tot einde-

belges, rien ne peut avoir pour effet la discrimination de la sidérurgie et métallurgie belges par rapport aux mêmes industries des autres pays adhérents.

Malgré les importantes améliorations obtenues, les membres reconnaissent que le texte soumis actuellement à la ratification ne donne pas entière satisfaction. Il constitue un compromis. Les six pays participants poursuivent tous une politique économique propre, qui diffère d'un pays à l'autre.

B. — Le problème central du plan-Schuman.

Dès lors, au cours de l'examen du Traité, se pose la question suivante: Les sacrifices que nous sommes disposés à consentir, sont-ils compensés par les avantages que nous assurerait la création d'une Communauté Européenne du Charbon et de l'Acier?

Certains membres de la Commission pensent qu'il aurait été possible de réaliser le Plan Schuman, p. e. par des conventions douanières ordinaires, par la suppression des limitations quantitatives, ainsi que par la création d'une Pré-Communauté, analogue à la Pré-Union réalisée dans le cadre du Benelux.

A la suite de ces observations, il a été souligné que le Plan Schuman prévoyait non seulement la création d'un marché commun par l'abolition des droits de douane et des limitations quantitatives, mais également la suppression de toute discrimination entre les producteurs, les acheteurs ou les consommateurs, tant en ce qui concerne les conditions de prix ou de livraison qu'en ce qui concerne les tarifs de transport, par l'interdiction aux Etats d'octroyer subsides ou aide à l'industrie du charbon et de l'acier; la formation de cartels visant au partage et à l'exploitation des marchés est également écartée.

La C. E. C. A. se doit de contribuer, par la création de ce marché commun, au développement économique, à l'extension de l'emploi de la main-d'œuvre ainsi qu'au relèvement du niveau de vie dans les Etats membres.

L'article 3 précise les objectifs à atteindre par les institutions de la Communauté, notamment:

— veiller à l'approvisionnement régulier du marché, puisqu'un égal accès aux sources de production est garanti à tous les participants au marché commun;

— veiller à l'établissement de prix les plus bas tout en permettant les amortissements nécessaires et une rémunération normale des capitaux investis;

— veiller au développement et à l'amélioration de l'équipement, de la productivité et de la qualité, simultanément avec l'exploitation des ressources naturelles, tout en évitant leur épuisement inconsidéré;

— veiller à l'amélioration des conditions de vie et de travail de la main-d'œuvre, pour atteindre progressivement un même niveau.

Si l'on considère les résultats décevants des dernières négociations de Genève et de Torquay en vue de la réduction des droits de douane, on peut s'imaginer les difficultés qui auraient surgi entre les six Etats participants au Plan Schuman à l'occasion de leurs tentatives pour la suppression des droits sur le charbon et l'acier. Alors que le Benelux n'applique qu'un tarif extrêmement réduit aux produits sidérurgiques et métallurgiques, la France, l'Italie et l'Allemagne au contraire, ont des droits relativement élevés; cela nous aurait conduit à d'interminables négocia-

loze onderhandelingen, en de Beneluxlanden zouden normaal verplicht geweest zijn in andere sectoren toegevoegingen te doen. Een eenvoudige douaneovereenkomst zou tevens praktisch niet hebben toegelaten zich vrij te maken van de clausule der meest begunstigde natie ten overstaan van de landen die geen deel uitmaken van de Gemeenschap.

Het doel van de E. O. E. S. was ook Europa tot één enkele markt samen te smelten, maar de vooruitgang verwezenlijkt in het vrijmaken van het ruilverkeer is tot nog toe zeer beperkt.

Wat het oprichten van een Vóór-Gemeenschap betreft, moet in acht genomen worden dat de overgangperiode eigenlijk kan worden beschouwd als een Vóór-Gemeenschap die de geleidelijke aanpassing van de producties aan de nieuwe voorwaarden moet verwezenlijken, en het verdwijnen van het gebrek aan evenwichten voortvloeiende uit de vroegere voorwaarden moet vergemakkelijken.

En tenslotte, onafhankelijk van de politieke drijfveren die geleid hebben tot het verwezenlijken van de E. G. K. S. (versterking van de vrede en afschaffing van de eeuwenoude vete tussen Frankrijk en Duitsland) moet men het belang voor België onderlijnen van de fondsen van heraanpassing en herberekening die zullen toelaten de oplossing van het Belgische kolenvraagstuk te vergemakkelijken.

HOOFDSTUK II.

DE ECONOMISCHE UITZICHTEN.

Alhoewel de eerste ondergrond van het Verdrag van politieke aard is, lijdt het toch geen de minste twijfel dat de Europese Gemeenschap van kolen en staal in zijn essentie een economische en sociale doelstelling nastreeft en inhoudt.

Deze doelstelling wordt zeer wel omschreven in artikel 2 van het Verdrag, in de volgende bewoordingen :

De E. G. K. S. heeft ten doel, in harmonie met de algemene economie der deelnemende Staten, en daartoe in staat gesteld door de instelling van een gemeenschappelijke markt overeenkomstig de bepalingen van artikel 4, bij de dragen tot de *economische ontwikkeling, de uitbreiding van de werkgelegenheid en de verhoging van het levenspeil in de deelnemende Staten.*

De Gemeenschap moet in toenemende mate de omstandigheden scheppen die uit zichzelf de meeste nationale verdeling van de productie op een zo hoog mogelijk peil verzekeren, en daarbij zowel de continuïteit van de werkgelegenheid waarborgen als vermijden dat in de economie van de deelnemende Staten grondige en blijvende moeilijkheden worden veroorzaakt.

In artikel 3 worden de doelstellingen bepaald waardoor de Gemeenschap zich moet laten leiden. In artikel 4 wordt bepaald hoe de Gemeenschappelijke markt zal ingesteld worden.

Verder worden in het Verdrag, onder Titel III, in detail de verschillende bepalingen uitgestippeld die betrekking hebben op het verwezenlijken der doelstellingen aangegeven in de artikelen 2, 3 en 4. Deze bepalingen zijn onderverdeeld in 10 Hoofdstukken en omvatten de artikelen van n° 46 tot en met 75. Alleen Hoofdstuk VIII heeft geen betrekking met de Economische uitzichten van het Verdrag, doch bepaalt de sociale uitzichten, die weergegeven worden in de artikelen 68 en 69, doch hierover wordt in het volgende hoofdstuk van het Verslag gehandeld.

Wanneer men de verhouding in het geheel der gezamenlijke nijverheidsvoortbrengst der deelnemende Staten vergelijkt, dan is het duidelijk dat België door de toetre-

tions et normalement les pays du Benelux auraient été appelés à faire des concessions en d'autres secteurs. En outre, pratiquement, une convention douanière n'aurait pas davantage permis de se soustraire à la clause de la nation la plus favorisée à l'égard de pays ne participant pas à la Communauté.

L'O. E. C. E. visait également à fusionner l'Europe en un marché unique, mais les progrès réalisés dans le domaine de la libération des échanges sont, jusqu'à présent, fort limités.

En ce qui concerne la création d'une Pré-Communauté, il y a lieu de remarquer que la période de transition doit être considérée comme une Pré-Communauté devant réaliser l'adaptation progressive des productions aux conditions nouvelles et supprimer le déséquilibre résultant des conditions antérieures.

Enfin, il faut souligner, indépendamment des motifs politiques qui amenèrent la réalisation de la C. E. C. A. (renforcement de la paix et élimination de l'inimitié séculaire franco-allemande), l'importance que revêtent pour la Belgique les fonds de réadaptation et de correction qui permettent de faciliter la solution du problème charbonnier belge.

CHAPITRE II.

LES ASPECTS ECONOMIQUES.

Bien que le premier mobile du Traité soit d'ordre politique, il est certain que la Communauté Européenne du Charbon et de l'Acier a un but essentiellement économique et social.

Ce but est fort bien défini à l'article 2 du Traité, dans les termes suivants :

« La C.E.C.A. a pour mission de contribuer, en harmonie avec l'économie générale des Etats membres et grâce à l'établissement d'un marché commun dans les conditions définies à l'article 4, à *l'expansion économique, au développement de l'emploi et au relèvement du niveau de vie dans les Etats membres.*

» La Communauté doit réaliser l'établissement progressif de conditions assurant par elles-mêmes la répartition la plus rationnelle de la production au niveau de productivité le plus élevé, tout en sauvegardant la continuité de l'emploi et en évitant de provoquer, dans les économies des Etats membres, des troubles fondamentaux et persistants. »

A l'article 3 sont précisés les objectifs qui doivent guider la Communauté. L'article 4 prévoit la manière dont sera créé le marché commun.

En outre, le Traité énonce, en détail, sous le Titre III, les diverses stipulations qui ont trait à la réalisation des objectifs indiqués dans les articles 2, 3 et 4. Ces stipulations, subdivisées en 10 Chapitres, comprennent les articles n° 46 au n° 75 inclus. Seul le Chapitre VIII ne concerne pas les aspects économiques du Traité, mais il détermine les aspects sociaux, qui font l'objet des articles 68 et 69, et dont il est question au chapitre suivant du Rapport.

Si l'on considère sa participation dans l'ensemble de la production industrielle des Etats membres, il est évident que la Belgique, par son adhésion au Traité, subira l'in-

ding tot het Verdrag, het meeste de invloed van deze instellingen op het gebied van zijn economische bedrijvigheid zal ondergaan.

De verhouding der staal- en kolenproductie tot de gezamenlijke nijverheidsproductie doet zich als volgt voor :

België	35 %	) B. L. E. U. 40 %
Luxemburg	80 %	)
Duitsland	27 %	
Frankrijk	15 %	
Nederland	8 %	
Italië	16 %	

Het is begrijpelijk dat in die verhouding, de aarzeling der Belgische deelneming zeer goed verklaarbaar is.

De grootste opwerpingen tegen het Schuman-Plan komen vanwege de Belgische mijnnijverheid, die zich daarom beroept op drie redenen van sociale, economische en natuurkundige aard, te weten :

- A) het te grote verschil in de lonen;
- B) het nadelige verschil inzake inhoud en ligging der kolenlagen;
- C) achterstand in de voortbrengstmethoden.

Het is opvallend hoe in de besprekingen die plaats hebben rond het Schuman-Plan men de indruk wil verwekken alsof het kolenvraagstuk ontstaan is door het opstellen van het Verdrag en dat er zich voor de Belgische economie eerder geen vraagstuk stelde in verband met zijn kolennijverheid. Niets is nochtans minder waar, reeds jaren bestaat er in België een kolenprobleem waarvan de belangrijkheid niet te onderschatten is.

I) Het probleem der loonverschillen.

De grote loonverschillen die thans bestaan tussen de verschillende deelnemende Staten hebben ongetwijfeld een nadelige invloed en vormen een voornamelijk handicap voor de instelling der gemeenschappelijke markt met gelijke concurrentiemogelijkheden. België heeft het hoogste loonniveau van de Gemeenschap en is dus economisch gezien daardoor, in een zeer nadelige positie tegenover de andere partners, én voor de metaalnijverheid én *a fortiori* voor de kolennijverheid.

Op eerste zicht is het dan ook te betreuren dat in de tegenwoordige tekst niet behouden werd, de eerste originele tekst, die voorzag dat de H. A. tot opdracht had « de gelijkenschakeling van de levens- en de arbeidsvoorwaarden van de werkkrachten uit de steenkolen- en staalindustrie te bevorderen ». In het huidige Verdrag wordt deze tekst niet meer helemaal in dezelfde betekenis overgenomen.

Artikel 3 wordt thans als volgt gestipuleerd : « De instellingen van de Gemeenschap moeten de verbetering bevorderen van het levenspeil en van de arbeidsvoorwaarden der werknemers, zodat een geleidelijke egalisatie daarvan in elk der industrieën, welke aan haar zorg zijn toevertrouwd, mogelijk wordt. »

Door deze nieuwe tekst is geen enkele tussenkomst in het Verdrag voorzien om de verbetering der lonen en sociale vergoedingen te bewerken, doch wel in artikel 68, § 2, om te beletten dat ze zouden verslechteren.

De hoofdbekommernis bij de opstellers van het Verdrag in opzicht van de arbeidsvoorwaarden der werknemers is geweest, de Gezagsorganen zo weinig mogelijk rechtstreeks en positief te doen tussenkomen in het bepalen hiervan. De tekstwijziging is het gevolg van de houding der werknemersafgevaardigden, die er op steunden dat

fluence la plus marquée de ces institutions dans le domaine de son activité économique.

Le rapport de la production métallurgique et charbonnière à la production industrielle dans son ensemble se présente comme suit :

Belgique	35 %	) U. E. B. L. 40 %
Luxembourg	80 %	)
Allemagne	27 %	
France	15 %	
Pays-Bas	8 %	
Italie	16 %	

Ces proportions justifient entièrement les hésitations de la participation belge.

Les principales objections contre le Plan Schuman émanent de l'industrie charbonnière belge, qui invoque à cet égard trois raisons d'ordre social, économique et physique, à savoir :

- A) l'écart trop grand des salaires;
- B) la différence en ce qui concerne la teneur et la position des gisements de charbon;
- C) le retard dans le domaine des méthodes de production.

Il s'impose combien, dans les échanges de vues au cours des négociations relatives au Plan Schuman, l'impression veut être donnée que le problème charbonnier est créé par l'établissement du même Traité et qu'auparavant aucune préoccupation de ce genre ne se posait pour l'économie belge quant à son industrie charbonnière. Rien n'est plus faux, car depuis de nombreuses années il existe un problème charbonnier en Belgique, dont il ne faut pas sous-estimer l'importance.

I) Le problème des écarts de salaires.

Les grands écarts de salaires existant actuellement entre les différents Etats membres exercent incontestablement une influence défavorable et sont un handicap sérieux pour la création d'un marché commun, à possibilités de concurrence égales. La Belgique a le niveau de salaires le plus élevé de la Communauté et se trouve, par conséquent, du point de vue économique, en position très défavorable à l'égard de ses partenaires, et pour l'industrie métallurgique et, *a fortiori*, pour l'industrie charbonnière.

A première vue, il est donc regrettable que l'on n'ait pas conservé dans le texte actuel, le texte initial qui prévoyait que la H. A. avait pour mission de promouvoir « l'égalisation des conditions de vie et de travail de la main-d'œuvre dans les industries charbonnière et métallurgique ». Dans le Traité actuel, ce texte n'est plus repris tout à fait dans le même sens.

L'article 3 est actuellement libellé comme suit : « Les institutions de la Communauté doivent promouvoir l'amélioration des conditions de vie et de travail de la main-d'œuvre, permettant leur égalisation dans le progrès, dans chacune des industries dont elle a la charge. »

Ce texte nouveau du Traité ne prévoit rien qui soit de nature à améliorer les salaires et les allocations sociales, sauf à l'article 68, § 2, qui empêche qu'ils ne deviennent moins favorables.

Pour l'établissement des conditions de travail des travailleurs les rédacteurs du Traité se sont préoccupés spécialement d'éviter autant que possible l'intervention directe et positive des Institutions. La modification apportée au texte résulte de l'attitude des délégués des travailleurs, qui ont insisté sur le fait que les syndicats devaient con-

de vakverenigingen de volle vrijheid moeten behouden voor het verdedigen van de beroepsbelangen van hun leden. Zij zijn van oordeel dat de organen van de Gemeenschap slechts moeten helpen en steunen, doch niet in de plaats moeten komen der vakbeweging.

Economisch gezien is deze tekst voor België een nadeel en dit omwille van zijn hoge lonen en sociale lasten, temeer dat Duitsland en Nederland zeer terughoudend zijn, inzake de aanpassing der lonen en sociale voordelen op het peil der hoogste lonen in de Gemeenschap.

Het is nochtans nodig de aandacht te vestigen op het feit dat vóór de oorlog het loonpeil in België lager was dan bij de ons omringende landen. Men huldigde toen de opvatting dat de leefbaarheid der Belgische economie gebonden was aan het goedkoop leven en aan de lage lonen.

Na de bevrijding werd deze opvatting prijsgegeven en er werd een grote sociale vooruitgang gerealiseerd, zodanig dat wij op dit ogenblik de hoogste lonen hebben van het Vasteland. De Belgische nijverheid heeft zich hieraan wonderwel aangepast door een werkelijke verhoging der productiviteit. Dit is waar voor de nijverheid in het algemeen, doch niet voor de mijnnijverheid, en de kostprijs per ton kolen is nog steeds de hoogste van de landen der Gemeenschap. Deze toestand kan niet behouden blijven en het is onmogelijk de bereikte sociale vooruitgang te hypothekeren door een kolenprijs, die hoger is dan in onze medeconcurrerende landen. Onze sociale standing en heel onze economische toekomst zijn verbonden aan de vaststelling van onze kolenprijzen en onze prijzen voor de energie aan deze die van toepassing zijn in de ons omringende landen.

In welke mate de grote loonverschillen tussen de onderscheidene landen welke kunnen benaderd worden, zal verder onderzocht worden in het Ve Hoofdstuk van het Verslag, waar gehandeld wordt over de Sociale gevolgen van het Schuman-Plan.

II) De invloed der kolenprijzen op de nijverheid in het algemeen.

Het zou een grote vergissing zijn het Schuman-Plan eenzijdig te bestuderen van het standpunt der kolennijverheid, het is nodig het Verdrag eveneens te bestuderen onder het oogpunt van de Belgische nijverheid in het algemeen.

Onze staalnijverheid werd destijds opgericht steunende op ons eigen kolen- en ook op onze eigen ijzerertsen. Sinds lange tijd is onze voorraad ijzererts uitgeput en onze siderrurgie heeft zich verder ontwikkeld met de invoer van ijzererts uit het buitenland. Zijn regelmatige uitbreiding is ver over het binnenlands verbruik heen gegroeid. Zij kan zich alleen handhaven en verder uitbreiden op een ruimere en vastere markt, dan zulks totnogtoe het geval geweest is.

De metaalnijverheid heeft dus een onmiddellijk belang bij het tot stand komen der gemeenschappelijke markt en de aanvaarding van het Schuman-Plan. Zij zal daardoor een grotere stabiliteit bekomen dan in het verleden en veel beter gewapend zijn tegen de economische inzinkingen die zo zwaar gevoeld worden op de kleine markten die tot nog toe in Europa bestaan.

Niet alleen de metaalnijverheid is verbonden aan onze kolen, doch alle nijverheden ondergaan hiervan de invloed in een meer of mindere mate, daar zij alle verbruikers zijn van deze grondstof, hetzij onder vorm van brandstof, elektriciteit of gaz. De weerslag van de kolenprijs is voor sommige nijverheden zeer groot.

server leur entière liberté dans la défense des intérêts professionnels de leurs membres. Ils estiment que les institutions de la Communauté doivent apporter uniquement aide et appui, sans se substituer au mouvement syndical.

Considéré sous l'angle économique, ce texte est préjudiciable à la Belgique, et cela en raison du niveau élevé de ses salaires et charges sociales, d'autant plus que l'Allemagne et les Pays-Bas se montrent très réticents à l'adaptation des salaires et des avantages sociaux au niveau des salaires les plus élevés au sein de la Communauté.

Il convient cependant d'attirer l'attention sur le fait qu'avant la guerre le niveau des salaires était inférieur en Belgique à celui des pays voisins. Il était alors admis que la viabilité de l'économie belge était subordonnée à la vie à bon marché ainsi qu'aux bas salaires.

Après la libération, cette conception fut abandonnée et un grand progrès social a été réalisé, de sorte que nos salaires sont actuellement les plus élevés du Continent. L'industrie belge s'y est magnifiquement adaptée par une augmentation réelle de la productivité. Cela vaut pour l'industrie en général, à l'exclusion de l'industrie charbonnière, et le prix de revient, à la tonne, du charbon est toujours le plus élevé parmi ceux des pays de la Communauté. Cette situation ne peut être maintenue et il n'est pas possible d'hypothéquer le progrès social déjà réalisé par un prix du charbon supérieur à celui des pays concurrents. Notre standing social ainsi que notre avenir économique tout entier sont subordonnés à l'établissement de nos prix du charbon et de nos prix de l'énergie par rapport à ceux qui sont pratiqués dans les pays voisins.

La mesure dans laquelle peuvent être éliminés les grands écarts de salaires dans les divers pays, fait l'objet d'un examen au Chapitre V du Rapport, qui traite des conséquences sociales du Plan Schuman.

II) Influence du prix du charbon sur l'industrie en général.

Etudier le Plan Schuman du seul point de vue de l'industrie charbonnière serait une grande erreur; il convient aussi de l'examiner dans le cadre de l'industrie belge en général.

Notre industrie métallurgique fut créée jadis en tenant compte de nos propres ressources en charbon et en minerai de fer. Depuis longtemps déjà, nos réserves de minerai de fer sont épuisées et notre siderrurgie a continué à se développer en important du minerai de fer. Son extension constante a dépassé de loin la consommation intérieure. Elle ne peut se maintenir et s'étendre davantage que sur un marché plus vaste et plus stable que celui existant.

L'industrie métallurgique a donc un intérêt immédiat à la réalisation d'un marché commun ainsi qu'à l'adoption du Plan Schuman. Elle y gagnera une stabilité plus grande que par le passé et sera mieux armée contre les dépressions économiques qui sont ressenties durement sur les marchés restreints existant encore en Europe.

Notre industrie métallurgique n'est pas seule tributaire de notre charbon; toutes les industries en subissent également l'influence dans une mesure plus ou moins grande, car elles consomment toutes cette matière première soit sous forme de combustible, d'électricité ou de gaz. La répercussion du prix du charbon est très grande pour certaines industries.

III) Weerslag van de kolenprijs op de kostprijs voor sommige producten.

Gewalst staal...	47,58 %
Gewoon zink...	12,51 %
Gegoten ijzer...	10,91 %
Vette kalk...	65,58 %
Waterkalk...	26,37 %
Kunstcement...	57,00 %
Gewoon cement...	19,00 %
Rijnstenen...	22,00 %
Vensterglas...	17,00 %

Het is van nu af reeds duidelijk dat sommige nijverheden, die grote verbruikers zijn van kolen, zich in hun ontwikkeling bedreigd zien, telkens er een daling is in de economische conjunctuur. Dit is het geval voor de :

- 1) Cokeries en gas;
- 2) Siderurgie en non-ferro metalen;
- 3) Kunstmeststoffen;
- 4) Papiernijverheid;
- 5) Cement-, glas- en ceramieknijverheden.

In de veronderstelling dat er geen Schuman-Plan zou zijn, dan is er voor België niettemin een zwaar kolenprobleem op te lossen : n. l. kolen bekomen aan dezelfde prijs als de ons omringende landen.

Het argument, dat het toch van groot belang is, van te beschikken over eigen steenkool voor onze verbruikende nijverheid, die haar wel zou verplichten deze grondstof duur te betalen in geval van depressie, maar daartegenover de zekerheid bieden van bevoorrading in periode van hoogconjuncturen, is zeker zeer pertinent.

Doch wij hebben nu reeds geen zekerheid op dat gebied, want sinds jaren zijn wij voor onze kolenproductie afhankelijk van het buitenland. Indien onze mijnnijverheid alleen moest werken met de huidige inlandse arbeidskracht, dan zou de voortbrengst onvoldoende zijn om in ons eigen behoeften te voorzien. Het aantal vreemdelingen die in onze mijnen tewerkgesteld zijn stijgt van jaar tot jaar. Het bedroeg :

in 1938	24.530
in 1946	30.734
in 1951	66.740

Het effectief der ondergrondse mijnwerkers bedraagt 50 % vreemdelingen. Het aantal Italiaanse kolenhouwers bedraagt 44 % van het totaal der houwers, hun vertrek zou de dagelijkse productie van 100.000 T. op 60.000 T. brengen. Het is onbetwistbaar dat onze kolenproductie in de toekomst afhankelijk is van vreemde arbeidskrachten.

IV) Het Steenkolenvraagstuk en het Schumanplan.

Dit probleem werd op een zeer breedvoerige wijze behandeld in het verslag van de heer Duvieusart (Stuk 84, Senaat, blz. 32 tot 51), zodat het onnodig is in dit Verslag hierover nog verder uit te wijden.

Slechts een aspect werd op de Commissie speciaal behandeld, n. l. dit betreffende de plannen en de vooruitzichten van de Regering in verband met de noodzakelijke aanpassingen, die moeten geschieden om, tijdens de overgangperiode, onze kolennijverheid aan te passen aan de vereisten van de gemeenschappelijke markt. In dit verband werd de aandacht gevestigd op het wetsvoorstel. De Groote en werd het standpunt der Regering dienaangaande gevraagd. In het Franse en Duitse parlement heeft men volgens sommige leden der Commissie een juiste kijk gehad op het belang van het Verdrag, door vast te leggen in welke

III) Incidence du prix du charbon sur le prix de revient de certains produits.

Acier laminé...	47,58 %
Zinc...	12,51 %
Fonte...	10,91 %
Chaux...	65,58 %
Chaux hydraulique...	26,37 %
Ciment artificiel...	57,00 %
Ciment...	19,00 %
Briques du Rhin...	22,00 %
Verre à vitres...	17,00 %

Il est évident, dès à présent, que certaines industries, grandes consommatrices de charbon, sont menacées dans leur développement, dès qu'une baisse se manifeste dans la conjoncture économique. Tel est le cas pour :

- 1) les cokeries et usines à gaz;
- 2) la sidérurgie et les métaux non-ferreux;
- 3) les engrais artificiels;
- 4) l'industrie du papier;
- 5) l'industrie du ciment, du verre et de la céramique.

Si le Plan Schuman n'existait pas, la Belgique aurait quand même un problème charbonnier très important à résoudre; c'est-à-dire, se procurer du charbon au même prix que les pays voisins.

Certes, le grand intérêt que présente la possibilité de disposer de notre charbon pour notre industrie de consommation, qui serait forcée de payer cette matière première au prix fort en cas de dépression, mais qui, en revanche, aurait la certitude d'être approvisionnée en période de haute conjoncture, est un argument pertinent.

Toutefois, nous n'avons plus aucune certitude en ce domaine, car depuis quelques années déjà nous dépendons de l'étranger pour notre production charbonnière. Si notre industrie extractive en était réduite à n'employer que la main-d'œuvre indigène actuelle, la production ne suffirait plus à couvrir nos propres besoins. Le nombre des étrangers occupés dans nos charbonnages s'accroît d'année en année. Il s'élevait à :

24.530	en 1938
30.734	en 1946
66.740	en 1951

L'effectif des ouvriers du fond comporte 50 % d'étrangers. Le nombre des abatteurs italiens représente 44 % de l'ensemble des abatteurs. Leur départ ramènerait de 100.000 à 60.000 tonnes la production journalière. Désormais, notre production charbonnière est incontestablement tributaire de la main-d'œuvre étrangère.

IV) Le problème charbonnier et le plan Schuman.

Ce problème a été traité de manière très approfondie dans le rapport de M. Duvieusart (Doc. 84, Sénat, pp. 32-51), de sorte qu'il est inutile de s'y attarder davantage dans le présent rapport.

Un seul aspect a fait l'objet d'un examen tout spécial de la Commission, notamment la question des projets et prévisions du Gouvernement en ce qui concerne les mesures nécessaires pour qu'au cours de la période transitoire, notre industrie charbonnière soit adaptée aux exigences du marché commun. A ce propos, la proposition de loi De Groote a retenu l'attention et il fut demandé au Gouvernement quelle était sa position à ce sujet. Selon certains membres de la Commission, les parlements français et allemands ont eu une vision exacte de l'importance du Traité lorsqu'ils déterminèrent dans quel sens ils poursuivraient le développement de

zin zij hun kolen- en staalnijverheid verder zullen ontwikkelen. Zij hebben onder vorm van wetten, de lijnen vastgelegd die door hun regering moeten gevolgd worden. De wens werd uitgedrukt dat hier in het Belgisch parlement dezelfde methode zou gevolgd worden.

Wat de doeleinden betreft die door het wetsvoorstel De Groote beoogd worden, n. l. :

A) de door de Nationale Raad van de Steenkolenmijnen voorgestane fusies en ruilverkavelingen uit te voeren;

B) de opsporing van de steenkolenrijdommen van onze ondergrond vast te stellen;

C) te beslissen dat de reserves van de Kempen en de mogelijk nieuwe ontdekte kolenrijdommen uitgebaat moeten worden;

D) oprichting van een fonds tot wederuitrusting der kolenmijnen, dat zou gespijsd worden door een dotatie van 2 milliard frank, in te schrijven op de begroting van 1952,

heeft de Regering de volgende opmerkingen naar voren gebracht :

A. — Wat de door de N. R. S. voorgestelde samensmeltingen betreft, wijst de Regering er op dat een aanzienlijk deel der voorstellen van de N. R. S. reeds werd verwezenlijkt.

In het bekken van de Borinage had de N. R. S. voorzien dat het aantal concessies, door samensmelting, van 10 tot 6 zou verminderd worden. Op dit ogenblik is het aantal concessies teruggebracht tot 7.

Er dient vermeld dat, onder de 7 exploitatiemaatschappijen, die van Rieux-du-Cœur thans proefnemingen doet met het oog op de ontginning van lagen op grote diepte. Van de resultaten dezer proefnemingen zal afhangen in hoever gevolg dient gegeven aan de suggesties, die de N. R. S. geopperd heeft in verband met de concessie van de mijn van Rieux-du-Cœur.

In het bekken van het Centrum heeft één mijn, die te Bray, de ontginning gestaakt. De concessie zal kunnen verdeeld worden onder de naburige concessiehouders.

Wat de bekkens te Luik en te Charleroi betreft, bestaan er nog, in ieder bekken, een twintigtal concessies. Tot dusver werden de suggesties van de N. R. S. er dus niet volledig verwezenlijkt. Er dient opgemerkt dat de mijnen van deze bekkens onder meer anthraciet opleveren, en in die voorwaarden hebben zij blijkbaar minder te vrezen van de toepassing van het Schumanplan.

Overigens hebben sommige kleine concessies in deze bekkens nog slechts betrekkelijk beperkte ontginningsvooruitzichten, zodat de samensmeltingsontwerpen, die hen betreffen, niet steeds gelegen zouden komen.

Ten slotte, werden de door de N. R. S. opgemaakte plannen ten dele voorbijgestreefd door de gebeurtenissen in de bedoelde bekkens. Men is soms overgegaan tot andere exploitatieconcentraties dan die welke door het plan van de N. R. S. waren voorzien en waarop men natuurlijk niet kan terugkomen. Dat geldt onder meer voor een belangrijke steenkolenmijn uit het Luikse bekken.

In de Kempen wordt het vraagstuk van de samensmeltingen niet gesteld.

Met inachtneming van de hierboven vermelde overwegingen, heeft de Commissie voor de Economische Zaken van de Senaat, waaraan thans het wetsvoorstel De Groote is voorgelegd, gemeend de Nationale Raad voor de Steenkolenmijnen te moeten verzoeken zijn oorspronkelijke besluiten opnieuw te onderzoeken binnen een termijn van 4 maanden die eerlang verstrijkt.

De Regering heeft verklaard dat zij met die nieuwe

leur industrie du charbon et de l'acier. Ils ont fixé sous forme de lois la voie à suivre par leur gouvernement. Le vœu fut exprimé de voir le Parlement belge adopter la même méthode.

Quant aux objectifs poursuivis par la proposition de loi De Groote, notamment :

A) exécuter les fusions et remembrements proposés par le Conseil national des Charbonnages;

B) arrêter un programme de prospection des richesses charbonnières de notre sous-sol;

C) décider que les réserves de la Campine et les nouvelles richesses charbonnières éventuellement découvertes soient exploitées;

D) constituer un fonds de rééquipement des charbonnages qui serait alimenté par une dotation de 2 milliards de francs à porter au budget de 1952,

le Gouvernement a présenté les observations suivantes :

A. — En ce qui concerne les fusions proposées par le C. N. C., le Gouvernement signale qu'une partie importante des propositions du C. N. C. a déjà été réalisée.

« Dans le bassin du Borinage le C. N. C. avait prévu que le nombre des concessions serait réduit, par fusions, de 10 à 6. A l'heure actuelle le nombre des concessions a été ramené à 7.

Il faut souligner que parmi les 7 sociétés exploitantes celle du Rieux-du-Cœur poursuit actuellement des expériences pour l'exploitation des gisements à grande profondeur. Le résultat de ces expériences déterminera dans quelle mesure il y aura lieu de suivre les suggestions originaires du C. N. C. en ce qui concerne la concession du charbonnage du Rieux-du-Cœur.

Dans le bassin du Centre un charbonnage a cessé son exploitation, le charbonnage de Bray. La concession pourra être répartie entre les concessionnaires voisins.

Quant aux bassins de Liège et de Charleroi, il existe encore, dans chaque bassin, une vingtaine de concessions. Jusqu'à présent les suggestions du C. N. C. n'y ont donc pas été entièrement réalisées. Il faut souligner que les charbonnages de ces bassins produisent notamment de l'anthracite et il semble, dans ces conditions, qu'ils ont moins à redouter l'application du plan Schuman.

D'autre part, dans ces bassins, certaines petites concessions n'ont plus que des perspectives d'exploitation relativement limitées, si bien que les projets de fusion en ce qui les concerne ne seraient pas toujours très opportuns.

Enfin, les plans établis par le C. N. C. ont été en partie dépassés par les événements dans les bassins visés. On est passé, parfois, à des concentrations d'exploitation autres que celles prévues par le plan du C. N. C. et sur lesquelles il n'y a évidemment pas lieu de revenir. Tel est notamment le cas pour un important charbonnage du bassin de Liège.

En Campine, le problème des fusions ne se pose pas.

C'est en tenant compte des considérations ci-dessus que la Commission des Affaires économiques du Sénat, actuellement saisie de la proposition de loi De Groote, a estimé devoir demander au Conseil national des charbonnages de réexaminer ses conclusions originaires dans un délai de 4 mois qui expirera prochainement.

Le Gouvernement a déclaré qu'il tiendrait compte de

besluiten van de Nationale Raad voor de Steenkolenmijnen zou rekening houden om de ontwikkeling van de versmeltingen en herverkavelingen na te gaan.

B. — *Prospectie van de rijkdommen van de ondergrond.* — De Regering heeft verklaard dat zij boringen op grote diepte zou laten uitvoeren. In dit verband werd een amendement op de buitengewone begroting ingediend.

Eerlang zal worden overgegaan tot 4 boringen op grote diepte, waardoor de zuidelijke grens van het zuiderbekken en de noordelijke grens van het noorderbekken beter zal kunnen onderzocht worden.

C. — *Reserves van de Kempen.* — De Regering heeft verklaard dat zij weldra een wetsontwerp zou indienen voor het aanvangen der ontginning van de reserves B en C van het Kempisch bekken.

D. — *Programma voor de wederuitrusting der kolenmijnen.* — De Regering heeft verklaard dat het volstrekt nodig was de uitrusting der kolenmijnen te verwezenlijken volgens een programma dat de vermindering van de kostprijs zou verzekeren.

Het thans overwogen programma doet zich voor als volgt :

BEKKENS	Verdeling der uitgaven in miljoenen frank					Totalen 1952 tot 1956
	1952	1953	1954	1955	1956 en volg.	
Centrum . . .	510	294	183	161	120	1.268
Charleroi . . .	791	698	491	315	453	2.748
Luik . . .	415	389	245	122	89	1.260
Bergen. . .	753	549	459	325	305	2.391
Zuiderbekkens .	2.469	1.930	1.378	923	967	7.667
Kempen . . .	1.086	1.023	810	585	762	4.266
Vijf bekkens. .	3.555	2.953	2.188	1.508	1.729	11.933

De financiering van dit plan van heruitrusting zal gedeeltelijk worden bestreden met de geldmiddelen van de steenkolenmijnen zelf, die overeenstemmen met de tegenwoordige dotatie voor heruitrusting en de middelen tot zelffinanciering of financiering van de steenkolenmijnen. Deze onkosten zouden ongeveer 2/3 van het bedrag van het programma kunnen dekken; de thans beschikbare geldmiddelen van het Marshall-Plan bedragen 1.400 miljoen. Het overschot van de behoeften zou door het Belgisch bedrijfsleven moeten worden opgebracht, onder meer door een deelname van de kolenverbruikende nijverheden aan de krachtsinspanning die België aldus zou aanwenden om zijn steenkolenproductie en zijn economische onafhankelijkheid te redden.

Men mag verwachten dat de uitvoering van het plan het mogelijk zou maken in België het stelsel van de gemeenschap voor staal en kolen toe te passen en tevens in te gaan op de wensen van de E. O. E. S. in verband met de stijging van de voortbrengst.

Wegens de aldus door de Regering nagestreefde steenkolenpolitiek, die hoger onder A, B, C en D werd uiteengezet, heeft de Regering gemeend het wetsvoorstel De Groote niet te moeten steunen, waarvan de doelstellingen, haars inziens, beter zullen worden bereikt dan de zoëven beschreven politiek.

Er moet nochtans op worden gewezen dat de overgangsperiode van het Schumanplan voor gevolg heeft dat de Belgische steenkolenmijnen in een netelige toestand zullen verkeren wegens de onmiddellijke verlaging van de verkoopprijzen.

ces conclusions nouvelles du Conseil national des charbonnages, pour suivre l'évolution des fusions et remembrements.

B. — *Prospection des richesses du sous-sol.* — Le Gouvernement a déclaré qu'il ferait procéder à des forages à grande profondeur. Un amendement au budget extraordinaire a été déposé à ce sujet.

Il sera procédé, prochainement, à 4 forages à grande profondeur, permettant de mieux étudier la limite sud du bassin sud et la limite nord du bassin nord.

C. — *Réserves de Campine.* — Le Gouvernement a déclaré qu'il déposerait très prochainement un projet permettant la mise en exploitation des réserves B et C du bassin de la Campine.

D. — *Programme de rééquipement des charbonnages.* — Le Gouvernement a déclaré qu'il était indispensable de réaliser le rééquipement des charbonnages selon un programme qui assurerait la réduction des prix de revient.

Le programme envisagé actuellement s'établit comme suit :

BASSINS	Echelonnement des dépenses en millions de francs					Total 1952 à 1956
	1952	1953	1954	1955	1956 et suiv.	
Centre . . .	510	294	183	161	120	1.268
Charleroi . . .	791	698	491	315	453	2.748
Liège . . .	415	389	245	122	89	1.260
Mons . . .	753	549	459	325	305	2.391
Bassins du Sud.	2.469	1.930	1.378	923	967	7.667
Campine . . .	1.086	1.023	810	585	762	4.266
Cinq bassins. .	3.555	2.953	2.188	1.508	1.729	11.933

Le financement de ce plan de rééquipement sera assuré en partie par les moyens des charbonnages eux-mêmes, correspondant à la dotation actuelle de rééquipement et les moyens d'autofinancement ou de financement des charbonnages. Ces ressources pourraient couvrir environ les 2/3 du montant du programme; les fonds provenant du plan Marshall, actuellement disponibles, s'élèvent à 1.400 millions. Le surplus des besoins devrait être fourni par l'économie belge et, notamment, par une participation des industries consommatrices de charbon à l'effort que la Belgique entreprendrait ainsi pour sauver sa production charbonnière et son autonomie économique.

L'exécution du plan permettrait, peut-on espérer, l'application en Belgique du régime de la communauté de l'acier et du charbon, tout en exécutant les vœux de l'O. E. C. E. en ce qui concerne l'augmentation de la production.

C'est en raison de la politique charbonnière ainsi poursuivie par le Gouvernement et reprise ci-dessus sous A, B, C et D que le Gouvernement a estimé ne pas pouvoir appuyer la proposition de loi De Groote dont les objectifs, pense-t-il, seront mieux atteints par la politique que nous venons de décrire.

Toutefois, il convient de signaler que la période transitoire du plan Schuman place les charbonnages belges dans une situation difficile, par suite de la réduction immédiate des prix de vente.

De andere deelnemende landen hebben rekening gehouden met de moeilijke toestand der Belgische kolennijverheid; daarom werd in de Overeenkomst in artikelen 25 en 26 een bijzondere overgangperiode en subsidiëring voorzien.

Deze overgangperiode is vastgesteld op 5 jaar en kan na goedkeuring der H. A. nog tweemaal met 1 jaar verlengd worden. Daartegenover werd in artikel 25 aanvaard dat de landen die een kostprijs hebben, die lager is dan het gemiddelde van de kostprijs der Gemeenschap een subsidie aan België zullen verlenen, gedurende 5 jaar, van 1 1/2 % per ton verkochte kolen, met een jaarlijkse vermindering der subsidie met 20 %. Deze subsidie komt ongeveer op 5 milliard voor de periode van 5 jaar.

Deze gunstige regeling heeft nochtans een keerzijde, en dat is dat onze kolenproductie kan verminderen. Zij moet hoogstens met 3 % verminderen tegenover het vorig jaar, indien de voortbrenst stabiel blijft of verhoogt. Indien de voortbrenst in de gehele gemeenschap vermindert, dan kan België bij de 3 % een aanvullende vermindering toepassen in overeenstemming met de algemene vermindering in de Gemeenschap.

Het doel der afwijkingen die toegestaan zijn in de Overeenkomst is, ons toe te laten de nodige maatregelen te treffen om in de gemeenschappelijke markt te treden en de geleidelijke aanpassingen te verwezenlijken aan de nieuwe toestand waarin wij zullen geplaatst worden door de instelling der gemeenschappelijke markt.

België is trouwens het enige land van de E. G. K. S. dat geniet van een speciale afwijking tijdens de definitieve periode, vermits de Belgische regering gemachtigd blijft om toelage te verlenen, ten einde de verschillen in de exploitatiekosten te dekken, die voortvloeien uit de nadelige exploitatie mogelijkheden van onze lagen en rekening houdend met de mogelijke ongelijkheden die zouden blijven bestaan inzake de lonen.

De H. A. zal alle twee jaar aan de Raad der Ministers de nodige voorstellen doen betreffende de hoeveelheid ton kolen die voor subsidiëring in aanmerking komt.

* * *

Wat de metaalnijverheid betreft, is men van mening dat een grote inspanning gedaan werd tot modernisatie en dat deze industrie op technisch gebied zeer gevorderd is en daardoor in staat is om zelf te voorzien in de financiering van zijn verdere uitrusting.

* * *

Verscheidene leden der Commissie onderzoeken de verschillende gevolgen, ingeval het Schuman-Plan niet gerealiseerd werd of ingeval België niet toetreedt tot het Verdrag.

Zij zijn van oordeel dat dit voor gevolg zou hebben, de verhoging der tolmuren, de invoering van een aantal in- en uitvoer beperkingen vanwege de ons omringende landen en de terugkeer tot de enge nationalistische economische politiek.

Wij zouden bloot gesteld worden aan een verscherpte concurrentie vanwege het buitenland, vooral van Duitsland, dat bestendig zijn productie verhoogt, terwijl wij zelf op de binnenlandse markt gevaar zouden lopen, geen voldoende afzet te vinden voor onze steenkolen, gezien andere brandstoffen, zoals mazout, onze huishoudkolen zullen vervangen.

Indien het Schuman-Plan zou gerealiseerd worden zonder België, aangezien het Verdrag reeds goedgekeurd is door de twee bijzonderste landen, n.l. Duitsland en Frankrijk, die beiden 80 % vertegenwoordigen der totale kolen

Les autres pays participants ont tenu compte de la situation difficile de l'industrie charbonnière belge; c'est pourquoi il a été prévu aux articles 25 et 26 de la Convention une période de transition et une subvention spéciales.

Cette période de transition est fixée à 5 ans et peut, moyennant approbation de la H. A., être prolongée d'un an, deux reprises. En revanche, il est admis à l'article 25 que les pays où le prix de revient est inférieur à la moyenne du prix de revient de la Communauté, devront octroyer à la Belgique, pendant 5 ans, un subsidie qui, au début, s'élèvera à 1 1/2 % par tonne de charbon vendue, et qui sera réduit chaque année de 20 %. Ce subsidie se chiffrera à environ 5 milliards pour la période de 5 ans.

Ce règlement favorable présente pourtant un inconvénient, notamment la diminution éventuelle de notre production charbonnière. Elle peut baisser de 3 % au maximum par rapport à l'année précédente, si la production reste stable ou augmente. Si la production de la Communauté entière diminue, la Belgique doit appliquer, outre les 3 %, une diminution supplémentaire en rapport avec la diminution générale dans la Communauté.

Le but des dérogations accordées par la Convention est de nous permettre de prendre les mesures nécessaires pour accéder au marché commun, et de nous adapter progressivement à la situation nouvelle, à laquelle nous aurons à faire face par suite de la création du marché commun.

La Belgique est d'ailleurs le seul pays de la C. E. C. A. à bénéficier d'une dérogation spéciale pendant la période définitive, puisque le Gouvernement belge reste autorisé à accorder un subsidie, afin de compenser les différences dans les frais d'exploitation, résultant des conditions défavorables que rencontre l'exploitation de nos gisements, et compte tenu des inégalités qui pourraient subsister en matière de salaires.

Tous les deux ans, la H. A. fera au Conseil des Ministres les propositions nécessaires, concernant le nombre de tonnes de charbon à prendre en considération pour l'octroi du subsidie.

* * *

En ce qui concerne l'industrie métallurgique, on estime qu'un grand effort de modernisation a été fait, et que cette industrie, techniquement très avancée, est donc en mesure de pourvoir elle-même au financement de son équipement futur.

* * *

Plusieurs commissaires ont examiné les conséquences qui résulteraient pour nous, si le Plan Schuman n'était pas réalisé ou si la Belgique ne donnait pas son adhésion au Traité.

Ils estiment qu'un refus entraînerait le renforcement des barrières douanières, l'établissement de restrictions à l'importation et à l'exportation de la part des pays voisins, et le retour à une politique économique étroitement nationaliste.

Nous serions exposés à une concurrence plus forte de la part de l'étranger, surtout de la part de l'Allemagne, dont la production augmente constamment, tandis que nous-mêmes courrions le risque de ne pas trouver, sur le marché intérieur, assez de débouchés pour notre charbon, étant donné que d'autres combustibles, comme le mazout, remplaceront notre charbon domestique.

Si le Plan Schuman était réalisé sans la Belgique. — le Traité ayant déjà été approuvé par les deux principaux pays, notamment l'Allemagne et la France qui, à eux deux, représentent 80 % de la production totale de

en staalproductie van de Gemeenschap — zal het waarschijnlijk in voege treden, zelfs indien België er geen deel aan neemt.

In dit geval staat België als vreemd land tegenover de Gemeenschap met dewelke het nochtans verplicht is een aanzienlijke handel te onderhouden. Duitsland moet ons namelijk voorzien in cokesfijnen, bruinkoolbriketten en huishoudkolen, terwijl Frankrijk en Nederland onze bijzonderste afnemers van brandstoffen zijn. De staalhandel met bedoelde landen is even belangrijk.

Als buitenstaander van die gemeenschap zullen wij allerlei moeilijkheden ondervinden om ons te bevoorraden in tijden van schaarste, en zouden onze producten kunnen geweigerd worden in tijden van overvloed.

Indien wij, door buiten de gemeenschap te blijven, hoge kolenprijzen kunnen behouden, zullen al de verbruikers hiervan de lasten dragen met het gevolg dat de in België gefabriceerde producten te duur zouden zijn om in het buitenland te kunnen verkocht worden.

Een ander noodlottig gevolg zou zijn dat bv. het havenverkeer van Antwerpen erg zou inkrimpen, aangezien de gemeenschap natuurlijk zou trachten haar eigen havens te benuttigen.

België zou zich dan bevinden tegenover een georganiseerde buitenlandse concurrentie en het zou in ieder geval gedwongen worden de prijs zijner steenkolen aan te passen aan deze van de buitenlandse markt en dit zonder financiële hulp.

Wanneer men de geografische positie van België in de Gemeenschap beziet, dan vormen wij een werkelijk enclaf voor de basijnverheden en dit in het midden van ons normaal hinterland. Het is duidelijk dat er voor België geen economische toekomst mogelijk is indien wij ingedrongen worden op onze eigen nationale markt.

De aandacht werd eveneens gevestigd op het voortbestaan der Belgisch-Luxemburgse Unie en van Benelux, wanneer deze landen in de Gemeenschap zouden treden in België er buiten zou blijven.

Wij zijn daarenboven voor 80 % afhankelijk van Frankrijk voor de invoer van de ijzerertsen voor onze staalnijverheid. In geval van hoogconjunctuur zal de H. A. zeker zorgen voor de bevoorrading der Staten-leden der Gemeenschap en zal er dan genoeg toegelaten worden om voor ons uit te voeren; dit is trouwens eveneens het geval met de Duitse cokes-fijnen voor onze hoogovens.

In verband met de bespreking der economische uitzichten werden een aantal vragen gesteld door verscheidene leden der Commissie. Deze werden niet allen vermeld in het verslag, doch zij zullen als bijlage bij het verslag samen met de antwoorden der bevoegde departementen gevoegd worden.

Na deze uitvoerige bespreking betreffende de economische uitzichten van het Verdrag, was de meerderheid der Commissie akkoord over de gegrondheid van het Verdrag te aanvaarden.

HOOFDSTUK III.

ENKELE FINANCIËLE UITZICHTEN.

De toepassing van het Verdrag zal echter zijn grootste moeilijkheden ondervinden in de verschillende financiële problemen die het doet ontstaan.

Er is vooreerst het vraagstuk der toelagen, die op grond van artikel 25 der Overeenkomst moeten toegestaan worden aan ons land door Duitsland en Nederland. Hoe zal die toelage betaald worden? Zou het niet wenselijk zijn

la Communauté en charbon et en acier — il est probable qu'il entrera en vigueur, même si la Belgique n'y adhère pas.

Dans ce cas, la Belgique se trouverait dans la situation d'un pays étranger à l'égard de la Communauté, avec laquelle elle doit pourtant entretenir des relations commerciales importantes. L'Allemagne, notamment, doit nous fournir des fines à coke, des briquettes de lignite et du charbon domestique, tandis que la France et les Pays-Bas sont nos principaux acheteurs de combustible. Le commerce de l'acier avec ces pays est tout aussi important.

Si nous restons en dehors de cette communauté, nous rencontrerons de multiples difficultés à nous approvisionner en période de pénurie, et nos produits pourraient être refusés en période d'abondance.

Si nous pouvons, en nous tenant à l'écart de la communauté, maintenir les prix du charbon à un niveau élevé, tous les consommateurs en supporteront les charges, et les produits fabriqués en Belgique seraient trop chers pour être vendus à l'étranger.

Une autre conséquence néfaste serait, par exemple, la diminution du mouvement du port d'Anvers parce que la Communauté s'efforcerait de donner la préférence à ses propres ports.

La Belgique se trouverait alors devant une concurrence étrangère organisée et elle se verrait en tout cas obligée d'adapter le prix de ses charbons à ceux du marché étranger, et cela sans aide financière.

En considérant la position géographique de la Belgique au sein de la Communauté, nous constatons que nous y formons en plein centre une enclave d'industries de base. Il est évident que tout essor économique sera exclu pour la Belgique si nous sommes réduits à notre propre marché national.

L'attention a été attirée également sur la continuation de l'Union Economique Belgo-Luxembourgeoise et du Benelux, si le Grand-Duché et les Pays-Bas adhéraient à la Communauté et la Belgique s'en abstenait.

En outre, nous dépendons, à concurrence de 80 %, de la France pour l'importation des minerais de fer pour notre industrie métallurgique. En cas de haute conjoncture, la H. A. veillera certainement à l'approvisionnement des États membres de la Communauté et sera-t-il fait alors appel à nous? Tel est d'ailleurs le cas pour les fines à coke allemandes, destinées à nos hauts fourneaux.

A l'occasion de la discussion relative aux aspects économiques, plusieurs membres de la Commission ont posé un certain nombre de questions. Celles-ci n'ont pas toutes été mentionnées dans le rapport mais elles sont jointes en annexe, en même temps que les réponses des départements compétents.

Après cette discussion approfondie des aspects économiques du Traité, la majorité de la Commission fut d'accord pour admettre le bien-fondé du Traité.

CHAPITRE III.

QUELQUES ASPECTS FINANCIERS.

Les difficultés les plus considérables que soulèvera l'application du Traité seront imputables aux différents problèmes financiers.

D'abord le problème des subventions que l'Allemagne et les Pays-Bas doivent accorder à notre pays en vertu de l'article 15 de la Convention. Comment ces subventions seront-elles liquidées? Ne serait-il pas désirable que nous

dat wij daarvoor een zeker hoeveelheid wederuitrustingsmateriaal zouden aankopen in het kader der E.B.U. en dit vooral in de landen die ons de toelagen toegestaan hebben? Welke zal echter de reactie zijn in de Belgische industriële middelen, wanneer deze bestellingen in het buitenland geplaatst worden.

Ten tweede is daar het grote probleem van de vrije verkoop van kolen en staal in de Gemeenschap, dit veronderstelt logischer wijze een gezonde convertibiliteit der muntten. De gemeenschappelijke markt kan niet gerealiseerd worden zonder gezonde muntverhoudingen.

De moeilijkheden die we thans tegenkomen in het kader van E. B. U. om de betalingen en de transferten tussen de deelnemende Staten van de Unie te regelen, hebben de vrees doen ontstaan dat, vanaf zijn in voege treding, de goede werking van het Verdrag zou kunnen verlamd worden door gelijkaardige problemen. Onder dit opzicht verwijzen we achtereenvolgens naar de artikelen 86 en 52 van het Verdrag, die het volgende voorzien :

Artikel 86, paragraaf 3. — « De deelnemende Staten nemen, binnen de grenzen van hun bevoegdheid, alle maatregelen nodig voor de internationale betalingen verband houdende met het verkeer van kolen en staal op de gemeenschappelijke markt, en verlenen elkaar wederzijdse bijstand ten einde deze betalingen te vergemakkelijken. »

Artikel 52. — « De deelnemende Staten nemen alle passende maatregelen om binnen het grondgebied, bedoeld in de eerste alinea van artikel 79, en binnen het kader van de modaliteiten aanvaard voor de financiële afwikkeling van het handelsverkeer, het overmaken van gelden, afkomstig uit heffingen, geldboeten en dwangsommen en uit het reservefonds, te verzekeren, voor zover zulks nodig is voor hun besteding ten behoeve van de doeleinden, waartoe zij krachtens dit Verdrag zijn bestemd. »

Uit deze twee artikelen leiden we af dat de behandeling voorbehouden aan het overmaken van gelden afkomstig uit heffingen, geldboeten en dwangsommen en uit het reservefonds dezelfde is als deze toepasselijk op de ruilhandel voor kolen en staal in de gemeenschappelijke markt.

Er dient opgemerkt dat de deelnemende Staten zich er toe verbonden hebben elkander wederzijdse hulp toe te staan voor het vergemakkelijken van de transferten die zullen ontstaan ten gevolge van handels- en financiële verrichtingen.

In een systeem waarin de lopende multilaterale transferten verzekerd zijn, zelfs binnen een bepaalde zone zonder het te zijn in de wereld in zijn geheel, en dit is het geval met de E. B. U., zouden er geen specifieke problemen moeten bestaan. De praktijk nochtans heeft bewezen dat zelfs zeer zware moeilijkheden zich kunnen voordoen. Daarom is het wenselijk de hypothese te onderzoeken waarin de lopende transferten zelf aan een regeling zouden onderworpen worden.

In dit opzicht blijkt het artikel 86 een soort preferentieel regime in te stellen ten voordele van betalingen die in betrekking staan met kolen- en staalverhandelingen en in uitgebreide zin, krachtens artikel 52, ten voordele van financiële regelingen. Inderdaad, de verbintenis die artikel 86 insluit vanwege iedere Staat ligt niet alleen — voor zover deze Staten debiteurs zijn — in de toepassing van het meest gunstig regime voor de betalingen van kolen- en staaltransacties en het toestaan van het meeste gemak, maar, voor de landen ten voordele van dewelke die transferten gedaan worden, in het nemen van de maatregelen die in hun macht liggen om deze betalingen te vergemakkelijken. Hierdoor kunnen bepaalde tegemoetkomingen op monetair gebied als bij het aanvaarden van een bepaalde munt in plaats van een ander bedoeld worden, maar daa-

les consacrions à l'achat d'une certaine quantité de matériel de rééquipement dans le cadre de l'U. E. P., et de préférence dans les pays qui nous ont consenti les subventions? Quelles seront les réactions des milieux industriels belges si ces commandes sont placées à l'étranger?

En second lieu, il y a le grand problème que la vente libre du charbon et de l'acier suppose logiquement une saine convertibilité des monnaies. Le marché commun ne peut être réalisé sans des rapports monétaires sains.

Les difficultés éprouvées actuellement au sein de l'U. E. P. pour régler les paiements et transferts entre les Etats-Membres de cette Union ont fait naître la crainte que, dès sa mise en vigueur, le bon fonctionnement du Traité ne soit paralysé par des problèmes analogues. A ce propos nous renvoyons aux articles 86 et 52 du Traité qui prévoient :

Article 86, paragraphe 3. — « Les Etats-Membres prennent, dans la mesure de leur compétence, toutes dispositions utiles pour assurer les règlements internationaux correspondant aux échanges de charbon et d'acier dans le marché commun et se prêtent un concours mutuel pour faciliter ces règlements. »

Article 52. — « Les Etats-Membres prennent toutes dispositions utiles pour assurer à l'intérieur des territoires visés à l'alinéa 1er de l'article 79, et dans le cadre des modalités adoptées pour les règlements commerciaux, le transfert des fonds provenant des prélèvements, des sanctions pécuniaires et astreintes et du fonds de réserve, dans la mesure nécessaire à leur utilisation pour les objets auxquels ils sont destinés par le présent Traité. »

Il résulte de ces deux articles que le traitement réservé au transfert des fonds provenant des prélèvements, des sanctions pécuniaires et astreintes et du fonds de réserve, est le même que celui applicable aux échanges de charbon et d'acier dans le marché commun.

Il y a lieu de noter que les Etats-Membres se sont engagés pour les transferts auxquels donneront lieu, tant les opérations commerciales que financières, à se prêter un concours mutuel pour faciliter ces règlements.

Dans un système où les transferts multilatéraux courants sont assurés, même à l'intérieur d'une zone, sans l'être dans l'ensemble du monde, et c'est le cas de l'U.E.P., il ne devrait pas y avoir de problèmes spécifiques. Toutefois, la pratique a révélé que les difficultés fort graves même peuvent se présenter. Dès lors, il conviendrait d'envisager l'hypothèse dans laquelle les transferts courants eux-mêmes seraient réglementés.

A cet égard, l'article 86 semble instaurer une espèce de régime préférentiel pour les transferts relatifs aux règlements touchant le charbon et l'acier et par extension en vertu de l'article 52, en faveur des règlements financiers. En effet, l'engagement que l'article 86 implique de la part de chaque Etat n'est pas seulement celui d'appliquer aux règlements relatifs au charbon et à l'acier, dans la mesure où ils sont débiteurs, le régime le plus favorable et d'accorder les plus grandes facilités, mais, pour les pays au bénéfice desquels ces transferts sont effectués de faire ce qui est en leur pouvoir pour faciliter ces règlements. Ceci peut viser par exemple certaines facilités monétaires, l'acceptation d'une monnaie au lieu d'une autre, mais, en outre, peut aboutir à l'acceptation d'une augmentation d'importations en provenance du pays même qui aurait à effectuer

enboven kan dit ook leiden tot het aanvaarden van een uitbreiding van de invoer uit landen die transferten moeten doen en waar hieromtrent moeilijkheden zouden ontstaan omwille van de toestand van hun betalingsbalans.

In ieder geval zal de vrije omloop van de kolen- en staalproducten niet kunnen verhinderd worden door contingentering of verbodsmaatregelen aangezien deze maatregelen in tegenstrijd zouden zijn met artikel 4 van het Verdrag.

Het blijft daarom niet minder waar dat indien op een bepaald ogenblik de financiële of monetaire toestand tijdens de duur van het Plan Schuman moeilijkheden van betaling of transfert doet ontstaan, deze moeilijkheden de Gemeenschap zullen treffen op dezelfde wijze als het geheel van de economische toestand en een tendenz zullen uitlokken tot het remmen van de vrije omloop van kolen en staal opgelegd door het Verdrag niettegenstaande het preferentieel regime voorzien in artikel 86.

De Regering is van oordeel dat de vrije omwisselbaarheid van de munten waarvan de verwezenlijking het kader van het Plan Schuman te buiten gaat, één van de objectieven is die de landen leden van de Gemeenschap zouden moeten nastreven ten einde de toepassing van het Verdrag te vergemakkelijken en de Europese economische integratie te bespoedigen.

HOOFDSTUK IV.

DE SOCIALE GEVOLGEN EN UITZICHTEN.

Bij de bespreking van deze uitzichten, werd door verschillende leden der Commissie uiting gegeven aan hun ongerustheid ten opzichte van dit aspect. Bij het onderzoek van de artikelen van het Verdrag en de Overeenkomst valt het dadelijk op, dat slechts in een Hoofdstuk, en dan nog slechts in vier artikelen, sprake is van dit aspect.

Artikel 2 van het Verdrag bepaalt het algemeen doel door de volgende tekst :

De Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal heeft ten doel, in harmonie met de algemene economie der deelnemende Staten, en daartoe in staat gesteld door de instelling van een gemeenschappelijke markt overeenkomstig de bepalingen van artikel 4, bij te dragen tot de economische ontwikkeling, *de uitbreiding van de werkgelegenheid en de verhoging van het levenspeil in de deelnemende Staten.*

De Gemeenschap moet in toenemende mate de omstandigheden scheppen, die uit zichzelf de meest rationele verdeling van de productie op een zo hoog mogelijk peil verzekeren en daarbij zowel *de continuïteit van de werkgelegenheid waarborgen*, als vermijden, dat in de economie van de deelnemende Staten fundamentele en duurzame moeilijkheden worden veroorzaakt.

Artikel 3 bepaalt als opdracht in paragraaf e) de verbetering bevorderen van het levenspeil en van de arbeidsvoorwaarden der werknemers zodat een geleidelijke egalitatie der lonen in elk der industrieën, welke aan haar zorg zijn toevertrouwd, mogelijk maakt.

Verder handelt hoofdstuk VIII in de artikelen 68 en 69 over de regeling der sociale problemen in het geheel der gemeenschap; daarin worden de volgende bepalingen voorzien :

Art. 68. — 1) De wijze van tot standkomen van lonen en sociale voorzieningen, gebruikelijk in de onderscheidene

ces transferts et qui dans l'état de sa balance des paiements éprouverait des difficultés pour le faire.

En tout cas, la libre circulation des produits du charbon et de l'acier ne pourra pas être empêchée par des mesures de contingentement ou d'interdiction, celles-ci étant en opposition avec l'article 4 du Traité.

Il n'en reste pas moins que si, sous le Plan Schuman, la situation financière ou monétaire provoquait des difficultés de paiement et de transfert, elles affecteraient la Communauté de même que l'ensemble des économies risqueraient de freiner la libre circulation du charbon et de l'acier prévue par le Traité malgré le régime préférentiel figurant à l'article 86.

Le Gouvernement estime que la libre convertibilité des monnaies, dont la réalisation dépasse le cadre du Plan Schuman, est un des objectifs que devraient poursuivre les Etats-Membres de la Communauté en vue de faciliter l'application du Traité et accélérer l'intégration économique européenne.

CHAPITRE IV.

CONSEQUENCES ET ASPECTS SOCIAUX.

Au cours de l'examen de ces conséquences, plusieurs membres de la Commission ont manifesté des appréhensions à cet égard. L'examen des articles du Traité et de la Convention démontre qu'il n'est question de ces aspects que dans un seul Chapitre, et seulement dans quatre articles.

L'article 2 définit comme suit l'objectif principal de la Communauté :

La Communauté Européenne du Charbon et de l'Acier a pour mission de contribuer, en harmonie avec l'économie générale des Etats membres et grâce à l'établissement d'un marché commun dans les conditions définies à l'article 4, à l'expansion économique, *au développement de l'emploi et au relèvement du niveau de vie dans les Etats-membres.*

La Communauté doit réaliser l'établissement progressif de conditions assurant par elles-mêmes la répartition la plus rationnelle de la production au niveau de productivité le plus élevé, *tout en sauvegardant la continuité de l'emploi* et en évitant de provoquer, dans les économies des Etats membres, des troubles fondamentaux et persistants.

L'article 3, paragraphe e), stipule que la Communauté a pour mission de « promouvoir l'amélioration des conditions de vie et de travail de la main-d'œuvre, permettant leur égalisation dans le progrès, dans chacune des industries dont elle a la charge ».

En outre, le Chapitre VIII traite dans ses articles 68 et 69 du règlement des problèmes sociaux dans l'ensemble de la Communauté; il prévoit les dispositions suivantes :

Art. 68. — 1) Les modes de fixation des salaires et des prestations sociales en usage dans les différents Etats

deelnemende Staten, wordt voor zover het betreft de kolenmijn- en staalindustrie, door de toepassing van dit Verdrag niet aangetast, behoudens de volgende bepalingen.

2) Indien de Hoge Autoriteit van oordeel is, dat abnormaal lage prijzen, welke door een of meer ondernemingen worden berekend, een gevolg zijn van door deze ondernemingen vastgestelde lonen, welke in vergelijking met het gebruikelijke loonpeil in het betrokken gebied abnormaal laag zijn, doet zij aan deze ondernemingen, na raadpleging van het Raadgevend Comité, de nodige aanbevelingen. Indien de abnormaal lage lonen een gevolg zijn van overheidsmaatregelen, treedt de Hoge Autoriteit in overleg met de belanghebbende Regering; bij gebrek aan overeenstemming kan zij na raadpleging van het Raadgevend Comité aan deze Regering een aanbeveling doen.

3) Indien de Hoge Autoriteit van oordeel is, dat een loonsverlaging een verlaging van de levensstandaard van de werknemers met zich medebrengt en tevens gebruikt wordt als middel voor een blijvende economische aanpassing der ondernemingen of als concurrentiemiddel tussen de ondernemingen, doet zij, na raadpleging van het Raadgevend Comité, aan de belanghebbende onderneming of Regering een aanbeveling, ten einde aan de betrokken werknemers ter compensatie van deze verlaging bepaalde voordelen te verzekeren ten laste van de onderneming.

Deze bepaling is niet van toepassing :

a) op de algemene maatregelen, die door een deelnemende staat worden toegepast om zijn evenwicht ten opzichte van het buitenland te herstellen, onverminderd in dit laatste geval de eventuele toepassing van de bepalingen van artikel 67;

b) op de loonsverlagingen voortvloeiende uit de toepassing van een glijdende loonschaal, welke wettelijk of bij overeenkomst is vastgesteld;

c) op de loonsverlagingen, welke het gevolg zijn van een daling van de kosten van levensonderhoud;

d) op de loonsverlagingen, toegepast ter correctie van vroegere abnormale verhogingen opgetreden onder buitengewone omstandigheden, welke opgehouden hebben te bestaan.

4) Afgezien van de gevallen, voorzien onder a) en b) in het voorafgaande lid, moet iedere loonsverlaging, welke alle of een belangrijk gedeelte van de werknemers van een onderneming betreft, medegedeeld worden aan de Hoge Autoriteit.

5) De aanbevelingen, welke in de voorafgaande leden zijn voorzien, kunnen door de Hoge Autoriteit slechts worden gedaan na raadpleging van de Raad, tenzij deze worden gericht tot ondernemingen, die niet een bepaalde, in overeenstemming met de Raad vast te stellen, betekenis hebben.

Indien in een van de deelnemende Staten een wijziging van de voorschriften met betrekking tot de financiering van de sociale voorzieningen, of de middelen ter bestrijding van de werkloosheid en de gevolgen daarvan of een wijziging in de lonen de gevolgen heeft, welke in het tweede en derde lid van artikel 67 zijn bedoeld, is de Hoge Autoriteit bevoegd de bepalingen van dat artikel toe te passen.

6) Indien de ondernemingen niet handelen overeenkomstig de aanbevelingen, die hun zijn gedaan in verband met de toepassing van dit artikel, kan de Hoge Autoriteit hun boeten en dwangsommen opleggen tot het dubbele van het bedrag van het op de kosten van de arbeid ten onrechte bespaarde bedrag.

membres ne sont pas affectés, en ce qui concerne les industries du charbon et de l'acier, par l'application du présent Traité, sous réserve des dispositions suivantes.

2) Lorsque la Haute Autorité reconnaît que des prix anormalement bas pratiqués dans une ou plusieurs entreprises résultent de salaires fixés par ces entreprises à un niveau anormalement bas eu égard au niveau des salaires pratiqués dans la même région, elle adresse à celles-ci, après avis du Comité Consultatif, les recommandations nécessaires. Si les salaires anormalement bas résultent de décisions gouvernementales, la Haute Autorité entre en consultation avec le gouvernement intéressé auquel, à défaut d'accord, elle peut, après avis du Comité Consultatif, adresser une recommandation.

3) Lorsque la Haute Autorité reconnaît qu'une baisse de salaires, tout à la fois, entraîne une baisse du niveau de vie de la main-d'œuvre et est employée comme moyen d'ajustement économique permanent des entreprises ou de concurrence entre les entreprises, elle adresse à l'entreprise ou au gouvernement intéressé, après avis du Comité Consultatif, une recommandation en vue d'assurer, à la charge des entreprises, des avantages à la main-d'œuvre compensant cette baisse.

Cette disposition ne s'applique pas :

a) aux mesures d'ensemble appliquées par un Etat membre pour rétablir son équilibre extérieur, sans préjudice, dans ce dernier cas, de l'application éventuelle des dispositions prévues à l'article 67;

b) aux baisses de salaires résultant de l'application de l'échelle mobile légalement ou contractuellement établie;

c) aux baisses de salaires provoquées par une baisse du coût de la vie;

d) aux baisses de salaires qui corrigeraient les hausses anormales antérieurement intervenues dans des circonstances exceptionnelles qui ont cessé de produire leurs effets.

4) En dehors des cas prévus en a) et b) au paragraphe précédent, toute baisse de salaires affectant l'ensemble ou une fraction notable de la main-d'œuvre d'une entreprise doit être notifiée à la Haute Autorité.

5) Les recommandations prévues aux paragraphes précédents ne peuvent être faites par la Haute Autorité qu'après consultation du Conseil, sauf si elles sont adressées à des entreprises qui n'atteindraient pas une importance définie par la Haute Autorité en accord avec le Conseil.

Lorsqu'une modification, dans un des Etats membres, des dispositions relatives au financement de la Sécurité sociale, ou des moyens de lutte contre le chômage et les effets du chômage, ou une variation des salaires produit les effets visés à l'article 67, §§ 2 et 3, la Haute Autorité est habilitée à appliquer les dispositions prévues audit article.

6) Aux cas où les entreprises ne se conformeraient pas aux recommandations qui leur sont adressées en application du présent article, la Haute Autorité peut leur infliger des amendes et des astreintes à concurrence du double des économies de frais de main-d'œuvre indûment réalisées.

Art. 69. — 1) De deelnemende Staten verbinden zich, ten aanzien van de werknemers die de nationaliteit van een der deelnemende Staten bezitten en geschoold zijn voor een beroep in de kolenmijn- en staalindustrie, elke op de nationaliteit van deze werknemers gegronde beperking met betrekking tot hun tewerkstelling in deze industrieën op te heffen, behoudens de uit de noodzakelijke zorg voor de openbare orde en de volksgezondheid voortvloeiende beperkingen.

2) Voor de toepassing van deze bepaling zullen zij gemeenschappelijk de verschillende soorten van vakarbeid en de kenmerken van vakbekwaamheid omschrijven, bij onderlinge overeenstemming de beperkingen, voorzien in het voorafgaande lid, vaststellen en onderzoeken, op welke wijze het technisch mogelijk gemaakt kan worden het aanbod en de vraag op de arbeidsmarkt in de gehele Gemeenschap tot elkaar te brengen.

3) Bovendien zullen de deelnemende Staten voor de andere categorieën werknemers dan die bedoeld in het voorgaande lid, in het geval dat de ontwikkeling van de productie in de kolenmijn- en staalindustrie geremd zou worden door een te kort aan daartoe geschikte werknemers, hun immigratiebepalingen zodanig aanpassen, dat een einde aan deze toestand wordt gemaakt; in het bijzonder zullen zij de herplaatsing van de werknemers uit de kolenmijn- en staalindustrie van andere deelnemende Staten vergemakkelijken.

4) De deelnemende Staten zullen met betrekking tot lonen en arbeidsvoorwaarden iedere discriminatie tussen nationale werknemers en geïmmigreerde werknemers verbieden, onverminderd bijzondere maatregelen met betrekking tot grensarbeiders; in het bijzonder zullen zij onderling nagaan welke regelingen noodzakelijk blijven ten einde te voorkomen, dat de bepalingen met betrekking tot de sociale zekerheid een belemmering vormen voor de verplaatsing van werknemers.

5) De Hoge Autoriteit moet aan de handelingen van de deelnemende Staten, bij de toepassing van de in dit artikel voorziene maatregelen, richting geven en deze vergemakkelijken.

6) Dit artikel tast de internationale verplichtingen van de deelnemende Staten niet aan.

In deze teksten wordt niet meer weerhouden, dat de gelijkheid der lonen als een conditie *sine qua non* moet bereikt worden, zoals voorzien was in het voorontwerp van Verdrag.

Vele leden vrezen dat deze streving naar de egalisatie der lonen eerder naar beneden dan naar boven zal gebeuren. Er werd gevraagd dat de Regering dienaangaande zekerheid zou verschaffen, en er werd een amendement ingediend dat identiek dezelfde tekst behelsde als deze die gestemd werd door het Franse parlement, en die luidt als volgt:

« In geen geval worden de rechten en voordelen die door de vigerende Belgische wetten worden toegekend ontzegd aan de arbeiders werkzaam in de Belgische nijverheden die tot de kolen- en staalgemeenschap behoren. »

Dit amendement werd evenwel niet aangenomen, om reden dat dit doet veronderstellen dat het Verdrag een aanslag inhoudt op de rechten der arbeiders en dan moet men het wetsontwerp tot ratificatie van het Verdrag niet stemmen. Doch in het wetsontwerp is niets voorzien dat de Regering verbiedt om haar politiek in zake de lonen te bepalen of dat de rechten der arbeiders in dat domein be-

Art. 19. — 1) Les Etats membres s'engagent à écarter toute restriction, fondée sur la nationalité, à l'emploi dans les industries du charbon et de l'acier, à l'égard des travailleurs nationaux d'un des Etats membres de qualification confirmée dans les professions du charbon et de l'acier, sous réserve des limitations qui résultent des nécessités fondamentales de santé et d'ordre publics.

2) Pour l'application de cette disposition, ils établiront une définition commune des spécialités et des conditions de qualification, détermineront d'un commun accord les limitations prévues au paragraphe précédent et rechercheront les procédés techniques permettant la mise en contact des offres et des demandes d'emploi dans l'ensemble de la Communauté.

3) En outre, pour les catégories de travailleurs non prévues au paragraphe précédent et au cas où un développement de production dans l'industrie du charbon et de l'acier serait freiné par une pénurie de main-d'œuvre appropriée, ils adapteront leurs réglementations relatives à l'immigration dans la mesure nécessaire pour mettre fin à cette situation; en particulier, ils faciliteront le réemploi des travailleurs en provenance des industries du charbon et de l'acier d'autres Etats membres.

4) Ils interdiront toute discrimination dans la rémunération et les conditions de travail entre travailleurs nationaux et travailleurs immigrés, sans préjudice des mesures spéciales intéressant les travailleurs frontaliers; en particulier, ils rechercheront entre eux tous arrangements qui demeureraient nécessaires pour que les dispositions relatives à la Sécurité sociale ne fassent pas obstacle aux mouvements de main-d'œuvre.

5) La Haute Autorité doit orienter et faciliter l'action des Etats membres pour l'application des mesures prévues au présent article.

6) Le présent article ne porte pas atteinte aux obligations internationales des Etats membres.

Ces textes ne font plus état de l'égalité des salaires, que prévoyait l'avant-projet de Traité comme une condition de réalisation *sine qua non*.

De nombreux membres craignent que l'égalisation des salaires ne se fasse par le bas plutôt que par le haut. Il fut demandé que le Gouvernement donne des assurances à ce sujet et il fut déposé un amendement identique à celui qu'a voté le parlement français et rédigé comme suit:

« En aucun cas, les droits et avantages accordés par les lois belges en vigueur ne seront contestés aux travailleurs occupés dans les industries belges appartenant à la communauté du charbon et de l'acier. »

Cet amendement ne fut toutefois pas admis parce qu'il laisse supposer que le Traité porte atteinte aux droits des travailleurs, et qu'alors il ne peut être question de voter le projet de loi ratifiant le Traité. Cependant, le projet de loi ne prévoit rien qui puisse empêcher le Gouvernement de fixer sa politique des salaires ou qui restreigne les droits des travailleurs en ce domaine. Ce sont

perkt. Het zijn vooral de arbeidsafgevaardigden geweest die zich verzet hebben tegen de toekenning der macht aan de H. A. om de lonen gelijk te schakelen.

Dit amendement werd verworpen met 12 stemmen tegen 7 en 2 onthoudingen.

Ingevolge de vaagheid der teksten van het Verdrag werd tenslotte de wens uitgedrukt dat juist zou bepaald worden welke de mogelijkheden en de rechten der arbeiders van de Gemeenschap zijn op sociaal gebied en welke de middelen zijn die de H. A. ter beschikking heeft om te verwezenlijken wat artikelen 2 en 3, paragraaf e), haar opleggen.

1) De deelname der arbeiders.

De Gemeenschap aanvaardt op een kordate wijze de deelneming der arbeiders in het bepalen van haar economische politiek.

Het Verdrag voorziet raadplegingen tussen de H. A. en de arbeiders, ten einde deze toe te laten haar opvattingen mede te delen betreffende de te volgen politiek inzake de algemene economische mogelijkheden in de Gemeenschap.

Door artikel 18 wordt de oprichting voorzien van een Raadgevend Comité, waarin de arbeiders zullen vertegenwoordigd zijn in dezelfde verhouding als de patroons en de verbruikers van kolen en staal.

Door artikel 46 werden contacten voorzien tussen de H. A. en de beroepsverenigingen, doch alleen voor de gevallen die hen rechtstreeks aanbelangen.

Verder wordt in artikel 48 voorzien dat de H. A. inlichtingen kan vragen die zij kan nodig hebben om haar opdracht te vervullen, deze zullen bij voorkeur gevraagd worden aan de patroonsverenigingen, doch deze zullen die rol van inlichtingssagent slechts mogen vervullen, in de mate dat de arbeiders en de gebruikers in hun groeperingen vertegenwoordigd zijn. Hier wordt dus een nieuw principe gehuldigd, n. l. dat alleen de beroepsgroeperingen die alle sociale schakeringen van hun beroep verenigen beschouwd zullen worden als represeniatief voor hun bedrijfstak. Hierdoor wordt geenszins afbreuk gedaan van het recht der syndicaten en der patroonsorganisaties om in toepassing van de artikelen 35 en 46 suggesties te doen aan de H. A. doch voor het bestendig contact tussen de H. A. en het bedrijf wordt vereist dat beroepsgroepering alle sociale vertegenwoordigers behelst. Dat betekent dat in ons land nog zal moeten overgegaan worden tot de oprichting van zulk orgaan tenzij misschien de Nationale Kolenraad en de Bedrijfsraad der Metaalnijverheid aan de vereiste van artikel 48 voldoen om deze functie te vervullen.

Artikel 35 voorziet eveneens de mogelijkheid voor de arbeiders om in geval van in gebreke blijven der H. A. inzake toepassing van het Verdrag of de Overeenkomst of het te buiten gaan van haar toegekende bevoegdheid, om na een termijn van twee maanden de zaak voor te leggen aan het Hoog Gerechtshof.

2) De uitbreiding der werkgelegenheid.

Een der grote bekommernissen van de E. G. K. S. moet zijn bij te dragen tot de uitbreiding der werkgelegenheid en tot de bestending ervan.

Een der grote sociale moeilijkheden is dat er in vele Europese landen een te groot overschot is aan arbeiders. In Nederland en België klimt dat teveel tot in de honderdduizend en in Duitsland en Italië zijn er dat meer dan 1 miljoen.

Op het eerste zicht lijkt het in tegenstelling met de huidige toestand in het mijnbedrijf, vermits aldaar de vermeerdering der werkkrachten afhankelijk is van de rijk-

surtout les délégués des travailleurs qui se sont opposés à ce que l'on accordât à la Haute Autorité le pouvoir d'égaliser les salaires.

Cet amendement fut rejeté par 12 voix contre 7 et 2 abstentions.

En raison de l'imprécision des textes du Traité, le vœu fut finalement émis que soient nettement fixés les possibilités et les droits des travailleurs de la Communauté en matière sociale, ainsi que les moyens dont dispose la Haute Autorité pour réaliser ce que lui imposent les articles 2 et 3, paragraphe e).

1) La participation des travailleurs.

La Communauté admet hardiment la participation des travailleurs à la détermination de sa politique économique.

Le Traité prévoit des consultations entre la Haute Autorité et les ouvriers, afin de permettre à celle-ci de faire connaître ses vues au sujet de la politique à suivre dans le cadre des possibilités économiques générales au sein de la Communauté.

L'article 18 prévoit la création d'un Comité consultatif où les travailleurs seront représentés dans la même proportion que les patrons et les consommateurs de charbon et d'acier.

L'article 46 prévoit des contacts entre la Haute Autorité et les associations professionnelles, mais uniquement pour les cas où celles-ci sont directement intéressées.

L'article 48 prévoit ensuite que la Haute Autorité peut demander les renseignements dont elle pourrait avoir besoin pour remplir sa mission; ils seront de préférence recueillis auprès des associations patronales, mais ces dernières ne pourront remplir ce rôle d'agent d'information que dans la mesure où les travailleurs et les consommateurs seront représentés dans leurs groupements. C'est donc là un principe nouveau que seuls les groupements professionnels qui reflètent toutes les tendances de leur profession seront considérés comme représentatifs de leur branche d'activité. Il n'y a là rien qui porte préjudice au droit des syndicats et des organisations patronales de faire des suggestions à la Haute Autorité en application des articles 35 et 46, mais pour qu'il y ait contact permanent entre la Haute Autorité et l'économie, il est requis que le groupement professionnel comprenne tous les représentants sociaux. Ceci signifie qu'il faudra créer semblable organisme dans notre pays, à moins peut-être que le Conseil national du Charbon et le Conseil professionnel de l'Industrie métallurgique ne répondent aux conditions que pose l'article 48 pour assumer cette fonction.

Au cas où la Haute Autorité n'appliquerait pas le Traité ou la Convention ou excéderait les limites des pouvoirs lui conférés, l'article 35 prévoit également pour les travailleurs la possibilité de déférer la cause à la Haute Cour dans un délai de deux mois.

2) Extension de l'emploi.

Une des grandes préoccupations de la C. E. C. A. doit être de contribuer à l'extension de l'emploi et à sa continuité.

Une sérieuse difficulté sociale dans beaucoup de pays européens résulte du grand excédent de travailleurs. Aux Pays-Bas et en Belgique, cet excédent dépasse les cent mille, et en Allemagne et en Italie, le million.

A première vue, ce fait semble en contradiction avec la situation actuelle de l'industrie extractive, puisque l'augmentation de la main-d'œuvre y dépend de la richesse des

dom der kolenvelden en men niet zoals in de metaalnijverheid steeds verder kon gaan met de oprichting van nieuwe mijnen of installaties.

Doch de economische doelstelling van de E. G. K. S. is juist gericht op een regelmatige verhoging der productie welke zou gesteund zijn op een regelmatige verhoging der behoeften, door de stijging van het levenspeil in de onderscheiden landen.

Het voorbeeld der U. S. A. is zeker niet zonder invloed geweest bij de oprichting der E. G. K. S. vermits de bevolking der 6 deelnemende landen 155 miljoen bedraagt met een productie van 30 miljoen Ton staal en 219 miljoen Ton kolen, terwijl de Verenigde Staten met 150 miljoen inwoners een productie van 100 miljoen Ton staal en 500 miljoen Ton kolen weten te verbruiken.

De mogelijkheid is toch niet uitgesloten dat de bevolking der deelnemende staten even comfortabel zou leven als deze der U. S. A. Het is dus mogelijk de opbrengst op te voeren, daardoor lagere prijzen te bekomen en alzo te komen tot een verhoging van het verbruik in de beide sectoren.

Het is trouwens opvallend dat de voorziene productieprogramma's voor 1952-1953 gaan naar een verhoging der productie en der werkrachten.

Voor de metaalnijverheid voorziet men een productievermeerdering van 5 miljoen Ton en een vermeerdering der werkrachten met 4.000 eenheden.

In de mijnnijverheid voorziet men voor die periode een productieverhoging van 10 miljoen Ton kolen en een vermeerdering der arbeiders met 31.000 eenheden.

Trouwens het aantal mijnwerkers is in de laatste 15 jaren bestendig gestegen in de mijnnijverheid, zoals duidelijk blijkt uit de hierbijgevoegde tabel :

Landen	1937		1951	
	Boven-grond	Totaal	Boven-grond	Totaal
West-Duitsland	83.000	310.000	85.000	370.000
Frankrijk	72.000	224.000	81.000	250.000
België	43.000	143.000	45.000	164.000
Nederland	11.000	31.000	19.000	47.000
Saar	12.000	44.000	20.000	58.000
Totaal	221.000	752.000	260.000	889.000

In de mijnnijverheid, in tegenstelling met de metaalnijverheid, is de werkgelegenheid in het algemeen gezien steeds bestendig geweest, doch dit neemt niet weg, dat deze bestendigheid niet het geval is wanneer men de regelmatigheid der werkdagen nagaat. In ons land zoals trouwens in alle landen heeft men nog in 1950 tijdelijke werkloosheid gekend wegens het teveel aan kolen die in voorraad opgestapeld lagen.

De Gemeenschap heeft tot doel, deze toestand der werkgelegenheid te verbeteren en te bestendigen en maatregelen te nemen in geval er toch een aantal arbeiders hun werk zouden verliezen in de kolen- of metaalnijverheid. Dit zou onder meer kunnen gebeuren door :

- 1) het invoeren van meer technische methodes;
- 2) een crisis;
- 3) de oprichting der Gemeenschap.

gisements charbonniers et que l'on n'y pouvait, comme dans l'industrie métallurgique, continuer à créer de nouveaux charbonnages ou de nouvelles installations.

Il n'empêche que l'objectif économique de la C. E. C. A. est précisément d'augmenter la production régulière en fonction d'une croissance régulière des besoins qu'engendrerait l'amélioration du niveau de vie dans les différents pays.

L'exemple des U. S. A. n'aura pas été sans influence sur la création de la C. E. C. A., étant donné que la population des six pays participants est de 155 millions d'habitants pour une production de 30 millions de tonnes d'acier et de 219 millions de tonnes de charbon, tandis que les Etats-Unis, avec une population de 150 millions d'habitants, parviennent à consommer 100 millions de tonnes d'acier et 500 millions de tonnes de charbon.

Il n'est toutefois pas exclu de voir la population des Etats-membres vivre aussi confortablement que celle des Etats-Unis. Il est donc possible d'augmenter la production et partant de faire baisser les prix, réalisant ainsi un accroissement de la consommation dans les deux secteurs.

D'ailleurs, il est curieux de constater que les programmes de production prévus pour 1952-1953 tendent vers un accroissement de la production et de la main-d'œuvre.

Pour l'industrie métallurgique, l'on prévoit une augmentation de la production de 5 millions de tonnes et un accroissement de la main-d'œuvre de 4.000 unités.

Dans l'industrie charbonnière, on prévoit pour la même période une augmentation de la production de 10 millions de tonnes de charbon et un accroissement de la main-d'œuvre de 31.000 unités.

D'ailleurs, au cours des 15 dernières années, le nombre de mineurs dans l'industrie charbonnière a augmenté sans cesse, comme il résulte clairement du tableau ci-après :

Pays	1937		1951	
	Surface	Total	Surface	Total
Allemagne occidentale ...	83.000	310.000	85.000	370.000
France	72.000	224.000	81.000	250.000
Belgique	43.000	143.000	45.000	164.000
Pays-Bas	11.000	31.000	19.000	47.000
Sarre	12.000	44.000	20.000	58.000
Total	221.000	752.000	260.000	889.000

Dans l'industrie charbonnière, contrairement à l'industrie métallurgique, l'emploi a généralement été stable, mais il n'empêche que cette stabilité n'existe pas si l'on considère la régularité des journées de travail. Notre pays, comme tous les pays d'ailleurs, a encore connu le chômage partiel en 1950 en raison de nos stocks excédentaires de charbon.

La Communauté a pour but de favoriser ce plein emploi, de stabiliser cette situation et de prendre les mesures qui s'imposent au cas où un certain nombre de travailleurs perdraient leur emploi dans l'industrie charbonnière ou métallurgique. Cela pourrait résulter notamment :

- 1) de l'introduction de nouveaux procédés techniques;
- 2) d'une crise;
- 3) de la création de la Communauté.

1) Het invoeren van technische verbeteringen.

Sinds verschillende jaren wordt er bestendig vooruitgang gemaakt in de technische uitrusting der metaal- en mijnnijverheid. Meer en meer wordt de arbeid gemechaniseerd, wat zeker een grote verlichting van de arbeiders meebrengt, doch hun in vele gevallen ook overbodig maakt.

Men is echter nog niet aan het toppunt der technische verbeteringen en zeker niet in de mijnen. Het zal de taak zijn der H. A. van deze technische verbeteringen te coördineren en aan te moedigen, met het gevolg dat er een aantal arbeiders overbodig kunnen worden.

In het Verdrag werd deze mogelijkheid voorzien. Dit werd voorzien in artikel 56 van het Verdrag en in paragraaf 23 der Overeenkomst.

Artikel 56. — Indien de invoering van nieuwe technische werkwijzen of van een nieuwe industriële uitrusting in het kader van de algemene doelstellingen van de Hoge Autoriteit een uitzonderlijk belangrijke vermindering van de behoefte aan arbeidskrachten in de kolenmijn- of staalindustrie veroorzaakt, welke tot gevolg heeft, dat in een of meer gebieden bijzondere moeilijkheden ontstaan bij de herplaatsing van beschikbaar gekomen arbeidskrachten, is de Hoge Autoriteit, op verzoek van de betrokken Regeringen :

a) verplicht advies te vragen aan het Raadgevend Comité;

b) bevoegd, overeenkomstig de voorschriften van artikel 54, hetzij in industrieën welke aan de rechtsmacht van de Hoge Autoriteit zijn onderworpen, hetzij met instemming van de Raad, in enig andere industrie, de financiering te vergemakkelijken van door haar goedgekeurde programma's, die voorzien in het scheppen van nieuwe bedrijvigheid, welke economisch gezond is te achten en de mogelijkheid biedt tot een productieve wederinschakeling van de beschikbaar gekomen werkkrachten;

c) verplicht een niet terugvorderbare hulp te verlenen, ten einde bij te dragen in de kosten van :

— de vergoedingen, welke het de werknemers mogelijk maken op herplaatsing te wachten;

— de vergoedingen voor verplaatsingskosten aan werknemers;

— de financiering van herscholing van werknemers, die zich genoodzaakt zien van beroep te veranderen.

De Hoge Autoriteit stelt de toekenning van de niet terugvorderbare hulp afhankelijk van een ten minste gelijkwaardige bijzondere bijdrage door de betrokken Staat, tenzij de Raad met een meerderheid van 2/3 een afwijking van deze laatste bepaling toestaat.

Paragraaf 23 der Overeenkomst. Wederaanpassing.

§ 23. — 1) Voor het geval dat de gevolgen, die de instelling van de gemeenschappelijke markt met zich medebrengt, bepaalde ondernemingen of gedeelten daarvan zouden noodzaken, in de loop van de overgangperiode, omschreven in § 1 van deze Overeenkomst, hun werkzaamheden te staken of te wijzigen, verleent de Hoge Autoriteit, op verzoek van de belanghebbende Regeringen en met inachtneming van de hieronder vastgestelde bepalingen, haar medewerking ten einde de werknemers te beveiligen tegen de nadelige gevolgen van de wederaanpassing en hun een productieve werkgelegenheid te verzekeren, terwijl zij voorts een niet-terugvorderbare hulp aan bepaalde ondernemingen kan verlenen.

2) Op verzoek van de belanghebbende Regeringen en

1) L'introduction d'améliorations techniques.

Depuis plusieurs années, l'équipement technique des industries métallurgique et charbonnière accuse un progrès constant. Le travail se mécanise de plus en plus, ce qui entraîne un allègement considérable pour les travailleurs, mais les élimine dans bien des cas.

Cependant, on n'a pas encore atteint le sommet du progrès technique, surtout dans les mines. Il incombera à la Haute Autorité de coordonner et d'encourager ces améliorations techniques, libérant ainsi un certain nombre de travailleurs.

Cette possibilité est prévue à l'article 56 du Traité, ainsi qu'au paragraphe 23 de la Convention.

Article 56. — Si l'introduction, dans le cadre des objectifs généraux de la Haute Autorité, de procédés techniques ou d'équipements nouveaux a pour conséquence une réduction d'une importance exceptionnelle des besoins de main-d'œuvre des industries du charbon ou de l'acier entraînant dans une ou plusieurs régions des difficultés particulières dans le réemploi de la main-d'œuvre rendue disponible, la Haute Autorité, sur la demande des gouvernements intéressés :

a) prend l'avis du Comité Consultatif;

b) peut faciliter, suivant les modalités prévues à l'article 54, soit dans les industries relevant de sa juridiction, soit sur avis conforme du Conseil, dans toute autre industrie, le financement des programmes, approuvés par elle, de création d'activités nouvelles économiquement saines et susceptibles d'assurer le réemploi productif de la main-d'œuvre rendue disponible;

c) consent une aide non remboursable pour contribuer :

— aux versements d'indemnités permettant à la main-d'œuvre d'attendre d'être déplacée;

— à l'attribution aux travailleurs d'allocations pour frais de réinstallation;

— au financement de la rééducation professionnelle des travailleurs amenés à changer d'emploi.

La Haute Autorité subordonne l'octroi d'une aide non remboursable au versement par l'Etat intéressé d'une contribution spéciale au moins équivalente au montant de cette aide, sauf dérogation autorisée par le Conseil statuant à la majorité des deux tiers.

Paragraphe 23 de la Convention. Réadaptation.

1) Au cas où les conséquences que comporte l'établissement du marché commun placeraient certaines entreprises ou parties d'entreprises dans la nécessité de cesser ou de changer leur activité au cours de la période de transition définie au paragraphe 1 de la présente Convention, la Haute Autorité, sur la demande des gouvernements intéressés et dans les conditions fixées ci-dessous, devra apporter son concours afin de mettre la main-d'œuvre à l'abri des charges de la réadaptation et de lui assurer un emploi productif, et pourra consentir une aide non remboursable à certaines entreprises.

2) A la demande des gouvernements intéressés et dans

overeenkomstig de bepalingen van artikel 46 neemt de Hoge Autoriteit deel aan de bestudering van de mogelijkheden tot wedertewerkstelling van de beschikbaar gekomen werkkrachten in de bestaande ondernemingen of door middel van het scheppen van nieuwe bedrijvigheid.

3) Zij zal overeenkomstig de voorschriften van artikel 54 de financiering vergemakkelijken van de door de belanghebbende Regering voorgelegde en door de Hoge Autoriteit goedgekeurde programma's, die voorzien in de omschakeling van ondernemingen of in het scheppen van nieuwe gezonde economische bedrijvigheid, die een productieve tewerkstelling aan de beschikbaar gekomen werkkrachten kan verzekeren, hetzij in de industrieën welke aan haar rechtsmacht zijn onderworpen, hetzij met instemming van de Raad in enige andere industrie. Onder voorbehoud van een gunstig advies van de belanghebbende Regering zal de Hoge Autoriteit deze faciliteiten bij voorkeur verlenen aan de programma's, die zijn voorgelegd door de ondernemingen, die ten gevolge van de instelling van de gemeenschappelijke markt hun werkzaamheden hebben moeten staken.

4) De Hoge Autoriteit zal een niet-terugvorderbare hulp verlenen voor de navolgende doeleinden :

a) het bijdragen, in geval van algehele of gedeeltelijke sluiting van ondernemingen, in de vergoedingen, welke het de werknemers mogelijk maken op herplaatsing te wachten;

b) het bijdragen, door middel van het doen van uitkeringen aan de ondernemingen, om de betaling van hun personeel te verzekeren, voor het geval een tijdelijk ontslag noodzakelijk is door de wijziging in de werkzaamheden van die ondernemingen;

c) het bijdragen in de uitkeringen voor verplaatsingskosten aan werknemers;

d) het bijdragen in de financiering van herscholing van werknemers, die zich genooddaakt zien van beroep te veranderen.

5) De Hoge Autoriteit kan eveneens een niet terugvorderbare hulp verlenen aan de ondernemingen, die door de instelling van de gemeenschappelijke markt hun werkzaamheden hebben moeten staken, op voorwaarde, dat deze toestand rechtstreeks en uitsluitend is toe te schrijven aan de beperking van de gemeenschappelijke markt tot de kolenmijn- en staalindustrie en dat deze toestand een relatieve vergroting van de productie in andere ondernemingen van de Gemeenschap met zich mede brengt. Deze hulp zal worden beperkt tot het bedrag, dat nodig is om de ondernemingen in staat te stellen aan hun onmiddellijk op eisbare verplichtingen te voldoen.

De belanghebbende ondernemingen moeten alle verzoecken tot het verkrijgen van deze hulp indienen door bemiddeling van hun Regering. De Hoge Autoriteit kan elke hulp weigeren aan een onderneming, die haar Regering en de Hoge Autoriteit er niet van op de hoogte heeft gesteld, dat zich een toestand ontwikkelt die kan leiden tot het staken of het wijzigen van haar werkzaamheden.

6) De Hoge Autoriteit stelt de toekenning van een niet-terugvorderbare hulp, overeenkomstig de bepalingen van het vierde en vijfde lid, afhankelijk van een ten minste gelijkwaardige bijzondere bijdrage, door de belanghebbende Staat, tenzij de Raad met een meerderheid van 2/3 een afwijking van deze bepaling toestaat.

7) De wijze van financiering voorzien voor de toepassing van artikel 56 is ook op deze paragraaf van toepassing.

les conditions définies à l'article 46, la Haute Autorité participera à l'étude des possibilités de réemploi, dans les entreprises existantes ou par la création d'activités nouvelles, de la main-d'œuvre rendue disponible.

3) Elle facilitera, suivant les modalités prévues à l'article 54, le financement des programmes présentés par le gouvernement intéressé, et approuvés par elle, de transformation d'entreprises ou de création, soit dans les industries relevant de sa juridiction, soit, sur avis conforme du Conseil, dans toute autre industrie, d'activités nouvelles économiquement saines, susceptibles d'assurer un emploi productif à la main-d'œuvre rendue disponible. Sous réserve de l'avis favorable du gouvernement intéressé, la Haute Autorité accordera de préférence ces facilités aux programmes soumis par les entreprises amenées à cesser leur activité du fait de l'établissement du marché commun.

4) La Haute Autorité consentira une aide non remboursable pour les objets suivants :

a) contribuer, en cas de fermeture totale ou partielle d'entreprises, aux versements d'indemnités permettant à la main-d'œuvre d'attendre d'être remplacée;

b) contribuer, par des allocations aux entreprises, à assurer le paiement de leur personnel en cas de mise en congé temporaire nécessitée par leur changement d'activité;

c) contribuer à l'attribution aux travailleurs d'allocations pour frais de réinstallation;

d) contribuer au financement de la rééducation professionnelle des travailleurs amenés à changer d'emploi.

5) La Haute Autorité pourra également consentir une aide non remboursable aux entreprises amenées à cesser leur activité du fait de l'établissement du marché commun, à condition que cette situation soit directement et exclusivement imputable à la limitation du marché commun aux industries du charbon et de l'acier, et qu'elle entraîne un accroissement relatif de la production dans d'autres entreprises de la Communauté. Cette aide sera limitée au montant nécessaire pour permettre aux entreprises de faire face à leurs engagements immédiatement exigibles.

Les entreprises intéressées devront introduire toutes requêtes pour l'obtention de cette aide par l'intermédiaire de leur gouvernement. La Haute Autorité pourra refuser toute aide à une entreprise qui n'aura pas informé son Gouvernement et la Haute Autorité du développement d'une situation pouvant la conduire à cesser ou à changer son activité.

6) La Haute Autorité conditionnera l'octroi d'une aide non remboursable dans les conditions prévues aux alinéas 4 et 5 ci-dessus au versement par l'Etat intéressé d'une contribution spéciale au moins équivalente, sauf dérogation autorisée par le Conseil à la majorité des deux tiers.

7) Les modalités de financement prévues pour l'application de l'article 56 sont applicables au présent paragraphe.

8) De belanghebbenden kunnen het voordeel, voortvloeiende uit de bepalingen van deze paragraaf op grond van een beschikking van de Hoge Autoriteit, genomen met instemming van de Raad, gedurende twee jaren na afloop van de overgangperiode genieten.

Uit deze teksten blijkt duidelijk dat het de Regeringen der onderscheiden landen zijn die de grote verantwoordelijkheid zullen dragen bij het overschakelen of verplaatsen der vrijgekomen arbeiders. De H. A. zal slechts tot de actie overgaan op initiatief der betrokken regering. De arbeidsvrijheid blijft echter volledig gewaarborgd en geen enkele arbeider kan gedwongen worden in het bedrijf te blijven of zich te verplaatsen, zoals trouwens elk land vrij blijft in het bepalen van zijn sociale politiek.

2) Krisis.

De maatregelen welke dan kunnen genomen worden zijn voorzien in artikel 58 van het Verdrag en de heer Duvieusart behandelde dit aspect op een volledige wijze in zijn verslag (Doc. 84, Senaat, blz. 30-32).

Trouwens, de Gemeenschap heeft door paragraaf b) van artikel 56 de verplichting aangegaan, de weerslag te dragen die op sociaal gebied kan ondervonden worden van de nagestreefde en verwezenlijkte technische vooruitgang.

3) Werkverlies door de oprichting der Gemeenschap.

Het economisch doel der Gemeenschap bestaat er in kolen en staal voort te brengen aan de laagst mogelijke prijs terwijl eveneens de omstandigheden moeten geschapen worden voor de meest rationele verdeling der productie op een zo hoog mogelijk productiepeil.

De ondernemingen zullen om de laagst mogelijke prijs te bereiken, talrijke overbodige arbeidskrachten uitschakelen.

Voor de metaalnijverheid zal dit geen grote gevolgen hebben, aangezien hier de modernisatie reeds zeer ver doorgevoerd is en de uitbreiding steeds mogelijk blijft. Doch in de mijnnijverheid is de toestand anders; vermits in een normale periode de concurrentie vrij zal spelen, heeft de voortbrenger met het hoogste rendement en de grootste voortbrengstmogelijkheden de meeste kans een grote afzet te vinden; de anderen zullen deze kans tot afzet slechts hebben als de afnemer geen andere mogelijkheid tot bevoorrading heeft.

Daaruit volgt dat sommige mijnen in Frankrijk en België in een moeilijke toestand zullen komen om het economisch vol te houden. Dit gevaar is echter niet zeer groot door deze mijnen met een laag rendement doorgaans anthraciet voortbrengen waaraan er in de Gemeenschap een groot tekort is.

3) De emigratie der arbeiders.

Door artikel 69 wordt het vrije verkeer der arbeiders voorzien in de schoot der Gemeenschap, doch alleen voor deze die geschoold zijn en behoren tot de kolen- en staalnijverheid. De verschillende soorten van vakarbeid en de kenmerken van vakbekwaamheid zullen door de deelnemende Staten moeten bepaald worden.

Deze beperking van het vrije verkeer, alleen van de geschoolde arbeiders voor de betrokken nijverheden, is een waarborg voor de arbeiders, die zonder werk zouden vallen in het ene of andere land, maar het is terzelfder tijd ook een beletsel tot massale aanneming en overplaatsing van werkloze arbeiders, ten einde de arbeidsvoorwaarden te drukken of hun verbetering tegen te houden.

Men is ook algemeen van oordeel dat de emigratie er veel zal toe bijdragen om de egalisatie der lonen en der

8) Le bénéfice des dispositions du présent paragraphe pourra être accordé aux intéressés au cours des deux années qui suivront l'expiration de la période de transition par décision de la Haute Autorité, prise sur avis conforme du Conseil.

Ces textes font apparaître clairement que ce sont les Gouvernements des divers pays qui porteront la grande responsabilité du transfert ou du changement des travailleurs devenus disponibles. La Haute Autorité n'agira qu'à l'initiative du gouvernement intéressé. La liberté du travail reste toutefois intégralement garantie et aucun travailleur ne peut être contraint à rester dans l'entreprise ou à ne pas changer, tout comme d'ailleurs chaque pays reste libre dans la détermination de sa politique sociale.

2) Crise.

Les mesures à appliquer en cas de crise sont prévues à l'article 58 du Traité et M. Duvieusart a examiné cet aspect de manière complète dans son rapport (Doc. 84, Sénat, pp. 30-32).

D'ailleurs, en vertu du paragraphe b) de l'article 56, la Communauté a pris l'engagement de supporter les éventuelles répercussions sociales du progrès technique.

3) Chômage suscité par la création de la Communauté.

Le but économique de la Communauté consiste à produire du charbon et de l'acier au prix le plus bas, tout en créant les conditions favorables à la répartition la plus rationnelle de la production, à un niveau de production aussi élevé que possible.

Pour atteindre le prix le plus bas, les entreprises devront supprimer beaucoup de main-d'œuvre devenue inutile.

Les conséquences n'en seront pas graves pour l'industrie métallurgique, étant donné que sa modernisation est déjà fort poussée et son extension reste toujours possible. Mais pour l'industrie extractive, il en est autrement, car en période normale la concurrence joue librement, de sorte que le producteur dont le rendement est le plus grand et les possibilités de production les meilleures, aura le plus de chances de trouver de vaste débouchés, les autres n'auront pareilles chances que si l'acheteur n'a pas d'autres moyens d'approvisionnement.

Il en résulte que certains charbonnages de France et de Belgique éprouveront de réelles difficultés à se maintenir économiquement. Toutefois, le danger n'est pas très grand en raison du fait que ces charbonnages à faible rendement produisent généralement de l'anthracite dont la production est loin de couvrir les besoins de la communauté.

3) Emigration des travailleurs.

L'article 69 prévoit la libre circulation des travailleurs au sein de la Communauté, tout en réservant l'application de cette clause aux ouvriers qualifiés de l'industrie du charbon et de l'acier. Les diverses qualifications et les titres de qualification devront être déterminés par les Etats participants.

Cette restriction à la libre circulation réservée aux ouvriers qualifiés des industries intéressées est une garantie pour ceux qui se trouveraient sans travail dans l'un ou l'autre pays, mais elle fait en même temps obstacle à l'admission et au transfert de travailleurs en chômage, afin de diminuer les conditions de travail ou d'en freiner l'amélioration.

On estime généralement que l'émigration contribuera largement à hâter l'égalisation des salaires et des condi-

arbeidsvoorwaarden te doen bespoedigen, temeer dat de onderscheiden vakbewegingen door internationale contacten al gauw drukking zullen uitoefenen om te komen tot een verbetering der arbeidsvoorwaarden naar degene die de hoogste levensstandaard bereikt hebben.

4) De arbeidsvoorwaarden.

De opdracht der Gemeenschap is hier tweevoudig :

A) de arbeidsvoorwaarden moeten verbeterd worden;
B) de geleidelijke eenmaking moet nagestreefd worden : daartegenover wordt in artikel 68, paragraaf 1, bepaald : « De wijze van tot stand komen van lonen en sociale voorzieningen, gebruikelijk in de onderscheiden deelnemende landen wordt, voor zover het betreft de kolenmijn- en staalindustrie, door de toepassing van dit Verdrag niet aangetast ».

Dit betekent dat de Gemeenschap wel de voorwaarde en de mogelijkheden tot het verbeteren en eenmaken der arbeidsvoorwaarden scheppen moet, maar dat de uitwerking hiervan aan de thans reeds bestaande instellingen of organisaties toevertrouwd blijft.

Wanneer echter in sommige ondernemingen zekere loonverlagingen zouden doorgevoerd worden of te lage lonen zouden uitbetaald worden, dan heeft de H. A. positieve bevoegdheid om dit te beletten (art. 68 van het Verdrag).

Door de studiediensten der Centrale van de Vrije Mijnwerkers werd mij, betreffende de lonen en de sociale vergoedingen en aangaande de werktijd in de onderscheiden deelnemende landen, een belangrijke studie ter hand gesteld. Ter inlichting van de Kamer en ten einde een vergelijking mogelijk te maken tussen de onderscheiden landen, heb ik de toelating gevraagd deze in mijn verslag te publiceren. Hierna volgt het voornaamste dezer studie :

Er bestaan in de 5 kolenvoortbrengende landen loonregelingen die veel gelijkenis met elkander vertonen wat de vorm betreft.

In Duitsland en België zijn ze geregeld door collectieve overeenkomsten; in Frankrijk en het Saargebied door ministeriële besluiten en in Nederland door een semi-officiële instantie : « De Mijn industrieraad ».

In al de landen worden door deze overeenkomsten of beslissingen basislonen per dag voorzien, meestal voor de laagste groep van onder- of bovengrond. Hierop worden dan de daglonen van de andere groepen aangepast.

Voor de arbeiders die aan de voortbrengst rechtstreeks werken wordt in alle landen een loon voorzien volgens de hoeveelheid geleverde arbeid, terwijl tevens een minimumvergoeding wordt gewaarborgd. In Duitsland en België voorzien de overeenkomsten een aanpassing der lonen aan de levensduur; in Frankrijk, het Saargebied en Nederland hangt de aanpassing af van Regeringsbesluiten.

In de loonregeling van Frankrijk en het Saargebied is een deelname van de arbeiders in de winst voorzien.

In Duitsland werd, ingevolge de woningnood, een scheidingspremie ingesteld voor de arbeiders die niet alle dagen naar huis kunnen gaan, terwijl eveneens premies voorzien zijn voor gevaarlijke werken. Ook worden de reiskosten, voor mijnwerkers die verre verplaatsingen doen, gedeeltelijk terugbetaald.

In België werden in de loonregeling geen speciale premies opgenomen en niet overal wordt de terugbetaling der reiskosten van diegenen die werken voorzien.

Nederland voorziet aanpassing der lonen volgens het gevaarlijke en ongezonde van het werk en betaalt groten-deels de reiskosten terug.

tions de travail, d'autant plus que les différentes organisations syndicales, opérant sur le plan international, feront le maximum pour améliorer les conditions de travail en prenant comme base celles du standard de vie le plus élevé.

4) Conditions de travail.

La mission de la Communauté est double :

A) amélioration des conditions de travail;
B) unification progressive : en revanche, l'article 68, paragraphe premier, prévoit que « Les modes de fixation des salaires et des prestations sociales en usage dans les différents Etats-membres ne sont pas affectés, en ce qui concerne les industries du charbon et de l'acier, par l'application du présent Traité ».

Cela signifie que la Communauté devra créer la possibilité d'améliorer et d'égaliser les conditions de travail, mais que leur élaboration reste confiée aux institutions ou organisations qui existent déjà à l'heure actuelle.

Si certaines entreprises cependant devaient appliquer des diminutions de salaires ou payer des salaires trop bas, la H. A. est qualifiée pour s'y opposer (art. 68 du Traité).

Les services d'études de la Centrale des Francs-Mineurs m'ont communiqué une étude importante relative aux salaires, aux allocations familiales ainsi qu'à la durée du travail dans les divers Etats-membres. Afin de documenter la Chambre et de permettre la comparaison entre les différents pays, j'ai demandé l'autorisation de publier cette étude dans mon rapport. En voici l'essentiel :

Les 5 pays producteurs de charbon possèdent des réglementations de salaires qui se ressemblent beaucoup en ce qui concerne la forme.

En Allemagne et en Belgique ils sont réglementés par des conventions collectives; en France et dans la Sarre par des arrêtés ministériels et aux Pays-Bas par une instance semi-officielle « Le Conseil de l'industrie minière ».

Ces conventions ou décisions prévoient partout des salaires de base par jour, la plupart pour le groupe inférieur du fond et de la surface. Celui-ci sert alors comme base de calcul du salaire journalier des autres groupes.

Les ouvriers travaillant directement à la production reçoivent dans les 5 pays un salaire basé sur les prestations tandis que pour ces mêmes ouvriers un salaire minimum est garanti. En Allemagne et en Belgique, les conventions prévoient une adaptation des salaires au coût de la vie; en France, dans la Sarre et aux Pays-Bas l'adaptation dépend d'arrêtés gouvernementaux.

Dans la réglementation des salaires en France et dans la Sarre on a prévu une participation dans les bénéfices.

En Allemagne, et ceci suite à la pénurie de logement, une prime de séparation a été instituée pour les ouvriers qui ne peuvent pas rentrer chez eux tous les jours, tandis que des primes ont été prévues également pour des travaux dangereux. Les frais de voyage des ouvriers qui doivent faire de longs déplacements sont aussi remboursés partiellement.

En Belgique la convention ne prévoit pas de primes spéciales; le remboursement des frais de voyage ne se fait pas partout.

Les Pays-Bas prévoient une adaptation des salaires suivant le danger et l'insalubrité des travaux et remboursent pour la plupart les frais de voyage.

Rechtstreekse inkomsten.

Laten wij thans op grondiger wijze de toestand in onze verschillende landen onderzoeken.

West-Duitsland.**a) Lonen.**

De lonen zijn geregeld door een collectieve arbeidsovereenkomst. De arbeiders die per taak werken worden betaald volgens de hoeveelheid geleverde arbeid. De rendementen worden berekend hetzij per arbeider afzonderlijk, hetzij per groep van arbeiders.

De arbeiders die niet per taak werken worden per dag betaald.

b) Aanvullend loon.

De overeenkomst voorziet aanvullende lonen voor werken in speciale omstandigheden (warmte, vochtigheid) of voor bijzonder ongezonde werken.

De dagloon-werkers ontvangen premieën voor hogere rendementen dan het normale (tot 20 %).

Ten einde de voortbrengst te bevorderen werd een deelneming in de uitslagen ingevoerd met ingang op 1 Januari 1952. Bedoelde deelneming is toepasselijk op alle ondergrondse arbeiders.

c) Arbeidskleding.

De leerlingen-mijnwerkers ontvangen gratis een eerste uitrusting. De andere arbeiders ontvangen enkel de beschermingsklederen gratis of aan verminderde prijzen.

d) Vervoerkosten.

Een gedeelte van de vervoerkosten per autobus worden terugbetaald; voor de verre afstanden, ook voor de andere vervoermiddelen.

e) Scheidingsvergoeding.

De gehuwde arbeiders die niet elke dag naar huis kunnen teruggaan ontvangen een scheidingsvergoeding van 1,5 D. M. per kalenderdag van het jaar.

f) Familievergoeding.

De gehuwde arbeider ontvangt een toeslag van 0,76 D.M. per dag voor de vrouw en per 2 kinderen 0,38 D. M. per dag.

Gemiddelde lonen.

De gemiddelde lonen bedroegen einde 1951 :

Ondergronders : 16,03 D. M. op een voortbrengstprijs der kolen van 43,80 D. M.;

Bovengronders : 12,63 D. M.;

Alle arbeiders : 14,90 D. M.

Wijziging in de lonen.

Tijdens het jaar 1951 werd een loonsverhoging van 12 % toegepast vanaf 1 Mei. Deze volgde op een vroegere loonsverhoging van 10 % op 1 November 1950.

Vergoeding in natura.

De gehuwde arbeiders ontvangen volgens de samenstelling van hun gezin, 100 tot 120 halve quintalen kolen voor huishoudelijk gebruik. (Ongeveer 80 % klotkolen en 20 % gruis).

Revenus directs.

Examinons maintenant, d'une façon plus approfondie, la situation dans nos divers pays.

Allemagne Occidentale.**a) Les salaires.**

Les salaires sont réglementés par une convention collective. Les ouvriers travaillant à marché sont rémunérés suivant leurs prestations. Les rendements sont calculés soit par ouvrier individuel soit par groupe d'ouvriers.

Les travailleurs ne travaillant pas à marché sont rémunérés par jour.

b) Salaires complémentaires.

La convention prévoit des salaires complémentaires pour les travaux exécutés dans des conditions spéciales (chaleur, humidité) et pour des travaux insalubres.

Les ouvriers à journée reçoivent des primes pour des rendements supérieurs à la normale (jusqu'à 20 %).

Afin de réaliser une augmentation de la production, une participation dans les résultats a été instaurée à partir du 1er janvier 1952. Cette participation est applicable à tous les ouvriers du fond.

c) Vêtement de travail.

Les apprentis-mineurs reçoivent gratuitement un premier équipement. Les autres ouvriers ne reçoivent que les vêtements de protection, soit gratuitement, soit à des prix réduits.

d) Frais de voyage.

Une partie des frais de voyage par autobus est remboursée; par n'importe quel moyen de transport, pour les longs déplacements.

e) Prime de séparation.

Les ouvriers mariés reçoivent une indemnité de 1,50 DM par jour calendrier s'ils ne peuvent pas retourner journellement à la maison.

f) Allocations familiales.

L'ouvrier marié reçoit un supplément de 0,76 D. M. par jour pour la femme et 0,38 D. M. par jour par 2 enfants.

Les salaires moyens.

Fin 1951, les salaires moyens étaient :

Fond : 16,03 D. M. sur un prix de revient de 48,30 D. M.

Surface : 12,63 D. M.

Tous les ouvriers : 14,90 D. M.

Fluctuations des salaires.

Pendant l'année 1951, une augmentation de 12 % a été accordée à partir du 1er mai. Celle-ci suivait une augmentation précédente de 10 % à partir du 1er novembre 1950.

Indemnités en nature.

Les ouvriers mariés reçoivent, suivant la composition de leur ménage, 100 à 120 demi-quintaux de charbon pour usage domestique (environ 80 % de gros et 20 % de fin).

Frankrijk.

a) Lonen.

De loonregeling der Franse mijnwerkers is vastgelegd in het statuut van de mijnwerkers, opgemaakt door de overheid. De wijzigingen in de lonen kunnen slechts doorgevoerd worden bij ministerieel besluit.

Er is een verschil van 20 % vastgelegd tussen het bedrag van het minimumloon ondergronds tegenover de bovengrond.

Het werk wordt per taak betaald voor meest al de werken die met de voortbrengst verband houden, vooral het afhouwen van kolen. Het taakloon is persoonlijk of collectief. De andere arbeiders hebben een dagloon.

b) Aanvullend loon.

Buiten het loon zijn een hele reeks premïën voorzien, inzonderheid :

- 1) premie volgens de aard van het werk (lastpremiën, voor ongezonde werken, enz.);
- 2) verhogingen voor jaren dienst;
- 3) verplaatsingspremie;
- 4) vergoeding « de panier »;
- 5) een vergoeding volgens de uitslag van de mijnnijverheid, tweemaal per jaar uitbetaald, onder benaming « uitslagenpremie ».

c) Woonstvergoeding.

Gratis woont voor de gehuwde arbeiders of de arbeiders die steun zijn van het gezin. Zo geen gratis-woont beschikbaar gesteld wordt ontvangen ze een maandelijks vergoeding van 1.350 tot 1.800 F. Fr., volgens de familiale toestand.

d) Gezinsvergoedingen.

De vergoedingen worden, van de bevruchting af, uitbetaald in de vorm van praenatale vergoedingen.

Aantal kinderen	Gezinsvergoedingen	Vergoeding enige kostwinner	Uitzonderlijke vergoeding	Totaal
1 kind — 5 jaar.	—	3.280	—	3.280
1 kind + 5 jaar en — 10 jaar	—	1.640	—	1.640
2 kinderen	3.280	5.560	934	10.774
3 kinderen	8.200	8.200	2.371	18.771
4 kinderen	13.120	8.200	3.809	25.129

en zo verder, met verhoging van de gezinsvergoedingen met 4.920 fr. per kind boven de 3 en van de uitzonderlijke vergoeding met 1.437 fr.

Bij de eerste geboorte wordt een premie van 34.200 fr. toegekend; voor de volgende geboorten bedraagt die premie 22.800 fr. De vergoeding als enige kostwinner, die uitbetaald wordt wanneer de echtgenote niet werkt, bedraagt steeds 8.200 fr., eens dat men 3 kinderen heeft.

De gezinsvergoeding wordt uitbetaald tot het einde van de duur van de schoolplicht en in ieder geval tot 1 jaar daarna voor het kind ten laste dat niet werkt. Tot de leeftijd van 17 jaar voor het kind dat een ambacht leert en tot 20 jaar voor het studerende kind.

e) Voordelen in natura.

Er worden 3 tot 7 Ton kolen, volgens de samenstelling der gezinnen en volgens de bekkens, jaarlijks verstrekt.

France.

a) Les salaires.

La réglementation des salaires des ouvriers français a été fixée dans le statut du mineur, rédigé par l'autorité. Les changements dans les salaires ne peuvent être faits que par arrêté ministériel.

Il y a une différence de 20 % entre les salaires minima du fond et ceux de la surface.

Le salaire est calculé à la tâche pour la plupart des travaux de production, et surtout pour l'abatage. Ce salaire est personnel ou collectif. Les autres ouvriers sont payés à la journée.

b) Salaire complémentaire.

En dehors du salaire, on prévoit toute une série de primes et notamment :

- 1) prime selon le caractère même du travail (de pénibilité, d'insalubrité, etc.);
- 2) augmentations suivant les années de services;
- 3) prime de déplacement;
- 4) indemnités « de panier »;
- 5) indemnité suivant les résultats de l'industrie minière, payée deux fois par an, appelée « prime de résultats ».

c) Indemnité de logement.

Les ouvriers mariés ou les ouvriers soutien de famille reçoivent gratuitement une habitation. S'il n'y a pas de logement gratuit disponible, ils reçoivent une indemnité de 1.350 francs à 1.800 francs, suivant la situation familiale.

d) Allocations familiales.

Les allocations sont payées dès la conception de l'enfant, sous forme d'allocations prénatales.

Nombre d'enfants	Allocations familiales	Salaire unique	Indemnité exceptionnelle	Total
1 enfant — 5 ans.	—	3.280	—	3.280
1 enfant + 3 ans et — 10 ans.	—	1.640	—	1.640
2 enfants.	3.280	5.560	934	10.774
3 enfants.	8.200	8.200	2.371	18.771
4 enfants.	13.120	8.200	3.809	25.129

et ainsi de suite en augmentant les allocations familiales de 4.920 francs par enfant au delà de 3 et l'indemnité exceptionnelle de 1.437 francs.

A la première naissance, une prime de 34.200 francs est accordée; pour les naissances suivantes, cette prime est de 22.800 francs. Le salaire unique payé lorsque l'épouse ne travaille pas est uniformément de 8.200 francs lorsqu'on a 3 enfants.

L'allocation familiale est payée jusqu'à la fin de l'obligation scolaire et en tout cas jusqu'à 1 an après pour l'enfant à charge et ne travaillant pas. Jusqu'à 17 ans pour l'enfant qui apprend un métier et jusqu'à 20 ans pour l'enfant qui fait des études.

e) Avantages en nature.

Annuellement, les ouvriers ont droit de 3 à 7 Tonnes de charbon gratuit suivant la composition du ménage et suivant les bassins.

Gemiddelde lonen.

Het basisloon van een ondergrondse handlanger bedraagt, sedert 10 September 1951, 998,40 fr. (cat. 1); het basisloon van een houwer (cat. 5 ondergrond) beloopt 1.339,20 fr.

Het aandeel in de winsten beliep 6,66 t. h. gedurende het laatste halfjaar van 1951.

De werkman van de bovengrond, cat. 1, wint 832 fr.; de werkman van categorie 7 (de hoogste) : 1.152 fr.

*Saargebied.**a) Lonen.*

De loonregeling der Saarländse mijnwerkers is vastgelegd in een arbeidsverordening en in het statuut van de mijnwerkers, in 1948 opgemaakt door de overheid.

Het werk wordt per taak betaald voor meest al de werken die met de voortbrengst verband houden. Het taakloon is persoonlijk of collectief. De andere arbeiders hebben een dagloon.

Luidens het statuut van de mijnwerker, kan de werkman tot het beroep worden toegelaten na een stagetijdperk van 1 maand, hetgeen betekent dat hij, na die periode, alle rechten en voordelen van dit statuut kan genieten.

57 % van de arbeiders zijn stukwerkers en verdienen dooreengenoemen een loon dat 40 % hoger ligt dan dat der dagloonwerkers. Over de prijzen van het akkoordwerk zijn er maandelijks besprekingen per onderneming tussen de arbeidersafgevaardigden en de patroons. Deze toestand bestaat sedert lang.

Ondermeer werden 13 loongroepen voorzien.

b) Aanvullend loon.

Buiten het loon zijn een hele reeks premieën voorzien, waarvan de meesten overgenomen zijn uit de loonregeling van de Franse werklieden.

Aldus wordt een verhoging voorzien wegens dienstjaren. Deze bereikt 20 punten na 30 jaren dienst, t.t.z. 2 punten per 3 jaar.

Deze punten worden gevoegd bij de coëfficiënt van de daglooncategorie waartoe de belanghebbende behoort.

c) Reiskosten.

De « Société des Charbonnages de la Sarre » vervoert de mijnwerkers kosteloos.

d) Huisvesting.

De huisvestingspolitiek van de « Régie des Mines sarroises » streeft er naar om aan alle mijnwerkers een afzonderlijke woning te verschaffen.

Zij bestaat er in dat leningen op lange termijn aan de mijnwerkers worden toegestaan, waarmee zij kunnen bouwen en er onmiddellijk eigenaar van worden.

Meer dan 2.000 huizen werden op die wijze gebouwd.

e) Gezinstoelagen.

Voor die inlichtingen verwijzen wij naar de Franse wetgeving.

f) Voordelen in natura.

Terwijl de mijnwerker vroeger slechts kolen tegen lagere prijs bekwam, wordt hij thans kosteloos bevoorrad.

Schommelingen van de lonen.

In October 1951 werd een verhoging met 15,5 % toegestaan ingevolge de stijging van de levensduurte.

Thans wordt opnieuw 15 % verhoging gevraagd.

Les salaires moyens.

Le salaire de base d'un manoeuvre du fond est depuis le 10 septembre 1951 de fr. 998,40 (cat. 1); l'ouvrier abatteur (cat. 5 du fond) a un salaire de base de fr. 1.339,20.

La participation aux bénéfices était de 6,66 % au dernier semestre de 1951.

L'ouvrier de la surface cat. 1 gagne 832 francs; l'ouvrier de la catégorie 7 (la plus élevée), 1.152 francs.

*Sarre.**a) Les salaires.*

Le règlement des salaires des ouvriers mineurs sarrois a été fixé par une ordonnance de travail et le statut du mineur rédigé en 1948 par l'autorité.

Le salaire est calculé à la tâche pour la plupart des travaux de production. Ce salaire est personnel ou collectif. Les autres ouvriers sont payés à la journée.

Suivant le statut du mineur, l'ouvrier peut être admis dans la profession après un stage de 1 mois, ce qui signifie qu'il peut bénéficier de tous les droits et avantages de ce statut après cette période.

57 % des ouvriers travaillent à marché et ont un salaire moyen de 40 % plus élevé que celui des ouvriers à journée. Les prix à marché sont discutés mensuellement entre patrons et ouvriers. Cette situation date déjà depuis très longtemps.

On a prévu entre autres 13 groupes de salaires.

b) Salaire complémentaire.

En dehors du salaire, on prévoit toute une série de primes dont la plupart sont reprises dans la réglementation des salaires des ouvriers français.

Ainsi on prévoit une augmentation pour les années de services. Elle atteint 20 points après 30 années de services, c'est-à-dire 2 points par 3 années.

Ces points sont ajoutés au coëfficiënt de la catégorie de salaire à laquelle appartient l'intéressé.

c) Frais de voyage.

La Société des Charbonnages de la Sarre transporte gratuitement les ouvriers mineurs.

d) Logement.

La politique de logement de la Régie des Mines sarroises a pour but de procurer à tous les ouvriers mineurs une maison individuelle.

Elle consiste à procurer un prêt à long terme avec lequel les ouvriers mineurs peuvent construire leur maison et en devenir immédiatement propriétaire.

Plus de 2.000 maisons ont déjà été construites de cette façon.

e) Allocations familiales.

Pour ces renseignements, nous vous prions de vous référer à la réglementation existant en France.

f) Avantages en nature.

Où dans le passé l'ouvrier mineur ne recevait que du charbon à prix réduit, il bénéficie aujourd'hui d'une distribution gratuite.

Fluctuations dans les salaires.

En octobre 1951, une augmentation de 15,5 % a été accordée, suite à l'augmentation du coût de la vie.

Pour le moment, on revendique une nouvelle augmentation de 15 %.

Nederland.

a) *De lonen* worden geregeld door de Mijnindustrieraad. Dit is een instelling bestaande uit vertegenwoordigers van arbeiders en patroons, en die een reglementerende bevoegdheid bezit. Alvorens toegepast te worden moeten de genomen beslissingen in zake lonen door de Minister van Economische Zaken bekrachtigd worden.

In de ondergrond worden de werken in verband met de voortbrengst per taak uitgevoerd, de andere in dagloon.

Op de bovengrond is algemeen het dagloon toegepast.

Er bestaat in de lonen een verhouding volgens de beroepen, vertrekkend van het beroep van houer. Een minimumloon is verzekerd voor de taakwerkers, en de berekening van hun verdienste gebeurt meestal per groep van arbeiders.

b) *Aanvullend loon.*

Er worden aanvullende lonen betaald voor gevaarlijke en lastige werken en met Kerstmis wordt een speciale gratificatie van 2 % op het verdiende loon uitgekeerd, alsook een verlofgeld gelijk aan 2 % van het jaarloon.

c) *Arbeidskledij.*

De leerling-mijnwerkers ontvangen een eerste uitrusting gratis, de andere staan zelf in voor hun kleding.

d) *Reiskosten.*

Het maximum voor een verplaatsing van meer dan 7 km. is 1,95 gulden per week. De andere kosten worden door de ondernemingen gedragen.

e) *Familievergoedingen.*

Er wordt aan de mijnwerkers die familielast hebben een speciale vergoeding betaald van :

11,44 Gulden per maand voor het 1ste kind;
12,74 Gulden per maand voor het 2de en 3de kind;
17,68 Gulden per maand vanaf het 4de kind.

De gehuwden ontvangen een vergoeding voor de vrouw van 11,03 Gulden per maand.

f) *Voordelen in natura.*

Aan de familiehoofden wordt 42 Hl. kolen bedeeld per jaar. De ongehuwden ontvangen 12 Hl. per jaar aan verminderde prijs.

De gemiddelde lonen.

In 1951 waren de gemiddelde lonen :

houwers voor akkoordwerk : 15,71 Gulden per dag;
houwers voor dagloon : 12,94 Gulden per dag;
gemiddelde houwers : 15,41 Gulden per dag;
totaal ondergrond : 14,13 Gulden per dag;
volwassenen bovengrond : 10,01 Gulden per dag (categor. 1, 2 en 3).

België.

a) *De lonen* zijn geregeld door een collectieve arbeidsovereenkomst afgesloten tussen patroons en arbeiders, waarbij de lonen gekoppeld zijn aan de schommelingen van het indexcijfer der kleinhandelsprijzen.

Het grootste aantal arbeiders wordt in dagloon betaald. Zij die aan de productie werken worden per taak vergoed. De taken worden individueel of per groep arbeiders berekend.

Pays-Bas.

a) *Les salaires* sont réglementés par le « Conseil de l'industrie minière ». Ce Conseil est une institution composée de représentants ouvriers et patrons et qui possède une compétence réglementaire. Avant d'être appliquées, les décisions concernant les salaires doivent être ratifiées par le Ministre des Affaires Economiques.

Au fond, les travaux de production sont rémunérés à la tâche, les autres à la journée.

A la surface, le salaire à journée est de rigueur.

Les salaires sont proportionnés suivant les métiers en partant du métier d'ouvrier à veine. Les ouvriers à marché ont un salaire minimum garanti. Le calcul de leur tâche se fait pour la plupart par groupe d'ouvriers.

b) *Salaire complémentaire.*

Un salaire complémentaire est payé pour des travaux dangereux et pénibles. A la Noël, on attribue une gratification spéciale de 2 % des salaires gagnés, ainsi qu'une allocation de vacances de 2 % sur le salaire annuel.

c) *Vêtement de travail*

Les apprentis-mineurs reçoivent gratuitement un premier équipement. Les autres doivent se procurer eux-mêmes leurs vêtements.

d) *Frais de voyage.*

Le maximum pour un trajet de plus de Km. est de Fl. 1,95 par semaine. Les autres frais sont supportés par les entreprises.

e) *Allocations familiales.*

Les ouvriers ayant charge de famille reçoivent une indemnité spéciale de :

11,44 Florins par mois pour le 1er enfant;
12,74 Florins par mois pour le 2e et le 3e enfant;
17,68 Florins par mois à partir du 4e enfant.

Les ouvriers mariés reçoivent une allocation de Fl. 11,03 par mois pour leur épouse.

f) *Avantages en nature.*

Les chefs de famille reçoivent 42 Hl. de charbon par an. Les célibataires reçoivent 12 Hl. par an à un prix réduit.

Les salaires moyens.

En 1951, les salaires moyens étaient :

ouvriers abatteurs à marché : Fl. 15,71 par jour;
ouvriers abatteurs à journée : Fl. 12,94 par jour;
moyenne ouvriers abatteurs : Fl. 15,41 par jour;
total fond : Fl. 14,13 par jour;
ouvriers adultes surface : Fl. 10,01 par jour (cat. 1, 2 et 3).

Belgique.

a) *Les salaires* sont réglementés par une convention collective entre patrons et ouvriers, liant les salaires aux fluctuations de l'index des prix de détail.

La plupart des ouvriers sont payés à la journée. Ceux travaillant à la production sont rémunérés à la tâche. Les tâches sont calculées individuellement ou par groupe d'ouvriers.

b) *Aanvullende lonen.*

Er zijn in de overeenkomst geen bijzondere vergoedingen vastgelegd voor werken die in bijzondere omstandigheden worden uitgevoerd. Zij hangen af van plaatselijke regelingen tussen patroons en arbeiders.

c) *Arbeidskledij.*

Bij de aanwerving van arbeiders die voorheen nooit in de ondergrond werkten, wordt een vergoeding toegekend in geld die ongeveer de onkosten van aankoop van uitrusting dekt.

Zij wordt nochtans slechts toegekend zo belanghebbende zich verbindt 6 maanden te werken.

d) *Vervoerkosten.*

Alle mijnen van het land betalen het grootste deel van de vervoerkosten der ondergronders terug. Deze betaling is echter afhankelijk van de regelmatigheid op het werk.

e) *Familietoelagen.*

De gehuwde mannen ontvangen een maandelijks toeslag van minstens 100 frank voor de vrouw huishoudster, wanneer zij 1 kind ten laste hebben. Deze vergoeding wordt verhoogd met 50 frank per maand, per kind, vanaf het tweede.

Voor de kinderen worden volgende vergoedingen betaald :

315 frank voor het 1° kind,
315 frank voor het 2° kind,
430 frank voor het 3° kind,
525 frank voor het 4° kind,
695 frank voor het 5° kind en de volgende.

Deze kindertoelagen worden betaald tot 21 jaar voor de schoolgaande kinderen en voor het meisje dat de moeder in het huishouden helpt indien er meerdere kinderen zijn.

f) *Voordelen in natura.*

De gehuwde arbeiders ontvangen kosteloos 300 kg. kolen gedurende 7 Zomermaanden en 400 kg. gedurende 5 Wintermaanden per jaar. De ongehuwden die hun eigen huishouden doen krijgen de helft hiervan.

Wijziging in de lonen.

Tijdens het jaar 1951 werd een loonsverhoging van 9 % voor alle onder- en bovengrondse arbeiders doorgevoerd. Die verhoging bestond : in een schijf van 4 % sedert 1 Januari 1951, 5 % sedert 1 April 1951.

Gemiddelde lonen.

Het gemiddeld loon bedroeg per dag einde 1951 :

ondergronders : 241 frank,
bovengronders : 163 frank,
allen samen : 217 frank.

De arbeidsduur.

De wettelijke arbeidsduur bedraagt in Frankrijk 40 uren per week. De werkelijke werktijd is thans evenwel 48 uren per week, maar voor de uren boven de 40 per week wordt een loontoeslag van 25 % toegekend tot voor het 48ste uur.

In het Saargebied bedraagt de arbeidsduur 48 uren per week, of 8 uren per dag.

In Duitsland is de wettelijke werktijd vastgesteld op 48 uren per week, maar tijdens het jaar 1951 werd de helft

b) *Salaire complémentaire.*

La convention ne prévoit aucune indemnité pour des travaux exécutés dans des conditions spéciales. Ceci dépend d'un règlement local entre patrons et ouvriers.

c) *Vêtement de travail.*

Chaque ouvrier n'ayant pas encore travaillé au fond, qui s'embauche, reçoit une prime en argent couvrant approximativement les frais d'équipement.

Cette prime n'est toutefois accordée qu'à condition que l'ouvrier signe un contrat de travail de 6 mois.

d) *Frais de voyage.*

Tous les charbonnages du pays remboursent la plus grande partie des frais de voyage. Ce remboursement dépend cependant de l'assiduité au travail.

e) *Allocations familiales.*

Les ouvriers mariés reçoivent mensuellement une allocation de 100 francs minimum pour leur épouse s'il y a un enfant à charge. Cette allocation est majorée de 50 francs par mois par enfant à partir du deuxième.

Pour les enfants, les allocations suivantes sont payées :

315 francs pour le 1er enfant,
315 francs pour le 2e enfant,
430 francs pour le 3e enfant,
525 francs pour le 4e enfant,
695 francs pour le 5e enfant et les suivants.

Ces allocations sont payées jusqu'à l'âge de 21 ans pour les enfants allant à l'école et pour la fille qui aide sa mère au foyer s'il y a plusieurs enfants.

f) *Avantages en nature.*

Les ouvriers reçoivent gratuitement 300 kg. de charbon pendant les 7 mois d'été et 400 kg. pendant les 5 mois d'hiver s'ils sont mariés. Les célibataires qui vivent seuls en reçoivent la moitié.

Fluctuations dans les salaires.

Pendant l'année 1951, une augmentation de 9 % a été accordée à tous les ouvriers du fond et de la surface. Cette augmentation se décompose comme suit : 4 % à partir du 1er janvier 1951, 5 % à partir du 1er avril 1951.

Les salaires moyens.

A fin 1951, le salaire moyen par jour était de :

241 francs pour le fond;
163 francs pour la surface;
217 francs fond et surface réunis.

La durée du travail.

La durée légale du travail en France est de 40 heures par semaine. Cependant la durée réelle est actuellement de 48 heures. Les heures au delà des 40 sont majorées de 25 % jusqu'à la 48me heure.

Dans la Sarre, la durée du travail est de 48 heures par semaine, ou 8 heures par jour.

En Allemagne, la durée légale du travail est de 48 heures par semaine. Cependant, pendant l'année 1951, l'augmen-

van de verhoogde voortbrengst van dat jaar door het maken van overuren en zelfs door het werken op Zon- en Feestdagen bereikt. In de week wordt boven de 48-uren een verhoging van 25 % toegekend; op de Zondagen 50 %; op de feestdagen 150 % en op Kerstmis en 1 Mei 200 %.

In Nederland is de wettelijke en werkelijke arbeidstijd 46 uren per week voor de ondergrondse werken en 48 uren voor de bovengrond. Tijdens het jaar 1951 hebben de arbeiders tijdelijk aanvaard gedurende 48 uren te werken om het tekort aan kolen te verhelpen. Thans wordt weer normaal 46 uren per week gewerkt. Voor de eerste 2 overuren wordt 25 %, voor de volgende 50 % meer loon betaald; wanneer de overuren ten minste 6 bedragen, worden de eerste twee uren tegen 50 % meer betaald. Zondagwerk wordt tegen 100 % vergoed.

België heeft een arbeidstijd van 48 uren per week zowel onder als bovengronds. Overuren worden betaald aan 25 % voor de twee eerste, 50 % voor de volgende, en Zondagwerk aan 100 % van het normaal loon.

Betaalde feestdagen en verlofdagen.

In de verschillende landen werken de mijnwerkers geen 300 dagen per jaar. Er zijn overal verlofdagen en feestdagen voorzien die afzonderlijk betaald worden.

Frankrijk.

Heeft 12 tot 24 verlofdagen per jaar volgens het aantal jaren dienst van belanghebbende. Hierin zijn ook verlofdagen voor familiale gebeurtenissen begrepen. Twee hoogdagen worden betaald, namelijk 1 Mei en Sint-Barbara.

West-Duitsland.

Heeft 14 tot 21 verlofdagen voor de ondergronders en 12 tot 18 voor de bovengronders, terwijl ook voor 6 feestdagen loon betaald wordt: Nieuwjaar, 1 Mei, Pinksteren, Kerstdag en 2^e Kerstdag. Nieuwjaar, 1 Mei en Kerstmis worden niet betaald als ze op Zondag vallen. Bij huwelijk wordt ook verlof gegeven en betaald.

België.

Heeft 6 tot 18 verlofdagen voor de ondergronders en 6 tot 12 voor de bovengronders. Hierbuiten zijn betaalde verlofdagen voorzien voor familiale gebeurtenissen (geboorte, huwelijk, sterfte). Jaarlijks wordt ook voor 10 feestdagen loon betaald.

Nederland.

Betaalt 12 tot 18 dagen verlof aan ondergronders en 10 tot 16 dagen aan de bovengronders.

Hierbij komt ook verlof voor familiale aangelegenheden, en jaarlijks worden ook 9 feestdagen betaald indien ze op een werkdag vallen.

Saargebied.

12 tot 24 verlofdagen per jaar, volgens het aantal jaren dienst van belanghebbende. Hierin zijn ook verlofdagen voor familiale gebeurtenissen begrepen. De ondergrondse arbeiders ontvangen een loon voor 5 of 6 feestdagen.

Maximum verlofdagen.

Het is natuurlijk moeilijk alle omstandigheden en regels voor de toekenning der vergoedingen voor niet-gewerkte dagen uit alle landen weer te geven.

Het moge, als aanduiding, volstaan dat wij de maxi-

tation de la production a été atteinte en faisant des heures supplémentaires et même en travaillant les dimanches et jours fériés. En semaine, les heures au delà des 48 heures sont majorées de 25 %, le dimanche de 50 %, les jours fériés de 50 %, à la Noël et le 1er mai de 100 %.

Aux Pays-Bas, la durée légale et réelle du travail est de 46 heures par semaine pour les travaux souterrains et de 48 heures à la surface. Durant l'année 1951, les ouvriers ont consenti à faire 48 heures afin de combler la pénurie de charbon. Actuellement, l'on fait à nouveau normalement 46 heures. Il est payé 25 % de supplément pour les 2 premières heures supplémentaires et 50 % pour les suivantes; lorsqu'il y a 6 heures supplémentaires ou plus, les 2 premières sont payées à 50 %. Le travail du dimanche est payé avec 100 % de supplément.

La Belgique a une durée de travail de 48 heures aussi bien dans le fond qu'à la surface. Les salaires normaux sont majorés de 25 % pour les 2 premières heures supplémentaires, de 50 % pour les suivantes, et de 100 % pour le travail du dimanche.

Jours fériés payés et jours de congé.

Dans les divers pays, les mineurs ne travaillent pas 300 jours par an. Partout il existe des jours de congé et de jours fériés payés séparément.

France.

De 12 à 24 jours de congé, suivant le nombre d'années de service de l'intéressé. Les jours de congé pour affaires familiales sont compris dans ce nombre. Il y a 2 jours fériés payés: le 1er mai et la Ste-Barbe.

Allemagne Occidentale.

De 14 à 21 jours de congé pour les ouvriers du fond et de 12 à 18 jours pour ceux de la surface. Il existe 6 jours fériés payés: Nouvel-an, 1er mai, Pâques, Pentecôte, Noël et le 2me jour de Noël. Le jour de l'an, le 1er mai et la Noël ne sont pas payés lorsqu'ils tombent un dimanche. Il est prévu également un congé payé de mariage.

Belgique.

De 6 à 18 jours de congé pour le fond et de 6 à 12 jours pour la surface. En plus, il est prévu des congés pour des événements familiaux (naissance, mariage, décès). Il est payé un salaire pour 10 jours fériés.

Pays-Bas.

Payent de 12 à 18 jours de congé aux ouvriers du fond et de 10 à 16 jours à la surface.

Le congé pour affaires familiales y existe également, ainsi que le paiement de 9 jours fériés, s'ils tombent un jour de semaine.

Sarre.

De 12 à 24 jours de congé par an suivant le nombre d'années de service de l'intéressé. Dans ce nombre sont compris les jours de congé pour affaires familiales. Annuellement, les ouvriers du fond reçoivent le salaire pour 5 ou 6 jours fériés.

Nombre maximum de jours de congé.

Il est très difficile d'énumérer toutes les circonstances et règles visant l'octroi des indemnités pour les jours d'inactivité dans tous les pays.

Il suffira peut-être de donner, à titre d'information, les

numvoordelen weergeven die een werkmán in dezelfde omstandigheden in de verschillende landen kan genieten.

Maximum aantal dagen dat een ondergrónder met 20 jaar dienst, die dat jaar trouwt, aan verlofdagen en feestdagen betaald krijgt :

West-Duitsland...	21 + 6 + 3 = 30
Frankrijk ...	24 + 2 = 26
Saargebied ...	24 + 6 = 30
Nederland ...	18 + 9 + 4 = 31
België ...	18 + 10 + 3 = 31

Maximum aantal dagen dat een bovengrónder in hetzelfde geval krijgt :

West-Duitsland...	18 + 6 + 3 = 27
Frankrijk ...	24 + 2 = 26
Saargebied ...	24 + 2 = 26
Nederland ...	16 + 9 + 4 = 29
België ...	12 + 10 + 3 = 25

Sociale vergoedingen.

Onder de sociale vergoedingen willen wij er vooral drie, die de belangrijkste zijn, onderzoeken, namelijk de vergoedingen bij ziekte, ongevallen en pensionnering :

A. — DE ZIEKTEVERZEKERING.

De vergoedingen die aan de mijnwerkers, in geval van ziekte, uitbetaald worden, zijn in alle landen ingeschakeld in een algemeen stelsel van maatschappelijke zekerheid. De inkomsten worden hier verzekerd door arbeiders- en patronale bijdragen. Hiervoor worden dan geneeskundige zorgen verstrekt waarin de arbeider voor een klein deel of niets moet fussenkomen. Ter vervanging van het loonverlies worden vergoedingen uitbetaald.

Frankrijk.

Vanaf de 4^e dag der ziekte, een bedrag van 1/12 van het basisweekloon van een losse arbeider van de 2^e loongroep van 18 jaar oud.

West-Duitsland.

Vanaf de 4^e dag der ziekte, gedurende maximum 26 weken, een bedrag gelijk aan 50 % van het basisloon.

Nederland.

Vanaf de derde dag der ziekte, die minder dan 28 dagen duurt; gedurende 1 jaar tot 1 1/2 jaar, bedrag gelijk aan 80 % van het bruto-loon.

Saargebied.

Vanaf de vierde dag der ziekte, een bedrag van 1/12 van het basisweekloon van een losse arbeider van de 2^e loongroep van 18 jaar oud.

België.

Vanaf de derde dag der ziekte, gedurende 6 maanden, maximum 1 jaar, bedrag gelijk aan 60 % van het groep-loon.

B. — DE ONGEVALLIENVERGOEDINGEN.

Buiten de kosteloze verzorging en hospitalisatie ingeval van opgelopen verwondingen, wordt het loonverlies vergoed door de volgende vergoedingen :

avantages maxima qu'un ouvrier peut recevoir dans les mêmes circonstances dans les divers pays.

Nombre maximum de jours qu'un ouvrier du fond, ayant 20 années de service et qui se marie cette année, peut avoir comme jours de congé et jours fériés :

Allemagne occidentale ...	21 + 6 + 3 = 30
France ...	24 + 2 = 26
Sarre... ..	24 + 6 = 30
Pays-Bas... ..	18 + 9 + 4 = 31
Belgique ...	18 + 10 + 3 = 31

Nombre maximum pour un ouvrier de la surface dans les mêmes circonstances :

Allemagne occidentale ...	18 + 6 + 3 = 27
France ...	24 + 2 = 26
Sarre... ..	24 + 2 = 26
Pays-Bas ...	16 + 9 + 4 = 29
Belgique... ..	12 + 10 + 3 = 25

Allocations sociales.

Nous voulons surtout examiner les trois principales parmi les allocations sociales, notamment : les allocations de maladie, d'accident et les pensions :

A. — L'ASSURANCE-MALADIE.

Les allocations payées aux ouvriers mineurs en cas de maladie sont incorporées, dans les divers pays, dans un système général de sécurité sociale. Les ressources sont assurées par des cotisations patronales et ouvrières. Ces cotisations donnent droit aux soins médicaux, dans lesquels les ouvriers doivent intervenir pour une petite partie ou pas du tout. Les allocations sont payées quand il y a perte de salaire.

France.

Les travailleurs ont droit à partir du 4e jour de maladie à un montant égal à 1/12e du salaire de base d'un manoeuvre du 2e groupe de salaire de 18 ans.

Allemagne occidentale.

Les indemnités sont payées à partir du 4e jour de maladie durant 26 semaines maximum et un montant égal à 50 % du salaire de base.

Pays-Bas.

Indemnités payables à partir du 3e jour d'une maladie qui dure moins de 24 jours. Durant 1 an à 1 1/2 an un montant égal à 90% du salaire brut.

Sarre.

A partir du 4e jour de maladie et un montant de 1/12e du salaire hebdomadaire de base d'un manoeuvre du 2e groupe de salaire âgé de 18 ans.

Belgique.

A partir du 3e jour de maladie, durant 6 mois avec maximum d'un an. Montant égal à 60% du salaire de groupe.

B. — INDEMNITES D'ACCIDENT.

En dehors des soins et hospitalisation gratuite en cas de blessure, la perte de salaire est compensée de la façon suivante :

Frankrijk.

Bij tijdelijke werkonbekwaamheid, de 1/2 van het referentie-loon gedurende 28 dagen. Daarna 75 %.

Bij volledige werkonbekwaamheid een rente berekend volgens het verdiende jaarloon van het slachtoffer.

West-Duitsland.

Zolang de tijdelijke werkonbekwaamheid duurt wordt bij arbeidsongeval dezelfde vergoeding uitbetaald als bij ziekte. De meeste ondernemingen hebben echter nog afzonderlijke verzekeringskassen ingericht. Bij blijvende werkonbekwaamheid wordt een rente uitgekeerd gesteund op het verdiende loon.

Saargebied.

Bij tijdelijke werkonbekwaamheid de 1/2 van het referentie-loon gedurende 28 dagen. Daarna 75 %.

Bij volledige werkonbekwaamheid een rente berekend volgens het verdiende jaarloon van het slachtoffer.

Nederland.

Tijdens de eerste 42 dagen. 80 % van het dagloon (maximum loon 14 gulden). Vanaf de 43ste dag. 70 %.

België.

Bij tijdelijke werkonbekwaamheid, gedurende de eerste 28 dagen, 60 % van het basisloon; daarna 80 % van hetzelfde basisloon.

Bij blijvende werkonbekwaamheid, 80 tot 100 % van het loonverlies.

C. — DE PENSIOENREGELING.

De mogelijkheid om op pensioen te gaan is vastgesteld in :

Frankrijk.

Op 55 jarige ouderdom en na 30 jaar dienst of op 50 jarige ouderdom en na 30 jaar dienst waarvan ten minste 20 jaar ondergronds.

West-Duitsland.

Op 55 jarige ouderdom, voor arbeiders die minstens gedurende 300 maanden bijdragen betaald hebben en gedurende 180 maanden uitsluitend mijn dienst verrichten.

Saargebied.

Op 55 jarige ouderdom en na 30 jaar dienst of op 50 jarige ouderdom en na 30 jaar dienst waarvan minstens 20 jaar ondergronds.

Nederland.

Op 55 jarige ouderdom met minstens 25 jaar dienst voor ondergronders en op 60 jaar voor bovengronders.

België.

Na 30 jaar ondergrondse diensten zonder rekening te houden met ouderdom.

Met minder dan 30 jaar dienst : op 55 jarige ouderdom.

Op 60 jaar voor bovengronders na ten minste 20 jaar dienst.

Vergoeding aan de arbeiders en de kostprijs.

De lonen en sociale vergoedingen aan het personeel uitbetaald bedroegen tegenover de kostprijs :

France.

En cas d'incapacité temporaire par la moitié du salaire de référence durant 28 jours; après, 75 %.

En cas d'incapacité complète, il est payé une rente calculée suivant le salaire annuel gagné par la victime.

Allemagne occidentale.

Par une indemnité égale à celle de maladie aussi longtemps que dure l'incapacité. Il existe toutefois des caisses séparées d'assurance dans la plupart des entreprises. En cas d'incapacité permanente, il est payé une rente basée sur le salaire gagné.

Sarre.

En cas d'incapacité temporaire, par la moitié du salaire de référence durant 28 jours. Après, 75 %.

En cas d'incapacité complète, il est payé une rente calculée d'après le salaire annuel gagné par la victime.

Pays-Bas.

Les 42 premiers jours, 80 % du salaire journalier (salaire maximum Fl. 14,—). A partir du 43e jour, 70 %.

Belgique.

En cas d'incapacité temporaire, durant les premiers 28 jours, par 60 % du salaire de base; après, par 80 % du même salaire de base.

En cas d'incapacité permanente, par 80 % à 100 % du salaire perdu.

C. — LA REGLEMENTATION DES PENSIONS.

On peut prendre la pension :

France.

A l'âge de 55 ans et après 30 années de services ou à l'âge de 50 ans avec 30 années de service, dont 20 ans au moins dans le fond.

Allemagne occidentale.

A 50 ans pour les ouvriers ayant payé durant au moins 300 mois les cotisations et ayant travaillé durant 180 mois uniquement dans les charbonnages.

Sarre.

A 55 ans et après 30 années de services ou à 50 ans avec 30 années de services dont au moins 20 au fond.

Pays-Bas.

A l'âge de 55 ans avec au moins 25 années de services pour le fond et à l'âge de 60 ans pour la surface.

Belgique.

Après 30 années de services à n'importe quel âge.

Ayant moins de 30 années de service, à l'âge du 55 ans.

A 60 ans pour les ouvriers de la surface après au moins 20 années de service.

Indemnités aux travailleurs et le prix de revient.

Les salaires et allocations sociales payés aux ouvriers interviennent dans le prix de revient :

Frankrijk	66	%
Duitsland	60,69	%
België	60	%
Saargebied	60	%
Nederland	60	%

Uit al deze inlichtingen betreffende de lonen en sociale voordelen, verleend aan de mijnarbeiders, blijkt dat een voelbare gelijkheid bestaat in de strekking der toegekende voordelen, en een zekere overeenstemming wat de omvang aangaat.

HOOFDSTUK V.

DE JURIDISCHE EN POLITIEKE ASPECTEN.

1) De kwestie van de verwijzing naar de Raad van State.

In verband met het grondwettelijk aspect van het Verdrag werd door sommige leden voorgesteld, dat de heer Voorzitter van de Kamer het ontwerp-verdrag zou overmaken aan de Raad van State, ten einde deze instelling om advies over dit aspect te verzoeken.

De Commissie bleek echter dienaangaande van mening, dat bedoelde verzending van het ontwerp-verdrag, wanneer dit door de Senaat reeds is aangenomen en bij de Kamer hangend is, het perstige en het gezag, zowel van de eerst- als van de laatstgenoemde Vergadering, in het gedrang zou brengen.

Algemeen werd door de Leden aanvaard dat alleen de Kamer souverein kan oordelen over de grondwettelijkheid van de ontwerpen, welke haar voorgelegd worden. Buiten het Parlement, is geen enkel ander orgaan in België op dat stuk bevoegd.

De meerderheid van de leden oordeelde bovendien, dat een verzoek tot de Raad van State om advies, over de grondwettelijkheid van het ontwerp-verdrag, zou kunnen met zich brengen, dat het vrije beslissingsrecht van de Kamer wordt verzaakt. Immers, zo voerden die leden ter staving van hun opvatting aan, deze procedure zou een moreel conflict doen ontstaan in die zin, dat een advies van de Raad van State, op verzoek van de Kamer zelf uitgebracht, deze zou hinderen in haar vrije beoordeling van de juridische en politieke aspecten van het haar onderworpen vraagstuk.

In dezelfde gedachtengang, stelde een lid de vraag, waarom de Regering niet voorafgaandelijk de Raad van State om advies heeft verzocht over de grondwettelijkheid van het ontwerp-verdrag, of, indien dit gebeurde, waarom zij van het uitgebrachte advies geen mededeling heeft gedaan.

De Commissie betreurde algemeen, dat de Regering niet tot die voorafgaandelijke raadpleging is overgegaan.

Wat het probleem van de grondwettelijkheid van het ontwerp-verdrag betreft, wenste een lid eveneens te weten, of de heer Voorzitter van de Kamer dit probleem niet op eigen gezag mag beslechten.

Hieromtrent werd namens de meeste leden de mening vertolkt, dat de bevoegdheid daartoe niet aan de heer Voorzitter, maar aan de Kamer als dusdanig behoort.

Op de vraag van een commissielid of de Regering het probleem van de grondwettelijkheid van het ontwerp-verdrag voor de Kamer zal stellen, bleken de meeste Leden van gevoelen dat dit probleem onvermijdelijk voor de Kamer zal rijzen en door deze dan ook zal moeten opgelost worden, hetzij door een stemming over een voorafgaande kwestie, hetzij door een positieve of negatieve eindstemming over het ontwerp-verdrag.

en France...	pour 66	%
en Allemagne...	pour 60,69	%
en Belgique	pour 60	%
en Sarre	pour 60	%
aux Pays-Bas	pour 60	%

De tous ces renseignements concernant les salaires et avantages sociaux accordés aux ouvriers mineurs, il ressort qu'il y a une égalité sensible dans la tendance des avantages accordés et une certaine concordance en ce qui concerne le volume.

CHAPITRE V.

ASPECTS JURIDIQUES ET POLITIQUES.

1) La question du renvoi devant le Conseil d'Etat.

En ce qui concerne l'aspect constitutionnel du Traité, certains membres proposent que M. le Président de la Chambre soumette le projet de traité au Conseil d'Etat pour obtenir l'avis de cette institution.

Toutefois, la Commission estime que pareil renvoi du projet de traité, alors que le Sénat l'a adopté et qu'il est pendant devant la Chambre, serait de nature à compromettre le prestige et l'autorité des deux Assemblées.

Les membres sont d'accord pour admettre que la Chambre seule est juge souverain de la constitutionnalité des projets qui lui sont soumis. En dehors du Parlement, aucun autre pouvoir en Belgique n'est compétent à cet égard.

La majorité des membres estime, en outre, que demander l'avis du Conseil d'Etat sur la constitutionnalité du projet pourrait porter atteinte à la liberté de décision de la Chambre. En effet, déclarent ces membres à l'appui de leur thèse, cette procédure créerait un conflit moral du fait qu'un avis du Conseil d'Etat, intervenu à la requête de la Chambre elle-même, générerait celle-ci dans sa libre appréciation des aspects juridiques et politiques du problème qui lui est soumis.

De plus, un membre demande pourquoi le Gouvernement n'a pas, au préalable, consulté le Conseil d'Etat sur la constitutionnalité du Traité ou, s'il l'a fait, pourquoi il n'a pas donné communication de l'avis émis?

La Commission est d'accord pour regretter que le Gouvernement n'ait pas procédé à cette consultation préalable.

En ce qui concerne le problème de la constitutionnalité du projet de traité, un membre demande si M. le Président de la Chambre ne peut, de sa propre autorité, trancher cette question.

Mais la plupart des membres déclarent que ce droit n'appartient pas au Président mais à la Chambre tout entière.

A un membre de la Commission qui demande si le Gouvernement soumettra à la Chambre la question de la constitutionnalité du projet de traité, la plupart des membres répondent que ce problème se posera inévitablement à la Chambre et que celle-ci aura, dès lors, à le résoudre, soit par un vote sur la question préalable, soit par le vote affirmatif ou négatif sur le projet de traité.

Een lid vestigde de aandacht er op, dat reeds verscheidene andere verdragen, die hem niet in overeenstemming schijnen met de Grondwet, en die een meer algemene draagwijdte hebben dan het Plan-Schuman, door het Parlement werden goedgekeurd.

Niettegenstaande de verstrekte uitleg, werd door een commissielid erop aangedrongen, dat de Commissie ofwel een motie zou aannemen er toe strekkende het ontwerp-verdrag voor advies naar de Raad van State te verzenden, ofwel, in de vorm van een motie, de Kamer dergelijke verzending zou voorstellen.

De Commissie bleek het evenwel met dit standpunt niet eens te zijn, om de hierboven uiteengezette redenen, welke verband houden met de onafhankelijkheid en het gezag van de Kamer.

Om dezelfde redenen, deelde de Commissie de opinie dat een voorstel, waarbij de Raad van State om advies over de grondwettelijkheid van het ontwerp-verdrag wordt verzocht, onontvankelijk is, en dat zulk voorstel niet ter stemming mag worden gelegd.

Daarop werd door een lid het voorstel gedaan dat de Commissie een motie zou aannemen, waarbij de Regering, die naar het oordeel van talrijke leden zich alleen in de gewenste positie bevindt om het advies van de Raad van State in te winnen, verzocht wordt dit in de huidige stand van de behandeling te doen; aldus zou zijns inziens het gezag van de Kamer niet in het gedrang komen.

Hieromtrent bleken de meeste commissieleden de mening bij te vallen, dat niets zich ertegen verzet, dat Leden individueel zulke wens tot de Regering richten, doch dat dergelijke motie, uitgaande hetzij van de commissie, hetzij van de Kamer, welke niets anders is als een indirect verzoek om advies aan de Raad van State, ongetwijfeld een bedreiging uitmaakt voor de onafhankelijkheid van de Kamer. Dit voorstel moet, naar hun oordeel, evengoed als dat er toe strekkende rechtstreeks de Raad van State om advies te verzoeken, onontvankelijk worden geacht.

Teneinde de Kamer volledig in te lichten over het probleem der verwijzing naar de Raad van State in verband met de grondwettelijkheid van een ontwerp, verwijs ik naar het verslag van de heer Oblin, betreffende het wetsontwerp tot instelling van een volksraadpleging over de Koningskwesie (Stuk der Kamer n° 122, 1949-1950). Men vindt daarin een volledige studie van de verslaggever, waaruit duidelijk blijkt, dat de Raad van State alleen advies kan geven over de vorm en de tekst, doch onbevoegd is om advies uit te brengen over het beginsel en over de wenselijkheid van de teksten die hem onderworpen worden.

* * *

2) De probleemstelling in de Bijzondere Commissie.

In de Commissie werd de idee vooropgezet, dat, indien men eventueel over de aanmerkingen betreffende de economische aspecten zou kunnen heenstappen, dit echter niet mogelijk is voor de juridische en politieke motieven die men ten voordele van het Verdrag doet gelden.

a) De juridische probleemstelling — De kritiek der instellingen.

Niet alleen de grondwettelijke aspecten, die trouwens omstreden worden, bepaalden de afwijzende houding van sommige leden, maar vooral het feit dat men België zijn onafhankelijkheid wil zien opofferen, in die mate, dat zijn bestaan zelf wordt aangetast, dan wanneer het de uitgesproken wil van de Belgen is alleen meester te blijven van hun lotsbestemming.

Men kan, zo werd door die leden betoogd, toetreden tot internationale politieke organisaties en zelfs gezamen-

Un membre attire l'attention sur le fait que déjà plusieurs autres traités, qui lui semblent en contradiction avec la Constitution et d'une portée plus générale que le Plan Schuman, ont été adoptés par le Parlement.

Malgré les explications fournies, un commissaire insiste pour que la Commission adopte une motion tendant à renvoyer le projet de traité pour avis devant le Conseil d'Etat, ou bien que la Chambre propose ce renvoi sous forme de motion.

Mais sur ce point de vue, la Commission ne sembla pas d'accord pour les raisons exposées ci-dessus et qui ont trait à la souveraineté et à l'autorité de la Chambre.

C'est pour les mêmes raisons que la Commission estime qu'une proposition demandant l'avis du Conseil d'Etat en ce qui concerne la constitutionnalité du projet de traité n'est pas recevable et ne peut être mise aux voix.

A ce propos, un membre suggère que la Commission adopte une motion invitant le Gouvernement qui, selon de nombreux membres, est seul qualifié, dans l'état actuel de la discussion, pour demander l'avis du Conseil d'Etat, à le faire. Il estime qu'ainsi l'autorité de la Chambre ne serait pas atteinte.

A cet égard, la plupart des commissaires semblent estimer que rien ne s'oppose à ce que des membres expriment individuellement ce vœu au Gouvernement, mais qu'une telle motion, émanant officiellement, soit de la Commission, soit de la Chambre, et qui serait une demande indirecte d'avis au Conseil d'Etat, constitue incontestablement une menace pour la souveraineté de la Chambre. A leur avis, cette proposition, comme celle tendant à demander directement l'avis du Conseil d'Etat, doit être considérée comme irrecevable.

En vue d'informer complètement la Chambre sur le problème du renvoi devant le Conseil d'Etat en ce qui concerne la constitutionnalité d'un projet, je me réfère au rapport de M. Oblin sur le projet de loi instituant une consultation populaire au sujet de la question royale (Document de la Chambre n° 122, 1949-1950). On y trouve une étude complète du rapporteur, dont il résulte clairement que le Conseil d'Etat ne peut donner un avis que sur la forme et sur le texte, mais qu'il n'est pas compétent pour exprimer un avis sur le principe et sur l'opportunité des textes qui lui sont soumis.

* * *

2) La position du problème au sein de la Commission spéciale.

La Commission estime que si l'on peut éventuellement ignorer les critiques relatives aux aspects économiques, cela n'est pas possible en ce qui concerne les arguments juridiques et politiques invoqués en faveur du Traité.

a) Le problème juridique. — Critique des Institutions.

Ce n'est pas uniquement l'aspect constitutionnel, d'ailleurs discuté, qui provoque l'attitude hostile de certains membres, mais surtout le fait que l'on veut voir la Belgique sacrifier sa souveraineté dans une mesure telle que son existence même est compromise, et ce quand tout démontre que les Belges veulent rester seuls maîtres de leurs destinées.

Ces membres font observer que l'on peut adhérer à des organisations politiques internationales et même renoncer,

lijk inbreng doen van een deel zijner onafhankelijkheid, op voorwaarde echter dat een strenge en volledig democratische controle de rechten van de verschillende contracterende partijen waarborgt.

Wat men evenwel in het plan-Schuman verlangt, aldus dezelfde commissieleden, is dat de onafhankelijkheid van het land wordt prijsgegeven in de handen van een H. A., die onttrokken is aan elke beslissende invloed vanwege de leden van de Gemeenschap. Deze H. A., zo deden die commissieleden gelden, is inderdaad toegerust met een geheel van machten, dat het Parlement nooit aan de eigen Regering toegekend heeft, tenzij in oorlogstijd: zij kan zich mengen in de economische ontwikkeling van het land, en dus in problemen als de loonkwesties, de verplaatsing van de arbeidskrachten, enz.; bovendien is zij bevoegd om sancties te treffen en de Belgische Regering is gehouden die sancties ten uitvoer te leggen. Alhoewel deze bevoegdheden begrensd zijn door een geheel van bij het Verdrag bepaalde beginselen, mag men toch niet uit het oog verliezen dat de H. A. alleen meester is over haar beslissingen, en dat die beslissingen slechts kunnen aangevochten worden, wanneer de H. A. haar bevoegdheden te buiten gaat.

En de bedoelde commissieleden meenden dan ook op grond van deze vaststellingen te mogen zeggen, dat de H. A. een anti-democratisch karakter heeft.

Wat het recht van toezicht betreft, dat aan de Vergadering is toegekend, dit werd door tal van leden onvoldoende geacht, o. m. omdat deze Vergadering enkel kan bespreken de verslagen van de H. A. welke op in het verleden genomen beslissingen betrekking hebben.

Ten andere, zo deden deze leden eveneens opmerken, een motie van wantrouwen, ten opzichte van de H. A. is practisch uitgesloten, daar men nooit erin zal slagen de vereiste twee-derde-meerderheid hierop te verenigen.

Inderdaad, huns inziens, zal de H. A., daar zij enkel als College verantwoordelijk mag worden gesteld, alleen kunnen worden aangewreven dat zij een tendenzpolitiek heeft gevoerd.

Welnu, dergelijke politiek zal doorgaans uitvallen in het voordeel van één der grote staten-leden, wier vertegenwoordiging in de Vergadering, mede met hun invloed, sterk genoeg is om te kunnen beletten dat zich de meerderheid vormt vereist om een motie van wantrouwen te zien aannemen. Bovendien moet, wanneer de motie van wantrouwen toch aanvaard wordt, de H. A. gezamenlijk ontslag nemen.

Voeg daar aan toe, zo besloten de betrokken commissieleden, dat de Vergadering zich pas 3 dagen nadat de motie is neergelegd, over deze kan uitspreken, en men zal zich aan de hand van de hierboven aangegeven elementen wel rekenschap geven, dat de omslachtigheid van deze administratieve procedure elke ernstige sanctie onmogelijk maakt.

b) De politieke probleemstelling.

Wat de politieke aspecten betreft, deed een commissielid opmerken, dat Europa niet gemaakt wordt uit stukken en brokken en dat men geen gezagsorganen mag instellen, die geen morele basis hebben in de Europese volkengemeenschap.

De politieke structuur, die aan de basis ligt van het plan-Schuman, zo vervolgde hij, is van Franse oorsprong en strekte er toe, enerzijds, de Franse nationale belangen te beschermen, anderzijds, een poging tot verwezenlijking van de Europese eenheid te wagen. In dit laatste opzicht mag men, zijns inziens, evenwel niet uit het oog verliezen, dat het plan-Schuman niet meer dezelfde betekenis heeft als twee jaar geleden; inderdaad, sindsdien is op het gebied van de Europese eenheid grote vooruitgang gemaakt en men beschikt thans over democratische formules, die aan de belanghebbende volken een werkelijk toezicht op de gezagsorganen zullen verzekeren.

en faveur de la Communauté, à une partie de sa souveraineté, à la condition cependant que les droits des différentes parties contractantes soient garantis par un sévère contrôle vraiment démocratique et complet.

Toutefois, ce qu'on attend du Plan Schuman, disent les mêmes commissaires, tend à faire abandonner l'indépendance du pays à une H. A., soustraite à toute influence décisive des membres de la Communauté. Ils font valoir que cette H. A. est, en effet, dotée d'un ensemble de pouvoirs, que le Parlement n'a jamais accordé au Gouvernement national, sauf en temps de guerre: elle peut s'immiscer dans le développement économique du pays, de ce fait dans des problèmes tels les questions de salaires, le déplacement de la main-d'œuvre, etc.; en outre, elle est qualifiée pour prendre des sanctions, et le Gouvernement belge est tenu d'exécuter ces sanctions. Si ces attributions sont limitées par un ensemble de principes définis dans le Traité, il ne faut pourtant pas perdre de vue que la H. A. est maîtresse absolue de ses décisions, et que celles-ci ne peuvent être discutées que si la H. A. franchit les limites de ses pouvoirs.

D'après ces constatations, ces commissaires en question estiment que la H. A. a un caractère anti-démocratique.

De nombreux membres ont jugé insuffisant le droit de contrôle attribué à l'Assemblée, notamment par ce que celle-ci ne peut discuter que les rapports de la H. A. relatifs à des décisions prises dans le passé.

Ces membres font remarquer également qu'un vote de méfiance à l'égard de la H. A. est pratiquement exclu, puisqu'on ne réussira jamais à atteindre la majorité requise des deux tiers.

En effet, ils estiment que la H. A. ne pouvant être rendue responsable qu'en tant que Collège, on pourra lui reprocher simplement d'avoir mené une politique tendancieuse.

Or, une telle politique sera généralement à l'avantage de l'un des grands Etats-membres, dont la représentation au sein de l'Assemblée et l'influence sont assez considérables pour empêcher la majorité nécessaire de se constituer pour adopter un vote de méfiance. En outre, lorsque le vote de méfiance est adopté, la H. A. doit démissionner collectivement.

Enfin, les mêmes commissaires font observer que l'Assemblée ne peut se prononcer sur la motion que trois jours après son dépôt. On se rendra bien compte, par les éléments indiqués ci-dessus, que la complexité de cette procédure administrative rend toute sanction sérieuse impossible.

b) Le problème politique.

En ce qui concerne les aspects politiques, un commissaire fait remarquer qu'on ne peut faire l'Europe par la bande et créer des autorités qui n'ont pas de base morale dans la communauté des peuples européens.

Il poursuit en disant que la structure politique à la base du Plan Schuman, et qui est d'inspiration française, visait, d'une part, à sauvegarder les intérêts nationaux français et, d'autre part, à faire une tentative en vue d'unifier l'Europe. Il estime cependant que, à cet égard, on ne peut oublier que le Plan Schuman n'a plus la même signification qu'il y a deux ans. En effet, depuis ont été réalisés de grands progrès dans le domaine de l'unité européenne, et on dispose actuellement de formules démocratiques qui assureront aux peuples intéressés un contrôle réel des autorités.

In strijd met deze nieuwste richting wil het plan-Schuman, naar de mening van het betrokken commissielid, een gezag opleggen, dat, zonder toezicht van binnen uit, oppermachtig is op zijn domein.

En hij vroeg zich dan ook af, of het naast elkaar bestaan van instellingen als de H. A. en andere waarlijk democratische instellingen, welke ontworpen werden en nog worden om de eenheid van Europa te verwezenlijken, niet zal leiden tot conflicten, waardoor deze gewenste eenheid zal worden vertraagd.

De morele basis, waarop de Europese instellingen moeten berusten, is hun zuiver democratisch karakter, iets wat, zo besloot hij, de H. A. ontbeert.

Door een ander lid werd gevraagd, waarom de Regering voor het plan-Schuman de idee van het supra-nationaal gezag aanvaard heeft, terwijl zij die voor de Europese Verdedigingsgemeenschap en dergelijke bestrijdt. Ter rechtvaardiging van die tweeslachtige houding werd, aldus het lid, aangevoerd, dat in het plan-Schuman enkel materiële belangen op het spel staan, terwijl het in de Europese Verdedigingsgemeenschap om mensenlevens gaat.

Wat het Groene Plan betreft, neemt de Regering evenwel, ten opzichte van elk supra-nationaal gezag, dezelfde weigerachtige houding aan als bij de bespreking over de Europese Verdedigingsgemeenschap tot uiting is gekomen.

En het betrokken lid vroeg zich af : vanwaar dit verschil ?

Nog andere vragen zijn in dit verband in de Commissie gerezen. Zo wenste een commissielid te weten, welk Europa men wil uitbouwen : is het een vastelands-Europa, waarin Duitsland onvermijdelijk de toon zal aangeven ? Terwijl een ander lid van de Regering uitleg verlangde over het punt of het plan-Schuman de voorafbeelding is van de Europese instellingen van morgen.

3) De visie van de Regering op het plan-Schuman.

Tegenover deze verschillende opvattingen en vragen geplaatst heeft de Regering haar houding inzake het plan-Schuman, uit een drievoudig oogpunt, als volgt gemotiveerd :

a) Het probleem der instellingen.

De Regering deed opmerken, dat, tijdens de besprekingen van de experten over het Verdrag, na enige tijd een sterke stroming werd waargenomen, uitgaande van een groep Franse deskundigen, die voorstelde :

A. — Een H. A. die zou bestaan uit één persoon, bekleed met uitgebreide machten en verantwoordelijk voor een Vergadering bij algemeen stemrecht of door de verschillende Parlementen verkozen.

B. — Een organisatie die het prototype zijn zou van de instellingen van het toekomstige Europa.

De Regering betoogde, dat de Belgische afvaardiging deze thesissen niet heeft aanvaard, daar zij te gevaarlijk was, zowel voor ons land op zich zelf genomen als voor de toekomstige eenmaking van Europa. Zij heeft daarom getracht die thesissen te verbeteren, en zij heeft bereikt datgene wat thans in het Verdrag aan uw goedkeuring wordt onderworpen.

Het is de zoëven geschetste evolutie welke ons, naar het oordeel van de Regering, gebracht heeft tot een organisatie die te zwaar blijkt in de top.

Welke zijn nu, volgens de Regering, de waarborgen, die België heeft tegen een eventueel machtsmisbruik vanwege de H. A. ?

Contrairement à cette conception toute récente, le plan Schuman prétend, de l'avis du même membre, imposer une autorité qui, sans le moindre contrôle interne, serait souveraine dans son domaine.

Il se demande dès lors si la coexistence d'institutions telles que la H. A. et d'autres institutions réellement démocratiques, élaborées pour réaliser l'unité de l'Europe, ne conduira pas à des conflits qui retarderont cette unification.

La base morale sur laquelle les institutions européennes doivent pouvoir s'appuyer, est leur caractère purement démocratique, ce qui, conclut-il, fait défaut à la H. A.

Un autre commissaire demande pourquoi le Gouvernement a admis pour le Plan Schuman l'idée d'un pouvoir supra-national, alors qu'il combat cette idée pour la Communauté Européenne de Défense et d'autres idées analogues. Pour justifier cette attitude ambiguë, déclare le membre de la commission, on a allégué que seuls des intérêts matériels sont en jeu dans le Plan Schuman, alors qu'il s'agit de vies humaines dans la Communauté Européenne de Défense.

Quant au Plan vert, le Gouvernement adopte à l'égard de tout pouvoir supra-national la même attitude réticente que celle qu'il a manifestée lors de la discussion de la Communauté Européenne de Défense.

Et le commissaire se demande : pourquoi cette différence ?

D'autres questions encore ont surgi à ce sujet en commission. C'est ainsi qu'un membre désire savoir quelle est l'Europe que l'on veut édifier : par exemple une Europe Continentale au sein de laquelle l'Allemagne donnerait inévitablement le ton ? Cependant qu'un autre commissaire voudrait apprendre si le Plan Schuman constituait une préfiguration des institutions européennes de demain.

3) La conception gouvernementale du Plan Schuman.

Devant ces diverses conceptions et questions, le Gouvernement a précisé son attitude à l'égard du Plan Schuman d'un triple point de vue :

a) Le problème des institutions.

Le Gouvernement fait remarquer que pendant les délibérations des experts au sujet du Traité, un courant d'opinion s'était dessiné après un certain temps, sous l'impulsion d'un groupe d'experts français, qui proposaient :

A. — Une H. A., incarnée par une personne, revêtue de pouvoirs étendus et responsable devant une Assemblée, élue soit à l'unanimité, soit par les divers Parlements.

B. — Une organisation qui constituerait le prototype des institutions de la future Europe.

Le Gouvernement a fait observer que la délégation belge n'avait pas adhéré à cette thèse, car celle-ci paraissait trop dangereuse pour notre pays et pour l'unification future de l'Europe. C'est pourquoi elle s'est efforcée d'améliorer cette thèse et elle a obtenu pour le Traité, le résultat soumis à votre ratification.

C'est l'évolution esquissée ci-dessus, qui, d'après le Gouvernement, a abouti à une organisation à cerveau disproportionné.

Quelles sont donc les garanties que possède la Belgique contre un éventuel abus de pouvoir de la H. A. ?

1) de H. A. is niet meer een persoon, doch een supranationaal College, in hetwelk de activiteiten van de verschillende leden niet kunnen gescheiden worden.

Dit College beschikt over een grote bevoegdheid, doch deze is niettemin beperkt door :

2) de tekst van het Verdrag.

3) de collectieve verantwoordelijkheid tegenover de Vergadering, die met 2/3 der stemmen een motie van wantrouwen kan aannemen.

Indien deze sanctie weinig kans tot slagen biedt, om de redenen hierboven uiteengezet, dan kan toch, aldus de Regering, niet betwist worden, dat het tot uiting komen van een sterke oppositie in de schoot der Vergadering een diepe weerklink zal vinden bij de openbare opinie, wat voorzeker de H. A. eventueel ertoe zal nopen de gevolgdde koers te wijzigen.

In dit verband deed de Regering terloops opmerken dat de samenstelling van de Vergadering niet diegene is, welke de Belgische afvaardiging had gewenst, daar de leden van die Vergadering thans enkel zichzelf vertegenwoordigen; zij zijn noch de mandatarissen van de Natie, noch deze van het Parlement. Haar betekenis zal de Vergadering dus uitsluitend ontleenen aan de waarde van de persoonlijkheden die ervan deel uitmaken.

4) het feit dat de H. A. voor een hele reeks maatregelen het advies moet inwinnen van het Raadgevend Comité. Men mag aannemen dat zij dit advies niet gemakkelijk zal over het hoofd zien, wanneer het met een grote meerderheid wordt uitgebracht.

5) de tussenkomst van de Raad van Ministers die over zeer uitgebreide bevoegdheden beschikt, en aan wie alle belangrijke beslissingen, welke de H. A. wil treffen, hetzij voor goedkeuring, hetzij voor controle moeten voorgesteld worden. Deze Raad van Ministers werd op verzoek van de Belgische delegatie opgericht, ten einde de organisatie van het plan-Schuman in het kader van de parlementaire instellingen, zomede onder de controle van de Natie te houden.

6) het Hoog Gerechtshof dat een bijkomende waarborg is tegen alle willekeurige beslissingen van de H. A.

Naar de mening van de Regering toont het geheel van deze waarborgen voldoende aan, dat de H. A. niet langer vrij is in haar optreden.

b) Het grondwettelijk probleem.

De woordvoerder van de Regering vestigde er de aandacht op, hoe, sinds een twintigtal jaren, België resoluut de weg is opgegaan van een innige internationale samenwerking, zonder dat dit tot nu toe aanleiding gegeven heeft tot grondwettelijke bezwaren. Het Verdrag van de E. G. K. S. is een stap verder in die richting.

De Regering meent dat in de Grondwet geen enkele tekst tegen het Verdrag der E. G. K. S. kan ingeroepen worden, zelfs die niet van artikel 25, waarop de tegenstanders van het Plan-Schuman zich bij voorkeur steunen.

Daarentegen blijkt, volgens haar, uit artikel 68, welke brede opvattingen de grondwetgevers er op nahielden, vermits zij in bedoeld artikel reeds bepaalden dat internationale verdragen de Belgen individueel kunnen verbinden.

In verband met dit probleem raadplege men eveneens de uitvoerige beschouwingen hieraan gewijd door de heer Duvieusart in het verslag namens de verenigde commissies

1) La Haute Autorité n'est plus une personne, mais un Collège supra-national au sein duquel l'activité des divers membres ne peut être dissociée.

Ce Collège dispose d'une large autorité, mais qui est toutefois limitée par :

2) le texte du Traité;

3) la responsabilité collective devant l'Assemblée, qui peut adopter un vote de méfiance par une majorité des 2/3 des voix.

Si cette sanction semble théoriquement peu efficace, déclare le Gouvernement, on ne peut perdre de vue le grand retentissement qu'aurait dans l'opinion publique une forte opposition au sein de l'Assemblée, ce qui aurait pour effet certain de forcer la Haute Autorité à modifier ses vues.

A ce propos, le Gouvernement fit observer que la composition de l'Assemblée n'est pas celle qu'avait souhaitée la délégation belge, les membres de cette Assemblée ne représentant actuellement qu'eux-mêmes; ils ne sont ni les mandataires de leur nation, ni ceux de leur Parlement. L'Assemblée tiendra donc son autorité uniquement de la valeur des personnalités qui la composent.

4) le fait que, dans toute une série de mesures, la Haute Autorité doit demander l'avis du Comité consultatif. On peut espérer qu'elle en tiendra compte s'il est émis à une forte majorité.

5) l'intervention du Conseil de Ministres qui dispose de pouvoirs très étendus et auquel doivent être soumises pour approbation ou contrôle toutes les décisions importantes que la Haute Autorité désire prendre. Ce Conseil de Ministres a été créé à la demande de la délégation belge en vue de maintenir l'organisation du Plan Schuman dans le cadre des institutions parlementaires et sous le contrôle de la Nation.

6) la Haute Cour, qui constitue une garantie supplémentaire contre toute décision arbitraire de la Haute Autorité.

Le Gouvernement estime que l'ensemble de toutes ces garanties démontre suffisamment que la Haute Autorité ne sera plus libre dans son action.

b) Le problème constitutionnel.

Le porte-parole du Gouvernement attire l'attention sur le fait que, depuis une vingtaine d'années, la Belgique s'est résolument engagée dans la voie d'une intime collaboration internationale sans s'être heurtée jusqu'à présent à des objections d'ordre constitutionnel. Le Traité de la C. E. C. A. est un pas de plus dans cette voie.

Le Gouvernement estime qu'on ne peut opposer aucun texte constitutionnel contre le Traité de Communauté Européenne du Charbon et de l'Acier, même pas l'article 25, que les adversaires du Plan Schuman invoquent de préférence.

En revanche, toujours selon le Gouvernement, l'article 68 fait preuve de la largeur de vues des constituants, puisque cet article prévoit que les traités internationaux peuvent lier les Belges individuellement.

A propos de ce problème, on peut consulter également les développements qu'y a consacrés M. Duvieusart dans son rapport fait au nom des commissions

voor de Buitenlandse Zaken en voor de Economische Zaken van de Senaat uitgebracht (Stuk van de Senaat n° 84, 1951-1952: blz. 60 en volg.).

Wat de nationale soevereiniteit betreft, was de Regering van oordeel dat de Naties steeds onderling accoorden hebben afgesloten, die hen niet alleen naar buiten verbinden, doch die hun eveneens een zekere gedragslijn opleggen binnen hun eigen rechtssfeer. Zulke houding is geen afstand doen van de soevereiniteit, doch wel gebruik ervan maken, vermits dat de soevereiniteit juist gelegen is in het vrij aanvaarden of niet van de overeenkomst.

Regering en Commissie waren evenwel in beginsel akkoord, dat, indien België voort zijn medewerking wil verlenen aan de uitbouw van Europa's eenheid, gezien de wending welke die uitbouw neemt, een herziening van de Grondwet noodzakelijk zal blijken. Over het tijdstip van die herziening liepen de opinies evenwel uit elkaar.

c) De politieke weerslag van het Verdrag.

Volgens de Regering zijn de instellingen van het Verdrag van de E. G. K. S. niet het prototype van de instellingen van het Europa van morgen. Het is daarom, dat de Belgische afvaardiging bij de besprekingen over de Europese Verdedigingsgemeenschap en over het Groen Plan zich zo sterk verzet heeft tegen de tendens, welke er in bestaat, een uitgebreide bevoegdheid te verlenen aan een supra-nationaal gezag, en integendeel de Raad van Ministers zoveel macht als mogelijk wil doen toekennen.

Deze zienswijze, zo betoogde de woordvoerder van de Regering verder, wordt trouwens reeds gedeeld door andere landen, die eveneens de structuur van het Plan-Schuman minder gelukkig achten, en de overtuiging zijn toegedaan dat deszelfs instellingen slechts een tijdelijk karakter hebben en voor hervormingen vatbaar zijn.

Niettegenstaande deze critiek, oordeelde de Regering het evenwel wenselijk dat de Kamer het Verdrag zou goedkeuren, zoals het haar is voorgelegd, omdat:

- a) Europa niet « gecompartmenteerd » zou worden;
- b) het Verdrag België, aan de ene kant, toelaat een nationale politiek te blijven voeren, vermits dat ons land niet verder gebonden is dan de tekst reikt, terwijl, aan de andere kant, de bevoegdheden door het Verdrag aan de instellingen van de EGKS toegekend, voldoende schijnen om de gemeenschappelijke markt tot stand te brengen;
- c) België bovendien, tijdens de conferenties over het Plan-Schuman, belangrijke toegevingen heeft bekomen, die het zeker niet zal behouden indien nieuwe besprekingen over het Verdrag zouden geopend worden.

De Regering verzekerde voorts, dat indien een aanpassing van de bij het Verdrag voorziene organen door de omstandigheden noodzakelijk wordt, dit steeds mogelijk is op grond van artikel 96 van het Verdrag, zodat, wanneer de structuur van Europa definitief zal zijn vastgelegd, het plan-Schuman steeds in dat geheel zal kunnen ingeschakeld worden.

Tenslotte vestigde de Regering de aandacht van de Commissie op de gelukkige kentering, die zich de jongste tijd heeft voorgedaan in de houding van Engeland, dat werkelijk tot toenadering met het Vastelands-Europa bereid schijnt, zodat er regelmatige contacten tussen de Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal en de Britse Kolen- en Staalnijverheid zullen tot stand komen. Het zal trouwens, aldus de Regering een van haar hoofdbekommernissen zijn, Engeland steeds zo nauw mogelijk aan Europa te binden.

Na deze uiteenzetting der Regering werd de wens uitgesproken, dat de leden der Commissie en de Kamer kennis

réunies des Affaires étrangères et des Affaires économiques du Sénat (Document du Sénat n° 84, 1951-1952, pp. 60 et sv.).

En ce qui concerne la souveraineté nationale, le Gouvernement estime que les nations ont toujours conclu des accords qui les liaient non seulement à l'extérieur, mais qui imposaient également aux pays engagés une certaine ligne de conduite dans leur propre sphère. Pareille attitude ne constitue pas un abandon de souveraineté, c'est, au contraire, en faire usage puisque la souveraineté consiste précisément dans le droit d'accepter ou de rejeter la convention.

Gouvernement et Commission reconnaissent en principe que si la Belgique veut maintenir sa collaboration à l'édification de l'unité européenne, une révision de la Constitution sera nécessaire, vu l'allure que prend cette édification. Les opinions sont cependant divergentes quant au moment de cette révision.

c) Portée politique du Traité.

Selon le Gouvernement, les institutions du Traité de C. E. C. A. ne sont pas le prototype des institutions de l'Europe de demain. C'est pourquoi les délégués belges, lors des débats sur la Communauté Européenne de Défense et sur le Plan Vert, ont été généralement opposés à la tendance visant à accorder des pouvoirs étendus à une autorité supra-nationale, et c'est pourquoi ils ont voulu au contraire donner au Conseil des Ministres un maximum de pouvoirs.

Cette manière de voir, poursuit le porte-parole du Gouvernement, est d'ailleurs partagée par d'autres pays qui reconnaissent également que la structure du Plan Schuman est moins heureuse et qui sont persuadés que ses institutions n'ont qu'un caractère temporaire et sont susceptibles d'être modifiées.

Malgré ces critiques, le Gouvernement estime cependant souhaitable que la Chambre adopte le Traité tel qu'il lui est soumis, parce que:

- a) il faut éviter que l'Europe soit « compartimentée »;
- b) le Plan Schuman permet d'une part à la Belgique de continuer à poursuivre une politique nationale, notre pays n'étant pas lié au delà du texte, tandis que, d'autre part, les pouvoirs conférés par le Traité aux institutions de la C. E. C. A. semblent suffisants pour permettre la création du marché commun;
- c) en outre, la Belgique a obtenu, lors de la discussion du Plan Schuman, des concessions importantes qu'elle ne pourrait sauvegarder si ce Plan devait être remis en discussion.

Le Gouvernement donne ensuite l'assurance que si une adaptation des organismes du Traité aux nécessités de l'heure était nécessaire, on pourrait toujours y procéder en vertu de l'article 96 du Traité de sorte que, quand la structure de l'Europe aura été définitivement établie, on pourra toujours intégrer le plan Schuman dans cet ensemble.

Enfin, le Gouvernement attira l'attention de la Commission sur l'heureux revirement qui s'est produit récemment en Angleterre; celle-ci, en effet, semble réellement disposée à se rapprocher de l'Europe continentale, de sorte que des contacts réguliers s'établiront entre la Communauté européenne du Charbon et de l'Acier et l'industrie charbonnière et métallurgique britanniques. Ce sera d'ailleurs, poursuit le Gouvernement, une de ses préoccupations majeures, que d'associer l'Angleterre aussi étroitement que possible à l'Europe.

Après cet exposé du Gouvernement, le vœu est émis que les membres de la Commission et de la Chambre soient

zouden krijgen van de verklaringen en wetten, welke door sommige parlementen der Staten-leden, samen met het Verdrag zijn aangenomen, en dat zij op de hoogte zouden worden gebracht van de rechtsgevolgen voor de Hoge Autoriteit van de besluiten, verklaringen of interne wetten door het Parlement aangenomen op het ogenblik van de bekrachtiging van het Verdrag.

Hierna volgen de verschillende verklaringen, moties en wetten die aangenomen werden in Frankrijk, Duitsland en door de Belgische Senaat :

FRANKRIJK.

Wet aangaande de oprichting van de Europese gemeenschap voor kolen en staal.

Eerste artikel.

De President van de Republiek is gemachtigd het op 18 April 1951 te Parijs ondertekende Verdrag waarbij een Europese steenkolen- en staalgemeenschap opgericht wordt, evenals de bijlagen, de bijgaande protocollen en een op dezelfde dag ondertekende overeenkomst met betrekking tot de overgangsbepalingen, te bekrachtigen.

Art. 2.

De Regering van de Republiek zal :

1) De investeringswerkzaamheden met betrekking tot de Houillères de France et de Franse ijzer- en staalnijverheid, welke in het Modernisatie- en Uitrustingsplan opgenomen zijn, moeten voortzetten;

2) Vóór de oprichting van de gemeenschappelijke markt, met de belanghebbende regeringen onderhandelingen moeten aanknopen om de kanalisatie van de Moezel tussen Thionville en Koblenz zo spoedig mogelijk te doen uitvoeren en tot het in studie nemen van het Nord-Est kanaal te doen overgaan;

3) Binnen vier maanden na de bekrachtiging van dit verdrag, bij het Parlementwetten moeten indienen behelzende een investeringsprogramma inzonderheid betreffende de nieuwe werken welke door de Charbonnages de France en de Franse ijzer- en staalindustrie dienen aangevat, de verwerking tot cokes van de steenkolen uit Lotharingen, de electrificatie der spoorwegen en de uitbreiding van de waterwegen die onontbeerlijk blijken om de Franse steenkolen- en staalnijverheden in een concurrerende positie te brengen;

4) Binnen vier maanden bij het Parlement een wetsontwerp moeten indienen waarbij, voor alle tussen 1 Januari 1947 en de datum der bekrachtiging van het verdrag door de ijzer- en staalondernemingen aangegane leningen, de leenvoorwaarden in overeenstemming worden gebracht met die welke aan de genationaliseerde ondernemingen werden toegestaan;

5) Aan de steenkolen- en staalindustrieën, voor zover zulks nodig mocht blijken, de voorlopige steun moeten verlenen in de bij artikel 67 van het verdrag voorziene gevallen.

Art. 3.

In geen enkel geval zullen de door de vigerende Franse wetten toegestane rechten en voordelen mogen geweigerd worden aan de arbeiders die tewerkgesteld zijn in de Franse industrieën welke tot de steenkolen- en staalgemeenschap behoren.

informés des déclarations et des lois adoptées par certains parlements des Etats-membres en même temps que le Traité ainsi que des conséquences juridiques résultant, pour la Haute Autorité, des résolutions, déclarations ou lois internes adoptées par le Parlement au moment de la ratification du Traité.

Ci-après, les diverses déclarations, motions et lois adoptées en France, en Allemagne et au Sénat belge :

FRANCE.

Loi portant création de la communauté européenne du charbon et de l'acier.

Article premier.

Le Président de la République est autorisé à ratifier le traité signé à Paris le 18 avril 1951 et instituant une communauté européenne du charbon et de l'acier, ainsi que ses annexes, les protocoles joints et une convention relative aux dispositions transitoires signée le même jour.

Art. 2.

Le Gouvernement de la République devra :

1) Poursuivre les travaux d'investissements concernant les Houillères de France et la sidérurgie française, inscrits au Plan de modernisation et d'équipement;

2) Engager, avant l'établissement du marché commun, des négociations avec les gouvernements intéressés pour aboutir à une réalisation rapide de la canalisation de la Moselle entre Thionville et Coblenz et à la mise à l'étude du canal du Nord-Est;

3) Présenter au Parlement, dans un délai de quatre mois à dater de la ratification du présent traité, des lois-programmes d'investissement portant notamment sur les travaux neufs à engager par les Charbonnages de France et la sidérurgie française, la cokéfaction des charbons lorrains, l'électrification des voies ferrées et le développement des voies d'eau qui apparaissent indispensables pour mettre les industries françaises du charbon et de l'acier dans une position concurrentielle;

4) Proposer au Parlement, dans un délai de quatre mois, un projet de loi alignant, pour tous les emprunts contractés par les entreprises sidérurgiques entre le 1er janvier 1947 et la date de ratification du traité, les conditions de prêt sur celles qui ont été consenties aux entreprises nationalisées;

5) Accorder aux industries du charbon et de l'acier, en tant que de besoin, les aides provisoires dans les cas prévus par l'article 67 du traité.

Art. 3.

En aucun cas, les droits et avantages accordés par les lois françaises en vigueur ne seront contestés aux travailleurs employés dans les industries françaises appartenant à la communauté du charbon et de l'acier.

Tekst van de motie die op 1 April 1952 door de Raad van de Republiek aangenomen werd vóór de goedkeuring van het ontwerp van wet tot bekrachtiging van het Schuman-Verdrag, zoals dit door de Nationale Vergadering aangenomen was geworden.

« De Raad van de Republiek neemt akte van de verbintenissen die door de Regering tegenover hem werden aangegaan en stelt vast dat deze verbintenissen hoofdzakelijk betrekking hebben op de volgende punten :

» 1) Uitdrukkelijke erkenning, ten voordele van de Franse ijzer- en staalnijverheid, van een recht dat minstens gelijk is aan dat van de andere ijzer- en staalnijverheden der gemeenschap, met betrekking hetzij tot de vaststelling der verbruiksprioriteiten, hetzij tot de verdeling van de beschikbare hoeveelheden welke, in uitvoering van de bepalingen van artikel 59 van het verdrag, door de hoge autoriteit verleend worden;

» 2) Voorschriften welke aan de vertegenwoordiger van Frankrijk bij de raad der ministers gegeven werden opdat, van zijn eerste vergadering af, deze raad, die krachtens artikel 26 gelast is het beleid van de Hoge Autoriteit en dat van de verantwoordelijke regeringen met elkaar te doen harmoniëren, in overleg met deze Autoriteit zou onderzoeken welke de meest geschikte datum voor het openstellen der grenzen is en opdat hij de Autoriteit zou uitnodigen bij hem verslag uit te brengen vóór de oprichting van de gemeenschappelijke markt voor staal;

» 3) Inoverwegingneming van de kwesties eigen aan de streek Centre-Midi bij het opmaken van de in artikel 2 van het wetsontwerp voorziene programma-wetten;

» 4) In overeenstemming brengen der elementen van de kostprijzen op grond van de voorstellen der Hoge Autoriteit, die voorzien zijn in paragraaf 2, 4de alinea, van de Overeenkomst betreffende de Overgangsbepalingen en die betrekking hebben op de aanpassingen welke bestaande wetsbepalingen en uitvoeringsvoorschriften dienen te ondergaan;

» 5) Voorafgaande raadpleging van het Parlement telkens de in bijlage I (art. 81) opgenomen lijst van producten dient aangevuld of telkens een besluit dient genomen in zake het verzoek om toetreding van een nieuwe Staat (art. 98);

» De Raad van de Republiek verzoekt de Regering te waken voor de strikte nakoming van deze verbintenissen en aan onze kolen- en staalnijverheden, door een gepaste financiële en economische politiek, de middelen te bezorgen om met succes aan de buitenlandse concurrentie het hoofd te kunnen bieden. »

DUITSLAND.

Ontwerp van wet betreffende het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap voor kolen en staal van 18 April 1951.

De Bondslag heeft de navolgende wet aangenomen :

Eerste artikel.

Het op 18 April 1951 te Parijs ondertekende Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap voor kolen en staal, zomede de bijlagen, additionele protocollen en akkoorden worden goedgekeurd.

Art. 2.

Het Verdrag, evenals de bijlagen, de additionele protocollen en akkoorden worden hieronder met wetskracht uitgevaardigd. De datum van hun inwerkingtreding zal in het « Bundesgesetzblatt » bekendgemaakt worden.

Texte de la motion adoptée le 1er avril 1952 par le Conseil de la République avant le vote du projet de loi portant ratification du Traité Schuman tel qu'il avait été adopté par l'Assemblée Nationale.

« Le Conseil de la République, prenant acte des engagements pris devant lui par le Gouvernement, constate que ces engagements portent essentiellement sur les points suivants :

» 1) Reconnaissance expresse au profit de la sidérurgie française d'un droit au moins égal à celui dont bénéficieront les autres sidérurgies de la communauté, soit dans la détermination des priorités d'utilisation, soit dans la sous-répartition des ressources attribuées par la haute autorité en exécution des dispositions de l'article 59 du traité;

» 2) Instructions données au représentant de la France au conseil des ministres pour que, dès sa première réunion, ce conseil, chargé par l'article 26 d'harmoniser l'action de la haute autorité et celle des gouvernements responsables, examine en consultation avec elle la date la plus opportune pour procéder à l'ouverture des frontières et invite la haute autorité à lui faire rapport avant la création du marché commun pour l'acier;

» 3) Prise en considération des problèmes propres à la région du Centre-Midi dans l'établissement des lois de programmes visées à l'article 2 du projet de loi;

» 4) Harmonisation des éléments des prix de revient sur la base des propositions de la haute autorité prévues au paragraphe 2, alinéa 4, de la convention sur les dispositions transitoires et relatives aux ajustements à apporter aux dispositions législatives et réglementaires existantes;

» 5) Consultation préalable du Parlement dans tous les cas où il s'agira, soit de compléter la liste des produits figurant à l'annexe I (art. 81), soit de statuer sur la demande d'adhésion d'un nouvel Etat (art. 98);

» Le Conseil de la République invite le Gouvernement à veiller à la stricte exécution de ces engagements et à donner à nos industries du charbon et de l'acier, grâce à une politique financière et économique adéquate, les moyens de lutter avec succès contre la concurrence étrangère. »

ALLEMAGNE.

Projet de loi relatif au Traité instituant la Communauté européenne du charbon et de l'acier du 18 avril 1951.

La Diète Fédérale a adopté la loi ci-après :

Article premier.

Le Traité signé à Paris le 18 avril 1951, instituant la Communauté européenne du charbon et de l'acier est approuvé, ainsi que ses annexes, protocoles et accords additionnels.

Art. 2.

Le Traité, ainsi que ses annexes, protocoles et accords additionnels sont promulgués ci-après et auront force de loi. La date de leur entrée en vigueur devra être publiée au « Bundesgesetzblatt ». (Journal officiel de la République Fédérale).

Art. 3.

Deze wet zal de dag na haar bekendmaking van kracht worden.

* * *

Dit wetsontwerp werd op 11 Januari 1952 door de Bondsdag goedgekeurd tijdens zijn 184e zitting.

De Bondsraad heeft het zó op 1 Februari 1952 tijdens zijn 77e zitting aangenomen.

Resoluties aangenomen door de Duitse Bundestag tijdens de 184^e Vergadering op 11 Januari 1952.

Bij de stemming over de wet betreffende het Verdrag tot oprichting van een Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal, nodigt de Duitse Bundestag de Bondsregering uit, het nodige te doen opdat de Duitse kolenmijn- en staalindustrie, binnen het kader van de bepalingen van voornoemd verdrag, opvoet van volledige gelijkheid van rechten en onder de beste concurrentie-voorwaarden, aan de gemeenschappelijke markt zou kunnen deelnemen.

Te dien einde wordt de Bondsregering verzocht :

1) te zorgen dat, ter uitvoering van de op 19 October 1951 door de Bezettende Mogendheden gedane beloften, de geallieerde controle-groepen alleen nog gebruik zouden maken van de hun overeenkomstig de wet n° 27 overblijvende bevoegdheden, om vlug een einde te maken aan hun bedrijvigheid, zodat zij in de toekomst, om welke reden ook, niet meer zouden overgaan tot enige productie- en investeringscontrole of tot andere maatregelen — inzonderheid in verband met inwendige bedrijfskwesties — waarvan de afschaffing door de Bezettende Mogendheden principieel werd bevolen in het kader van het Schuman-Plan en overeenkomstig hun beloften;

2) te zorgen dat, bij de definitieve regeling van de verkoop van Duitse kolen, rekening gehouden wordt met de bepalingen van § 12 van de Overeenkomst met betrekking tot de Overgangsbepalingen;

3) te zorgen, zowel door eigen rechtstreekse maatregelen als door besprekingen met de Hoge Autoriteit, dat overeenkomstig het principe van het Schuman-Plan, volgens hetwelk investeringen vooral daar moeten gebeuren waar met de geringste uitgaven de grootste productieverhoging bereikt wordt (Art. 2 en 3), in de Duitse grondstoffen-industrieën zo spoedig mogelijk zulke investeringen kunnen gebeuren, inzonderheid tot herstel van de door de ontmantelingen veroorzaakte capaciteitsverminderingen (b.v. in de August-Thyssenfabrieken en te Watenstedt-Salzgitter);

4) door geschikte maatregelen het bijeenbrengen te bevorderen van de fondsen die nodig zijn om de investeringsplannen van de kolenmijn- en de ijzer- en staalindustrie, vooral met het oog op de verhoging van hun capaciteit, uit te voeren en om de investeringen te verrichten welke in het verleden wegens de omstandigheden achterwege gebleven zijn.

II. — De Heer Bondskanselier wordt verzocht, dadelijk na de bekrachtiging van het Schuman-Plan door de Bundestag, stappen te doen ten einde aan de bevolking van het Saargebied eindelijk de politieke vrijheden te verzekeren die, volgens de overeenkomst in zake de rechten van de mens, in iedere democratische Staat bestaan, inzonderheid de vrijheid van de pers en de vrijheid ongehinderd partijen op te richten.

Art. 3.

La présente loi entrera en vigueur le lendemain de sa publication.

* * *

Ce projet de loi a été voté par le Bundestag le 11 janvier 1952 au cours de sa 184e séance.

Le Bundesrat l'a accepté tel quel le 1er février 1952, au cours de sa 77e séance.

Résolutions prises par le Bundestag (Diète Fédérale) à la 184e séance, le 11 janvier 1952.

I. — Lors du vote de la loi relative à la création de la Communauté européenne du charbon et de l'acier, la Diète fédérale invite le Gouvernement de la République Fédérale à prendre toutes les mesures nécessaires pour permettre aux industries allemandes du charbon et de l'acier de participer, dans le cadre des dispositions du traité sur le Plan Schuman, au marché commun en pleine égalité de droits et aux meilleures conditions de concurrence.

A cette fin, le Gouvernement de la République Fédérale est prié :

1) de faire en sorte qu'en exécution des engagements pris le 19 octobre 1951 par les Puissances occupantes, les groupes de contrôle alliés ne fassent plus usage des pouvoirs qu'ils ont conservés aux termes de la loi n° 27 que pour liquider rapidement leur activité, de sorte qu'ils n'exercent plus à l'avenir, pour quelque motif que ce soit, de contrôle sur la production et les investissements ou ne prennent d'autres mesures similaires en particulier, qu'ils ne s'ingèrent pas dans l'activité intérieure des entreprises, interventions dont l'abolition a été ordonnée en principe en exécution du Plan Schuman, par les Alliés, conformément à leurs engagements;

2) de faire en sorte que, lorsqu'on organisera définitivement la vente du charbon allemand, l'on tienne compte des dispositions du § 12 de la convention sur les dispositions transitoires.

3) de faire en sorte, tant par des mesures directes que par des négociations avec la Haute Autorité, que, conformément au principe du Plan Schuman selon lequel les investissements doivent se faire avant là où les frais les moins élevés vont de pair avec la production la plus forte (Art. 2 et 3), de tels investissements puissent se faire aussitôt que possible, dans les industries allemandes de matières premières et notamment pour reconstruire les installations dont la capacité de production a été réduite par les démantèlements (par exemple aux usines August Thyssen et Watenstedt-Salzgitter);

4) de promouvoir, par des mesures appropriées, la constitution de capitaux nécessaires, afin de garantir l'exécution des projets d'investissement dans les mines et dans l'industrie du fer et de l'acier en vue surtout d'augmenter la capacité de production de leurs installations et afin de réaliser les investissements qui ont été envisagés dans le passé mais que les circonstances ont empêchés.

II. — M. le Chancelier de la République Fédérale est prié, dès la ratification du Plan Schuman par la Diète Fédérale, de faire des démarches en vue d'assurer enfin à la population sarroise les libertés politiques, qui existent dans tout État démocratique, aux termes de la convention sur les droits de l'homme, en particulier de la liberté de la presse et du droit de constituer librement des partis.

**Tekst van de resolutie houdende goedkeuring
van het Schuman-Plan door de Bondsraad.
(77e Vergadering van 1 Februari 1952.)**

Beide Commissiën bevelen aan de Bundesrat aan, volgende resoluties aan te nemen :

I.

Bij beslissing van 27 Juni 1951 had de Bondsraad :

- 1) Zijn zienswijze uiteengezet over de voorwaarden die voor het stemmen van de bekrachtigingswet dienden vervuld te zijn,
- 2) Aanbevelingen verstrekt met het oog op het sluiten van aanvullende akkoorden,
- 3) De Bondsregering verzocht dringend tussenbeide te komen ten einde een bevredigende regeling te verkrijgen van de voorwaarden van toepassing der geallieerde wet n° 27,
- 4) De Bondsregering aanbevolen bij de andere verdragsluitende partijen tussenbeide te komen opdat een gemeenschappelijke verklaring betreffende de sociale politiek zou worden afgelegd,
- 5) Bovendien gevraagd dat de deelneming van de Bondsraad aan de voorbereiding der richtlijnen die aan de Duitse vertegenwoordigers bij de Hoge Autoriteit zullen verstrekt worden door wetsbepalingen zou gewaarborgd worden.

II.

De Bondsraad stelt vast dat de Bondsregering nog niet al de voorwaarden heeft kunnen vervullen die hij voor de bekrachtiging van het Verdrag nodig achtte, inzonderheid wat betreft de wet n° 27, het in aanmerking nemen van de behoeften aan investeringen van de Duitse staalproductie en de reglementering van de Duitse kolenmarkt.

III.

De Bondsraad sluit zich volkomen aan bij de aanvullende resolutie n° 1 aangenomen door de Bondsdag op 11 Januari 1952 als bijlage bij het ontwerp van wet betreffende het verdrag tot oprichting van een Europese Gemeenschap van Kolen en Staal.

IV.

De Bondsregering wordt bovendien verzocht de verzekering te verkrijgen dat de Hoge Geallieerde Commissie of, desgevallend de Militaire Veiligheidsdienst, een einde zal maken aan al de controles op de productie en het productievermogen van de ijzer- en staalnijverheid, op de dag dat de schikking tot wijziging van het akkoord van 3 April 1951 betreffende de verboden of beperkte industrieën zal zijn ondertekend, en dat de afschaffing van die controles niet zal afhankelijk worden gesteld van het overnemen, door de Hoge Autoriteit, van een of andere harer functies.

V.

Ten slotte wordt de Bondsregering verzocht, ingeval de bij de Algemene Overeenkomst gevoegde akkoorden bepalingen mochten behelzen die verband houden met de wet n° 27, er voor te waken dat deze bepalingen, na het in werking treden van het verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal, een krachtens dit verdrag veroorloofde samensmelting van ondernemingen der Duitse ijzer- staal en steenkolenindustrieën, niet verhinderen.

**Texte de la résolution portant adoption
du Plan Schuman par le Bundesrat (Conseil Fédéral).
(77e Séance du 1er février 1952.)**

Les deux Commissions recommandent au Bundesrat d'adopter les résolutions suivantes :

I.

Par sa décision du 27 juin 1951, le Bundesrat avait :

- 1) Exposé son point de vue sur les conditions qui devaient être remplies pour le vote de la loi portant ratification;
- 2) Exprimé des recommandations en vue de la négociation d'accords complémentaires;
- 3) Demandé au Gouvernement fédéral d'intervenir de manière instante pour obtenir un règlement satisfaisant des conditions d'application de la loi alliée n° 27;
- 4) Recommandé au Gouvernement fédéral d'intervenir auprès des autres parties contractantes afin que soit faite une déclaration commune concernant la politique sociale;
- 5) Demandé, en outre, d'assurer par des dispositions légales, la participation du Bundesrat à l'élaboration des directives qui seront données aux représentants allemands auprès de la Haute Autorité.

II.

Le Bundesrat constate que le Gouvernement fédéral n'a pas encore pu remplir toutes les conditions qu'il estimait nécessaires avant la ratification du traité, notamment en ce qui concerne la loi n° 27, la prise en considération des besoins en investissements de la production allemande d'acier et la réglementation du marché allemand du charbon.

III.

Le Bundesrat s'associe entièrement à la résolution complémentaire n° 1 adoptée, le 11 janvier 1952, par le Bundestag en annexe au projet de loi concernant le traité relatif à la création d'une communauté européenne pour le charbon et l'acier.

IV.

Le Gouvernement fédéral est prié, en outre, d'obtenir l'assurance que la Haute Commission alliée ou, le cas échéant, l'Office Militaire de Sécurité, mettra fin à tous les contrôles sur la production et le potentiel de l'industrie du fer et de l'acier, le jour où sera signé l'arrangement portant modification de l'accord du 3 avril 1951 sur les industries interdites ou limitées, et que la suppression de ses contrôles ne sera pas subordonnée à la prise en charge, par la Haute Autorité, de l'une quelconque de ses fonctions.

V.

Le Gouvernement fédéral est prié, enfin, au cas où les accords annexés à la Convention Générale contiendraient des dispositions en rapport avec la loi n° 27, d'agir pour que ces dispositions n'empêchent pas, après l'entrée en vigueur du traité portant création d'une communauté européenne du charbon et de l'acier, une fusion, qui serait autorisée par ce traité, d'entreprises des industries allemandes du fer, de l'acier et du charbon.

VI.

De Bondsraad neemt kennis van de verklaring van de Kanselier dat de Bondsregering de wens van de Bondsraad om deel te nemen aan de voorbereiding der richtlijnen die binnen het kader van het Schuman-Plan aan de Duitse vertegenwoordigers zullen verstrekt worden rechtmatig vindt en zij zich bereid verklaart om een Onder-Commissie van de Commissie van Buitenlandse Zaken van de Bondsraad bestendig op de hoogte te houden van de verdere ontwikkelingen en van het in werking stellen van het verdrag, en om elk der « Länder » te raadplegen over alle kwesties waarbij zij speciaal belang hebben.

De Bondsraad drukt bovendien de wens uit, dat de wettelijke waarborgen betreffende zijn medewerking, om welke waarborgen hij verzocht had in artikel 5 van zijn resolutie van 27 Juni 1951, in aanmerking zouden genomen worden bij de uitvaardiging van de wetten tot toepassing van het Schuman-Plan.

In afwachting dat bedoelde waarborgen door een wet bekrachtigd worden, drukt de Bondsraad de hoop uit dat de voorlichtings- en beraadslagingsmiddelen die door de Kanselier beloofd werden, voldoende efficiënt zullen zijn om te voldoen aan de door hem geuite wens tot samenwerking.

VII.

Er wordt aan de Bondsregering gevraagd, er voor te zorgen dat West-Berlijn in de bepalingen van het verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal, uitdrukkelijk opgenomen worde.

In de schoot van de Bondsraad is bovendien twijfel opgerezen in verband met de vraag of de andere Staten die deelnemen aan de Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal, al dan niet verplicht zouden zijn de aan deze gemeenschap verbonden rechten en plichten, in geval van een hereniging van Duitsland, tot gans Duitsland uit te breiden en ze aan de nieuwe toestand aan te passen. Er wordt aan de Bondsregering gevraagd op duidelijke wijze vast te stellen dat deze verplichting bestaat voor de andere leden van de Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal.

VIII.

De door de Bondsraad te kennen gegeven voorbehouden worden nog door volgende vaststellingen versterkt: De Bondsraad stelt vast dat de Franse Regering, wat het Saargebied betreft, onlangs een reeks belangrijke maatregelen genomen heeft, of het voornemen heeft bekend gemaakt zulk een reeks maatregelen te nemen die in strijd zijn met de verklaringen die in de brief van 18 April 1951 aan de Kanselier worden gedaan. Aldus werd een zogenaamde diplomatieke vertegenwoordiging te Saarbrücken en te Parijs gevestigd. Bovendien zullen, luidens een verklaring van de heer Bérard, Frans Adjunct-Hoge-Commissaris aan de pers, vertegenwoordigers van de Regering van Saarland eerlang een plaats innemen in de schoot van meerdere Franse zendingen in het buitenland. Bedoelde maatregelen, die trouwens genomen werden zonder dat de Bondsregering hieromtrent werd geraadpleegd, zijn in strijd met het juridisch statuut van het Saargebied dat, nu als voorheen, deel uitmaakt van Duitsland.

Daarbij komt nog dat bewuste maatregelen vooruitlopen op een definitieve regeling van de kwestie van het Saargebied in het toekomstig vredesverdrag.

De Bondsraad, te dezer zake volledig akkoord met de bijkomende resolutie n° 11 op 11 Januari 1952 door de Bondsag aangenomen, stelt daarenboven vast dat, zoals in het verleden, de politieke vrijheid in Saarland aan zo onduidelbare beperkingen wordt onderworpen dat vrije verkiezingen, een vrije totstandkoming van politieke partijen en

VI.

Le Bundesrat prend connaissance de la déclaration du Chancelier suivant laquelle le Gouvernement fédéral reconnaît comme légitime le désir du Bundesrat de participer à l'élaboration des directives qui seront données aux représentants allemands dans le cadre du Plan Schuman et se déclare prêt à tenir une Sous-Commission de la Commission des Affaires Etrangères du Bundesrat contammment informée des développements ultérieurs et de la mise en application du traité, ainsi qu'à consulter chacun des Länder pour toutes les questions qui les intéressent particulièrement.

Le Bundesrat formule, en outre, le vœu que les assurances légales concernant sa coopération — assurances qu'il avait demandées par sa résolution du 27 juin 1951, article 5 — soient prises en considération, lors de la promulgation des lois d'application du Plan Schuman.

En attendant que ces assurances aient été légalement garanties, le Bundesrat exprime l'espoir que les moyens d'information et de consultation, promis par le Chancelier, seront suffisants pour satisfaire le désir de coopération qu'il a manifesté.

VII.

Il est demandé au Gouvernement fédéral de faire en sorte que Berlin-Ouest soit explicitement inclus dans les dispositions du traité portant création d'une communauté européenne du charbon et de l'acier.

Des doutes se sont élevés, en outre, au sein du Bundesrat sur la question de savoir si les autres Etats participant à la communauté européenne du charbon et de l'acier seraient, en cas d'une réunification de l'Allemagne, dans l'obligation d'étendre les droits et les devoirs qui résultent de cette communauté, à l'Allemagne entière et de les adapter à la situation nouvelle. Il est demandé au Gouvernement fédéral d'établir clairement qu'il existe une telle obligation pour les autres Etats-membres de la communauté européenne du charbon et de l'acier.

VIII.

Les réserves exprimées par le Bundesrat ne sont que renforcées par les constatations suivantes: le Bundesrat note que le Gouvernement français a pris récemment, ou manifesté l'intention de prendre, au sujet de la Sarre, une série de mesures importantes qui contredisent les déclarations faites au Chancelier dans la lettre du 18 avril 1951. C'est ainsi que des soi-disants représentations diplomatiques ont été installées à Sarrebruck et à Paris. De plus, d'après une déclaration devant la presse de M. Bérard, Haut-Commissaire français adjoint, des représentants du Gouvernement sarrois doivent figurer, prochainement, au sein de plusieurs Missions françaises à l'étranger. Ces mesures, qui, de surcroît, ont été prises sans que la République fédérale eût été consultée, sont en contradiction avec le statut juridique du Territoire sarrois qui, après comme avant, fait partie de l'Allemagne. Ces mesures préjugent, en outre, un règlement définitif de la question sarroise dans le futur traité de paix.

Le Bundesrat, d'accord en cela avec la résolution complémentaire n° II, adoptée par le Bundestag, le 11 janvier 1952, constate, en outre, qu'en Sarre, la liberté politique est soumise, comme par le passé, à des restrictions tellement intolérables qu'elles interdisent pratiquement des élections libres, une libre constitution de partis politiques, ainsi

de vrijheid om mondeling of schriftelijk zijn mening te uiten, praktisch verboden zijn.

De Bondsraad verzoekt de Bondsregering haar pogingen met verdubbelde kracht voor te zetten om de rechten van Duitsland op Saarland te vrijwaren en om, in Saarland, de fundamentele vrijheden van de bevolking te herstellen.

Verklaring — Belgische Senaat.

« Op het ogenblik dat de Senaat, door zijn stemming, zijn goedkeuring gaat hechten aan de akkoorden tot oprichting van een Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal, acht hij die bekrachtiging te moeten toelichten door een verklaring.

Deze verklaring doet geen afbreuk aan zijn goedstemming. Zij is noodzakelijk door de wijze waarop de parlementaire procedure hem voor het dilemma stelt. De Senaat moet zich, zonder de teksten te kunnen amenderen, met ja of neen uitspreken over het geheel van een verdrag waarvan de duur van vijftig jaar aanzienlijk langer is dan die van de gewone handelsverdragen en dat tevens de grondslagen legt voor een institutionele gemeenschap, die de louter economische bekommernissen ver te boven gaat.

De Senaat is van mening dat het tot stand brengen van een Europese markt van kolen en staal thans de enig mogelijke weg is voor de landen van West-Europa om een nieuwe stap te doen naar de integratie van hun economieën, waar het verdrag tot oprichting van Benelux de eerste poging in die richting was : dit is de hoofdreden van de goedstemming die zal uitgebracht worden.

De Senaat wil nader omschrijven in welke zin sommige bepalingen moeten begrepen worden, opdat de toepassing daarvan zou stroken met de doelstellingen van het verdrag.

* * *

De grondteksten die in de ogen van de Senaat aan het Verdrag een hoge waarde geven zijn de zeer verheven consideraten die in de inleiding uiteengezet zijn door de bevoegde vertegenwoordigers van de zes ondertekenende Staten. Ook nog de beginselverklaringen over het voorwerk en de aard van het Verdrag, die voorkomen in de artikelen 2, 3 en 5 :

1° *De Gemeenschappelijke Instellingen moeten de verbetering bevorderen van het levenspeil en van de arbeidsvoorwaarden der werknemers, zodat een egalisatie daarvan in de vooruitgang mogelijk wordt (art. 3, e).*

In dit opzicht wijst de Senaat er op dat een voldoende evenwicht van lonen en sociale lasten bij de betrokken industrieën van de deelnemende Staten onmisbaar is voor een normale werking van de gemeenschappelijke markt.

2° *De Gemeenschap moet vermijden fundamentele en duurzame moeilijkheden in de economie van de deelnemende Staten te veroorzaken.*

Zulks blijkt uit artikel 2 in fine. *Zij moet eveneens vermijden de natuurlijke hulpbronnen der betrokken landen op een onverantwoorde wijze uit te putten (art. 3, d).*

Doch waar de teksten uitdrukkelijk beroep op de Hoge Autoriteit en op het Hof van Justitie voorzien (art. 37), is dit enkel om een einde te maken aan fundamentele en duurzame moeilijkheden. De Senaat is van mening dat de onverantwoorde uitputting van de natuurlijke hulpbronnen een fundamentele moeilijkheid is, die op zichzelf het beroep op het Internationaal Hof van Justitie wettigt. Hij meent dat de bewoordingen van artikel 37 « een handelen of nalaten van dien aard dat daaruit fundamentele en duurzame moeilijkheden voor zijn economie ontstaan », insluiten

que la liberté d'expression, tant par la parole que par les écrits.

Le Bundesrat prie le Gouvernement fédéral de poursuivre, avec une énergie accrue, ses efforts en vue de sauvegarder les droits de l'Allemagne sur la Sarre et de rétablir, en Sarre, les libertés fondamentales de la population.

Déclaration. — Sénat Belge.

« Au moment où le Sénat, par son vote, va donner son assentiment aux accords créant la Communauté Européenne du charbon et de l'acier, il estime devoir expliquer cette approbation par une déclaration.

Celle-ci n'infirme pas le caractère affirmatif de son vote. Elle est rendue nécessaire par la manière dont l'alternative lui a été imposée par la procédure parlementaire. Le Sénat doit répondre par oui ou par non sans possibilité d'amendement sur l'ensemble d'un traité dont la durée de cinquante ans excède notablement celle des traités commerciaux ordinaires et qui jette, en même temps, les bases d'une communauté institutionnelle dépassant de loin les seules préoccupations économiques.

Le Sénat considère que la création d'un marché européen du charbon et de l'acier constitue actuellement la seule voie ouverte aux pays de l'Europe Occidentale pour la réalisation d'une nouvelle étape d'intégration de leurs économies, le traité créant Benelux ayant été le premier effort réalisé dans cette direction : telle est la raison principale du vote affirmatif qui sera émis.

Mais le Sénat entend préciser le sens dans lequel certaines dispositions doivent être comprises pour que l'application en soit conforme aux objectifs du traité.

* * *

Les textes fondamentaux qui confèrent au traité une haute valeur aux yeux du Sénat sont les considérants d'une grande élévation de pensée énoncés dans le préambule par les représentants autorisés des six Etats signataires. Ce sont aussi les déclarations de principe sur l'objet et la nature du traité énoncées dans les articles 2, 3 et 5 :

1° *Les Institutions Communes doivent promouvoir l'amélioration des conditions de vie et de travail de la main-d'œuvre permettant leur égalisation dans le progrès (art. 3, e).*

A cet égard, le Sénat souligne qu'un équilibre satisfaisant des salaires et des charges sociales entre les industries des Etats Membres est indispensable au fonctionnement normal du marché commun.

2° *La Communauté doit éviter de provoquer, dans les économies des Etats Membres, des troubles fondamentaux et persistants.*

Cela résulte de l'article 2 in fine. *Elle doit aussi éviter d'épuiser inconsidérément les ressources naturelles des pays en cause (art. 3, d).*

Or, les textes ne prévoient expressément le recours à la Haute Autorité et à la Cour de Justice (art. 37) que pour remédier aux troubles fondamentaux et persistants. Le Sénat estime que l'épuisement inconsidéré des ressources, constitue un trouble fondamental justifiant en soi un recours à la Cour Internationale de Justice. Il estime que les termes de l'article 37 « Action ou défaut d'action de nature à provoquer dans son économie des troubles fondamentaux et persistants », impliquent que le recours n'est pas seulement ouvert dans le cas de troubles fondamentaux et persistants,

dat beroep niet alleen openstaat in geval van fundamentele en duurzame moeilijkheden, maar ook indien er ernstige elementen bestaan om te vermoeden dat fundamentele moeilijkheden te voorzien zijn.

3° De Gemeenschap moet haar opdracht vervullen door in te grijpen met het doel de vestiging, de handhaving en de inachtneming van normale verhoudingen van loyale concurrentie te verzekeren (art. 5, al. 4).

Tot een rechtstreekse beïnvloeding van de productie en de markt mag zij enkel overgaan om de doelstellingen van de Gemeenschap te verwezenlijken.

De Senaat meent nader te moeten bepalen dat het bijzonder financieel statuut van de Hoge Autoriteit deze er niet mag toebrengen bij te dragen in de financiering van beleggingen onder voorwaarden die de nationale kredietmarkten zouden vestoren.

* * *

De Senaat stelt vast dat de hoofddoelstellingen van het Plan slechts kunnen verwezenlijkt worden indien de deelnemende Staten inzien dat het noodzakelijk is de omwisselbaarheid van de munten te bevorderen, inflaties te beletten en van muntmanipulaties af te zien. Zonder deze maatregelen, bestaat er gevaar dat de gedane vorderingen op de weg naar egalitatie van de levensvoorwaarden en van de maatschappelijke zekerheid, eenzijdig te niet gedaan worden.

* * *

De Senaat oordeelt dat een verscherping der protectionistische maatregelen op de producten waarvan de prijzen door de instelling van de Gemeenschap zouden gewijzigd worden, zou indruisen tegen de geest en het doel van het Verdrag en de latere uitbreiding ervan tot andere economische sectoren zou doen gevaar lopen.

De Senaat wenst dat de Hoge Autoriteit zich, vanaf de aanvang van haar werking, zou inspannen om, in samenwerking met de betrokken landen, de moeilijkheden die eigen zijn aan de toepassingen van het Plan op te lossen en om, zohraast zulks nodig blijkt, voorstellen tot aanpassing van het Verdrag en van de Overeenkomst met betrekking tot de overgangsbepalingen voor te leggen.

* * *

Overwegende dat het voor de internationale evolutie nadelig schijnt, voor elke materie die het voorwerp van internationale groeperingen vormt, een afzonderlijk rechtscollege in te stellen, nodigt de Senaat de Regering uit om geen enkele poging te verwaarlozen die kan leiden tot de instelling van één enkel Hof van Justitie, dat zal bekleed zijn met de functies welke in de organisatie van de internationale Europese groeperingen voorzien zijn. »

Rechtsgevolgen voor de Autoriteit van de besluiten, verklaringen of interne wetten door het Parlement gestemd op 't ogenblik van de bekrachtiging van het Verdrag.

De Hoge Autoriteit kan niet gebonden zijn door de wetten, besluiten of verklaringen door een Parlement gestemd op 't ogenblik van de bekrachtiging.

Ze kunnen de beschikkingen van het Verdrag in het geheel niet wijzigen.

In de Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal, geldt het Verdrag als wet, en enkel het Verdrag.

Wat Frankrijk betreft, kan de Hoge Autoriteit natuurlijk niet gebonden zijn door verbintenissen, inzake interne aangelegenheden, aangegaan voor het Parlement. Alleen de franse Regering is gebonden; ze zou er nochtans toe

mais couvrent également celui où existent des éléments sérieux faisant présager des troubles fondamentaux.

3° La Communauté doit accomplir sa mission par des interventions ayant pour but d'établir, de maintenir et de faire respecter les conditions normales d'une concurrence loyale (art. 5, al. 4).

Elle ne doit exercer d'action directe sur la production et sur le marché, que pour réaliser les buts de la Communauté.

Le Sénat croit devoir préciser que le statut financier particulier de la Haute Autorité ne peut amener celle-ci à intervenir dans le financement des investissements dans des conditions qui troubleraient les marchés nationaux du crédit.

* * *

Le Sénat constate que les objectifs fondamentaux du Plan ne pourront être réalisés que si les pays signataires comprennent la nécessité de promouvoir la convertibilité des monnaies, d'empêcher les inflations et de renoncer à des manipulations monétaires. A défaut de ces mesures, l'on risquerait de détruire unilatéralement les progrès effectués dans la voie de l'égalisation des conditions de vie et de sécurité sociale.

* * *

Le Sénat estime qu'un renforcement des barrières protectionnistes sur les produits dont les prix seraient modifiés par l'instauration de la Communauté, irait à l'encontre de l'esprit et de la portée du traité et compromettrait son extension ultérieure à d'autres secteurs économiques.

Le Sénat souhaite que, dès son entrée en fonction, la Haute Autorité s'efforce, en collaboration avec les pays intéressés, de résoudre les difficultés inhérentes aux applications du Plan et formule, aussitôt que le besoin s'en fait sentir, des propositions d'ajustement au traité et à la convention relative aux dispositions transitoires.

* * *

Considérant qu'il paraît préjudiciable à l'évolution internationale de prévoir une juridiction particulière pour chacune des matières faisant l'objet de groupements internationaux, le Sénat invite le Gouvernement à ne négliger aucun effort en vue d'établir une Cour de Justice unique qui sera investie des fonctions prévues dans l'organisation des groupements internationaux européens. »

Conséquences juridiques, pour l'Autorité, des résolutions, déclarations ou lois internes votées par le Parlement au moment de la ratification du Traité.

La Haute Autorité ne peut être liée par les lois, résolutions ou déclarations votées par un Parlement au moment de la ratification.

Elles ne peuvent en aucune façon modifier les dispositions du Traité.

Dans la Communauté européenne du Charbon et de l'Acier, c'est le Traité, et le Traité seul, qui a force de loi.

En ce qui concerne la France, la Haute Autorité ne peut évidemment être liée par des engagements pris par le Parlement en matière d'affaires intérieures. Le gouvernement français est seul lié; il pourrait cependant être amené

gebracht kunnen worden, de interne wet niet uit te voeren, indien de Hoge Autoriteit besliste dat zodoende de franse Regering de beschikkingen van het Verdrag zou overtreden.

Hetzelfde geldt voor elke bestaande of toekomstige wet die niet zou overeenstemmen met de beschikkingen van het Schuman-verdrag. Artikel 86 van het Verdrag is in dit opzicht formeel.

Geen enkele maatregel door de Parlementen genomen op 't ogenblik van de bekrachtiging kan als een voorwaardelijke of interpretatieve bekrachtiging beschouwd worden. Die maatregelen (wetten — besluiten — verklaringen) zullen door de Hoge Autoriteit enkel als een aanwijzing, en niet als een verplichting, worden aanvaard.

Voor wat betreft de artikelen 2 en 3 van de wet houdende bekrachtiging van het Kolen en Staal Verdrag, gestemd door de Assemblée Nationale en de Conseil de la République, werd deze stelling verdedigd door de heer M. Plaisant, Voorzitter der Commissie van Buitenlandse Zaken bij de Conseil de la République.

De heer Plaisant verklaarde inderdaad :

« ... dat de stijl gebruikt bij het opstellen van artikel 2, in zijn vijf paragrafen, en artikel 3, in 't geheel geen wetgevend karakter vertoont. Het zijn uitnodigingen tot de Regering gericht, het zijn aansporingen, het zijn verbintenissen die worden beloofd. Wanneer U deze artikels zult hebben gestemd, zult U aldus voorzeker, op uitdrukkelijke wijze, een *wens* en een *verlangen* te kennen geven, maar Uw wil zal geen sanctie en geen imperatief karakter bezitten, kenmerken van een wetgevend gewrocht. »

De heer Plaisant heeft overigens de verklaring van een Senator goedgekeurd, volgens dewelke « artikel 2, zoals het gestemd werd door de Assemblée Nationale, slechts een wens, een aanbeveling uitmaakt voor de Regering. Het artikel heeft het uitzicht van een wetgevende maatregel, het is een schijnwet. »

Tenslotte werden door enige leden, die de uitleg der Regering onvoldoende achtten de volgende amendementen neergelegd.

BESPREKING DER AMENDEMENTEN.

Eerste artikel.

« Enig artikel » vervangen door « Eerste artikel ».

Art. 2. (nieuw).

Een artikel 2 inlassen, dat luidt als volgt :

In geen geval worden de rechten en voordelen die door de vigerende Belgische wetten worden toegekend ontzegd aan de arbeiders werkzaam in de Belgische nijverheden die tot de Kolen- en Staalgemeenschap behoren.

VERANTWOORDING.

Het tot stand brengen van één enkele markt, die door het Plan Schuman in het vooruitzicht wordt gesteld, vergt de toepassing van een reeks maatregelen van overwegend belang op maatschappelijk, economisch en financieel gebied.

Een netelige kwestie is die van de gelijkstelling der lonen en der maatschappelijke lasten.

Het Plan Schuman neemt het beginsel er van aan, maar wijst niet duidelijk het mechanisme aan, noch de middelen waarover het Hoge Gezag beschikt om dit doel te bereiken.

Daar die gelijkstelling slechts mag gebeuren in een vooruitstrevende geest, moeten op nationaal gebied beschermingsmaatregelen getroffen worden ten behoeve van de arbeiders die tot de nijverheden van de Kolen- en Staalgemeenschap behoren.

Aan de arbeiders moeten derhalve alle maatschappelijke voordelen van de Belgische wetgeving gewaarborgd worden.

à ne pas exécuter la loi interne, si la Haute Autorité décidait que, ce faisant, le Gouvernement français transgresse les dispositions du Traité.

Il en est de même de toute loi actuelle ou future qui ne serait pas conforme aux dispositions du Traité Schuman. L'article 86 du Traité est formel à cet égard.

Il n'est pas de mesure prise par les Parlements au moment de la ratification qui puisse être considérée comme une ratification conditionnelle ou interprétative. Ces mesures (lois, résolutions, déclarations) seront admises par la Haute Autorité uniquement à titre d'indication, non d'obligation.

En ce qui concerne les articles 2 et 3 de la loi ratifiant le Traité du Charbon et de l'Acier votée par l'Assemblée nationale et le Conseil de la République, cette thèse a été défendue par M. M. Plaisant, Président de la Commission des Affaires étrangères près le Conseil de la République.

M. Plaisant déclara en effet :

« ... que le style utilisé dans la rédaction de l'article 2, en ses cinq paragraphes, et de l'article 3, ne revêt absolument aucun caractère législatif. Ce sont des invitations adressées au Gouvernement, ce sont des exhortations, ce sont des engagements qui sont promis. Lorsque vous aurez voté ces articles, vous aurez assurément ainsi exprimé explicitement un souhait et un désir, mais votre volonté n'aura pas de sanction et pas de caractère impératif, caractéristique d'un ensemble législatif. »

M. Plaisant a du reste approuvé la déclaration d'un sénateur suivant lequel « l'article 2, tel qu'il est voté par l'Assemblée nationale, ne constitue pour le Gouvernement qu'un vœu, une recommandation. L'article a l'aspect extérieur d'une mesure législative, c'est une loi apparente. »

Quelques membres estimèrent insuffisantes les explications du Gouvernement et déposèrent les amendements suivants.

EXAMEN DES AMENDEMENTS.

Article premier.

Remplacer « Article unique » par « Article premier ».

Art. 2. (nouveau).

Insérer un article 2, rédigé comme suit :

En aucun cas, les droits et avantages accordés par les lois belges en vigueur ne seront contestés aux travailleurs employés dans les industries belges appartenant à la communauté du charbon et de l'acier.

JUSTIFICATION.

La réalisation d'un marché unique, prévu par le Plan Schuman, implique l'application d'une série de mesures essentielles au point de vue social, économique et financier.

Une question cruciale est celle de l'égalisation des salaires et des charges sociales.

Le Plan Schuman en accepte le principe mais n'indique pas clairement le mécanisme ni les moyens dont disposera la haute autorité pour atteindre ce but.

Comme cette égalisation ne peut se faire que dans le progrès il est nécessaire que sur le plan national on prévienne des mesures de protection pour les travailleurs appartenant aux industries de la communauté du charbon et de l'acier.

Il faut donc garantir aux travailleurs tous les avantages sociaux de la législation belge.

Art. 3 (nieuw).

Een artikel 3 invoegen, dat luidt als volgt :

§ 1. De ruilverkavelingen, fusies of totale of gedeeltelijke opslorpingen van steenkolenmijnen, waarvan sprake, voor de bekkens van de Borinage, het Centrum, Charleroi en Luik, in het eindverslag van de Nationale Raad voor de Steenkolenmijnen, opgericht bij de wet van 13 Augustus 1947, worden verwezenlijkt binnen zes maanden met ingang van de datum van afkondiging van deze wet. De modaliteiten van uitvoering van die ruilverkavelingen, fusies of gehele of gedeeltelijke opslorpingen die op de datum van de afkondiging van deze wet nog niet verwezenlijkt zijn, worden bepaald bij koninklijke besluiten getroffen op initiatief van de Minister van Economische Zaken en Middenstand, na advies van de Nationale Raad voor de Steenkolenmijnen.

Wanneer in de aanbevelingen van de Nationale Raad voor de Steenkolenmijnen verscheidene oplossingen worden aangewezen, bepaalt de Minister van Economische Zaken en Middenstand welke oplossing het best met het algemeen belang strookt, nadat de Nationale Raad voor de Steenkolenmijnen opnieuw is gehoord.

§ 2. Het Nationaal Instituut voor de Steenkolen nijverheid, opgericht op grond van artikel 14 der wet van 13 Augustus 1947, wordt er mede belast, binnen dezelfde termijn, de geschikte boringen en studies te doen uitvoeren voor de volledige verkenning van de steenkolenlagen der reserves van de Staat in het Kempisch bekken, van de Noorderzoom van het Kempisch bekken en van de diepliggende lagen van de bekkens van de Borinage en van het Centrum.

§ 3. Op grondslag van die boringen en studiën, wordt de Nationale Raad voor de Steenkolenmijnen belast, binnen de termijn van negen maanden met ingang van de datum van afkondiging van deze wet, een ontwerp van concessie en een plan tot onmiddellijke ontginning van de in het Kempisch bekken gelegen reserves van de Staat in te dienen.

De Nationale Raad voor de Steenkolenmijnen wordt anderdeels belast, binnen dezelfde termijn van negen maanden met ingang van de datum van afkondiging van deze wet, plannen in te dienen voor de onmiddellijke ontginning van de steenkolenlagen waarvan het bestaan aan het licht zou gekomen zijn door de boringen en studies bedoeld in § 2, in verband met de Noorderzoom van het Kempisch bekken en de diepliggende lagen van de bekkens van de Borinage en van het Centrum.

§ 4. Er wordt een « Fonds tot Modernisering en Uitrusting van de Steenkolenmijnen » opgericht, dat gestijfd wordt door begrotingsdotaties, en voor de eerste maal door een dotatie van twee milliard frank ten bezware van de begroting van 1952. Dit Fonds wordt beheerd door de Nationale Maatschappij voor Krediet aan de Nijverheid.

Het zal besteed worden aan de financiering, onder de controle van de Nationale Raad voor de Steenkolenmijnen, van de beleggingen die in het bijzonder vereist zijn om volle uitwerking te geven aan de door deze wet verwezenlijkte ruilverkavelingen, fusies of gehele of gedeeltelijke opslorpingen.

Binnen zes maanden te rekenen van de datum van afkondiging van deze wet, worden bij koninklijk besluit, getroffen op het gezamenlijk initiatief van de Minister van Financiën en van de Minister van Economische Zaken en Middenstand, de modaliteiten van werking bepaald van het Fonds en van toekenning van kredieten aan de steenkolenmijnen.

VERANTWOORDING.

De toetreding van België tot de Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal zal een ingrijpende verandering in onze steenkolen- en ijzer- en staalindustrie teweegbrengen.

Art. 3 (nouveau).

Insérer un article 3 rédigé comme suit :

§ 1. Dans les six mois à dater de la promulgation de la présente loi, les remembrements, fusions ou absorptions totales ou partielles de charbonnages, visés, pour les bassins du Borinage, du Centre, de Charleroi et de Liège, dans le rapport final du Conseil National des Charbonnages créé par la loi du 13 août 1947, seront réalisés. Les modalités d'exécution de ces remembrements, fusions ou absorptions totales ou partielles, non encore réalisés à la date de la promulgation de la présente loi, seront déterminées par des arrêtés royaux pris, à l'initiative du Ministre des Affaires Economiques et des Classes Moyennes, sur l'avis du Conseil National des Charbonnages.

Lorsque les recommandations du Conseil National des Charbonnages présentent plusieurs solutions, le Ministre des Affaires Economiques et des Classes Moyennes détermine la solution la plus conforme à l'intérêt général, le Conseil National des Charbonnages ayant été à nouveau entendu.

§ 2. L'Institut National de l'Industrie charbonnière, créé en vertu de l'article 14 de la loi du 13 août 1947, est chargé de faire exécuter dans le même délai les sondages et études propres à assurer la reconnaissance complète des gisements des réserves de l'Etat du bassin de la Campine, de la bordure Nord du bassin de la Campine et du gisement profond des bassins du Borinage et du Centre.

§ 3. Sur la base de ces sondages et études, le Conseil National des Charbonnages est chargé de remettre, dans un délai de neuf mois, à dater de la promulgation de la présente loi, un projet de concession et un plan de mise en valeur immédiate des réserves de l'Etat situées dans le bassin de la Campine.

Le Conseil National des Charbonnages est chargé, d'autre part, de remettre dans le même délai de neuf mois à dater de la promulgation de la présente loi, les plans de mise en valeur immédiate, des gisements charbonniers dont l'existence aurait été révélée par les sondages et études visés au § 2, et intéressant la bordure Nord du bassin de la Campine et le gisement profond des bassins du Borinage et du Centre.

§ 4. Il est créé un « Fonds de Modernisation et d'Equiment des Charbonnages », qui sera alimenté par des dotations budgétaires, et pour la première fois par une dotation de deux milliards de francs à charge du budget de 1952. Ce Fonds sera géré par la Société Nationale de Crédit à l'Industrie.

Il sera consacré au financement, sous le contrôle du Conseil national des Charbonnages, des investissements spécialement requis pour donner leur pleine efficacité aux remembrements, fusions ou absorptions totales ou partielles réalisés par la présente loi.

Dans les six mois à dater de la promulgation de la présente loi, un arrêté royal, pris à l'initiative conjointe du Ministre des Finances et du Ministre des Affaires Economiques et des Classes Moyennes, déterminera les modalités de fonctionnement du Fonds d'octroi et des crédits aux charbonnages.

JUSTIFICATION.

L'entrée de la Belgique dans la Communauté Européenne du Charbon et de l'Acier implique un changement profond de ses économies charbonnière et sidérurgique.

De instelling van een gemeenschappelijke markt in een aanzienlijk gedeelte van continentaal Europa voor twee hoofdzakelijke producten — kolen en staal — opent nieuwe vooruitzichten voor onze nijverheden, maar toch dient men zich, door een reeks geschikte aanpassingen, voor te bereiden om in gunstige omstandigheden de verscherpte mededinging tegemoet te gaan die op die gemeenschappelijke markt zal heersen, wanneer de thans bestaande protectionistische muren verdwenen zijn.

Het onderzoek van de nieuwe vooruitzichten die zullen ontstaan uit de deelneming van België aan het Schuman-plan werpt een bijzonder levendig licht op sommige — natuurlijke en andere — tekorten van onze steenkolenindustrie. Het wordt meer dan ooit onmisbaar deze tekorten binnen de kortst mogelijke termijn te verhelpen, indien men, in de sociale vooruitgang, wil deelhebben aan de voordelen van de gemeenschappelijke markt.

Er dient speciaal de nadruk er op gelegd dat de Gemeenschap voor Kolen en Staal, zo zij onbetwistbaar nieuwe mogelijkheden medebrengt, toch zonder intrinsieke waarde zou blijven indien de deelnemende landen niet toestemmen in een uitzonderlijke inspanning om hun steenkolen- en ijzer- en staalindustrieën derwijze te reoriënteren dat bedoelde nieuwe mogelijkheden werkelijkheid kunnen worden. Die inspanning dringt zich voor België vooral op ter zake van de steenkolenmijnen. Zij sluit in dat het land een economische politiek aanvaardt en nastreeft, welke in de vier navolgende punten kan omschreven worden :

a) Het land moet in staat zijn om daadwerkelijk deel te nemen aan de politiek van economische uitbreiding die aan het Schuman-plan ten grondslag ligt;

b) Het moet alles in het werk stellen om de prijs van de steenkolen te drukken, onder meer om de voorspoed van zijn talrijke verwerkende nijverheden te verstevigen en om, als gevolg daarvan, de bestanding en de uitbreiding van de tewerkstelling in die nijverheden te verzekeren;

c) Het is onmisbaar dat men zich verplicht om de toelagen die noodzakelijkerwijze aan de steenkolenmijnerij dienen toegekend, om de opnemings in de Gemeenschap voor te bereiden en vervolgens te handhaven, tot het uiterste minimum te herleiden.

De subsidiëring is — algemeen beschouwd — een lapmiddel dat afbreuk kan doen aan de inspanningen en het initiatief van de exploitanten, en tevens een begrotingslast voor de nationale gemeenschap uitmaakt. De zin voor de nationale waardigheid gebiedt bovendien dat elk land in een zo beperkt mogelijke mate zijn toevlucht neemt tot de ten laste van de gemeenschap gelegde subsidiëring;

d) Ten slotte dient er een uitzonderlijke inspanning gedaan om gebeurlijke productieverhuizingen, die het Hoge Gezag mogelijk aan België zou willen aanbevelen, overbodig te maken.

De toepassing van een dergelijke politiek brengt het opmaken en vervolgens het verplicht stellen mede van talrijke ingewikkelde maatregelen; zij zal zeker een betrekkelijk lange tijd vergen. Maar op het ogenblik dat men een zo belangrijke internationale akte als het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal ondertekent, is het noodzakelijk dat de wil van het land om de hierboven aangeduide weg in te slaan klaar wordt uitgedrukt. Een van de duidelijkste middelen om die wil te bevestigen bestaat er in onverwijld de eerste maatregelen tot fundamentele aanpassing te treffen. maatregelen die praktisch kunnen toegepast worden, en waarvan geen enkel technisch noch materieel element de verdaging zou kunnen verantwoorden. Het gaat er om, voor de Staat :

1° de door de Nationale Raad voor de Steenkolenmijnen voorgestane fusies en ruilverkavelingen uit te voeren;

2° de opsporing van de steenkolenrijdommen van onze ondergrond te doen voortzetten;

3° te beslissen dat de reserves van de Kempen en de mogelijk nieuw ondekte kolonrijdommen uitgebaat moeten worden;

4° het initiatief te nemen tot financiering van de uitrustingsverrichtingen, die aan de fusies en ruilverkavelingen volle uitwerking kunnen verschaffen.

Het dient met nadruk herhaald dat die verschillende maatregelen, waarvan de noodzakelijkheid sinds lang door de meest bevoegde instanties is erkend en die slechts een beperkt gedeelte vormen van al de wederaanpassingsbepalingen welke de toetreding van België tot de Gemeenschap voor Kolen en Staal insluit, in de huidige omstandigheden een bijzondere betekenis krijgen. Zij strekken er toe een onmisbare verbetering te brengen in de structuur van onze steenkolen-economie, waarvan de verwezenlijking, die geen uitstel meer duldt, bijzonder gunstig blijkt voor de belangen van geheel onze economie. Maar zij krijgen bovendien een symbolisch karakter ter zake van de bedoelingen van ons land en van de Regering om ons in een gunstige positie te plaatsen bij onze toetreding tot de enige markt van de Gemeenschap.

De mogelijkheid dat de voorgestane maatregelen verworpen of verdaagd worden, zou er onbetwistbaar op wijzen dat de wil om onze steenkolen-economie aan de nieuwe omstandigheden aan te passen niet aanwezig is, dat het land gereed blijkt om zich in een passieve houding te schikken en dat derhalve, in zulk perspectief, de toetreding tot de Gemeenschap voor Kolen en Staal een moeilijk te wagen avontuur is.

La création d'un marché commun dans une partie importante de l'Europe continentale pour deux produits essentiels — le charbon et l'acier — ouvre des perspectives nouvelles pour nos activités industrielles, mais encore convient-il de se préparer, par une série d'ajustements appropriés, à rencontrer dans de bonnes conditions la concurrence accrue qui prévaudra sur ce marché unique débarrassé des barrières protectionnistes actuellement existantes.

L'examen des perspectives nouvelles à résulter de la participation de la Belgique au Plan Schuman éclaire d'une lumière particulièrement vive certaines déficiences — naturelles et autres — de notre économie charbonnière. Il devient plus indispensable que jamais de pallier ces déficiences dans les délais les plus rapprochés si l'on veut participer dans le progrès social, aux avantages du marché commun.

Il convient de souligner spécialement que si la Communauté du Charbon et de l'Acier apporte d'incontestables possibilités nouvelles, cette Communauté risque cependant de demeurer sans valeur intrinsèque si les pays participants ne consentent pas à faire un effort exceptionnel pour réorienter leurs économies charbonnière et sidérurgique de manière à permettre aux dites possibilités nouvelles de se concrétiser. Cet effort s'impose à la Belgique surtout en matière charbonnière. Il implique que le pays accepte et poursuive une politique économique que l'on peut définir dans les quatre points suivants :

a) Le pays doit être en mesure de participer effectivement à la politique d'expansion économique qui est à la base même du Plan Schuman;

b) Il doit mettre tout en œuvre pour réduire le prix du charbon, notamment pour consolider la prospérité de ses nombreuses industries transformatrices et pour assurer, par voie de conséquence, la stabilité et l'expansion de l'emploi dans ces industries;

c) Il est indispensable de s'astreindre à réduire au strict minimum les subsides qu'il serait nécessaire d'accorder à l'industrie charbonnière pour préparer et ensuite maintenir l'intégration dans la Communauté.

La subside est — de façon générale — un pis-aller, qui risque de porter atteinte aux efforts et à l'initiative des exploitants, tout en représentant une charge budgétaire pour la collectivité nationale. Le sens de la dignité nationale commande en outre que tout pays recoure dans la mesure la plus réduite possible à la subside mise à charge de la Communauté;

d) Enfin, il convient de faire un effort exceptionnel pour rendre superflus les éventuels déplacements de production que la Haute Autorité pourrait envisager de recommander à la Belgique.

La mise en pratique d'une pareille politique comporte l'élaboration et ensuite la prescription de mesures complexes et nombreuses; elle prendra certes un temps relativement long. Mais au moment de souscrire à un acte international de l'importance du Traité sur la Communauté Européenne du Charbon et de l'Acier, il est indispensable que la volonté du pays de s'engager dans la voie tracée ci-dessus soit clairement exprimée. L'un des moyens les plus nets d'affirmer une telle volonté consiste à prendre immédiatement de premières mesures d'adaptation fondamentale, mesures auxquelles il est pratiquement possible de recourir, dont aucun élément — ni technique ni matériel — ne pourrait justifier l'ajournement. Il s'agit, pour l'Etat :

1° d'exécuter les fusions et remembrements préconisés par le Conseil National des Charbonnages;

2° de faire poursuivre la reconnaissance des richesses charbonnières de notre sous-sol;

3° de décider la mise en valeur des réserves de Campine et des richesses charbonnières nouvelles qui viendraient à être reconnues;

4° de prendre l'initiative du financement des opérations d'équipement capables de donner leur pleine efficacité aux fusions et aux remembrements.

Il convient de répéter avec force que ces diverses mesures, dont la nécessité a été reconnue depuis longtemps par les instances les plus qualifiées et qui ne représentent qu'une partie restreinte de toutes les dispositions de réadaptation qu'implique l'entrée de la Belgique dans la Communauté du Charbon et de l'Acier, prennent une signification particulière dans les circonstances actuelles. Elles visent à apporter une amélioration indispensable à la structure de notre économie charbonnière, dont la réalisation, qui ne peut plus tarder, s'avère particulièrement favorable aux intérêts de toute notre économie. Mais elles prennent en outre un caractère symbolique quant aux intentions du pays et de son gouvernement de nous placer dans une position favorable au moment de notre accès au marché unique de la Communauté.

L'éventualité de voir rejeter ou ajourner les mesures préconisées indiquerait incontestablement que la volonté d'adapter notre économie charbonnière aux conditions nouvelles fait défaut, que le pays semble prêt à se résigner à la passivité et que, dès lors, dans une telle perspective, adhérer à la Communauté du Charbon et de l'Acier représente une aventure qu'il est difficile de courir. C'est la raison pour laquelle

Daarom werd het noodzakelijk geoordeeld de wet tot goedkeuring van het Verdrag tot oprichting van een Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal en de in de voorgestelde amendementen opgenomen bepalingen in eenzelfde wetgevende voorziening onder te brengen.

* * *

Die amendementen schijnen ons in het algemeen niet veel commentaar te vergen. Wij menen er evenwel in het bijzonder te moeten op wijzen, dat :

1° de binnen zes maanden te verwezenlijken ruilverkavelingen, fusies en opslorpingen met alle wenselijke nauwkeurigheid omschreven zijn door de Nationale Raad voor de Steenkolenmijnen in het verslag dat hij bij de Regering heeft ingediend en dat aan het Parlement is overgelegd;

2° wij gemeend hebben het geval van de bekkens van de Borinage, van het Centrum, van Charleroi en van Luik te moeten scheiden van dat van het Kempisch bekken, en zulks wegens het feit dat een gebeurlijke wijziging in de concessies der Kempische steenkolenmijnen nauw verband houdt met de uitbating van de reserves van de Staat;

3° het logisch is de boringen en studiën van de Belgische steenkolenlagen toe te vertrouwen aan het Nationaal Instituut voor de Steenkolenmijnverheid, omdat men aldus recht doet aan de wens in dit verband uitgedrukt door de Nationale Raad voor de Steenkolenmijnen;

4° wij in § 3, door « plannen voor de onmiddellijke uitbating » bedoelen het geheel der technische en financiële studiën, derwijze in de bijzonderheden opgesteld dat onmiddellijk tot uitvoering kan overgegaan worden, zodra de technische en financiële middelen bijeengebracht zijn;

5° de fusies, ruilverkavelingen en opslorpingen moeten aangevuld worden door een technische aanpassing aan de nieuwe omvang van de aldus opgerichte bedrijfseenheden. De financiering ten bezware van het Fonds tot Modernisering en Uitrusting van de Steenkolenmijnen komt aan die eis tegemoet. Het spreekt vanzelf dat een aangepast toezicht op het gebruik der op te nemen sommen de waarborg moet schenken dat deze slechts zullen aangewend worden om volle uitwerking aan de fusies en ruilverkavelingen te geven, en dat de voorwaarden van hun toekenning volledig stroken met de belangen, zo onmiddellijke als die op lange termijn, van 's Lands economie.

Na een korte bespreking hierover en na de uitleg door de Regering hierover verstrekt werden deze amendementen verworpen met 12 stemmen tegen 7 en 2 onthoudingen.

Het ontwerp werd tenslotte aangenomen met 12 stemmen tegen 5 en 4 onthoudingen.

Dit verslag werd goedgekeurd met eenparigheid min een onthouding.

De Verslaggever,

F. BERTRAND.

De Voorzitter,

F. VAN CAUWELAERT.

il a été jugé indispensable de lier dans un même dispositif législatif la loi d'approbation du Traité instituant la Communauté Européenne du Charbon et de l'Acier et les dispositions reprises dans les amendements présentés.

* * *

Ces amendements ne nous paraissent pas, en général, appeler de longs commentaires. Nous croyons cependant devoir souligner en particulier que :

1° les remembrements, fusions et absorptions à réaliser dans les six mois sont décrits avec toute la précision désirable par le Conseil National des Charbonnages dans le rapport qu'il a remis au Gouvernement et qui a été communiqué au Parlement;

2° nous avons cru devoir séparer le cas des bassins du Borinage, du Centre, de Charleroi et de Liège, d'une part, de celui de la Campine, d'autre part, et ce en raison du fait qu'une éventuelle modification des concessions des charbonnages de Campine se trouve être en liaison étroite avec la mise à fruit des réserves de l'Etat;

3° il est logique de confier les sondages et études du gisement charbonnier belge à l'Institut National de l'Industrie Charbonnière, parce que l'on répond de la sorte au vœu exprimé à cet effet par le Conseil National des Charbonnages;

4° au § 3, nous visons par « plan de mise en valeur immédiate » l'ensemble des études techniques et financières, présentées dans un détail qui permette, les moyens techniques et financiers ayant été rassemblés, de passer immédiatement à exécution;

5° les fusions, remembrements et absorptions doivent être complétés par une adaptation technique à la dimension nouvelle des unités d'exploitation ainsi créées. Le financement à charge du Fonds de Modernisation et d'Equipeement des Charbonnages répond à cet impératif. Il va de soi qu'un contrôle approprié de la destination des sommes à prélever doit donner la garantie qu'elles ne sont utilisées qu'aux fins de faire rendre leur pleine efficacité aux fusions et remembrements et que les conditions de leur octroi répondent strictement aux intérêts immédiats et à longue échéance de l'économie nationale.

Après une brève discussion et les explications du Gouvernement, ces amendements furent rejetés par 12 voix contre 7 et 2 abstentions.

Le projet fut enfin approuvé par 12 voix contre 5 et 4 abstentions.

Le présent rapport fut adopté à l'unanimité moins une abstention.

Le Rapporteur,

F. BERTRAND.

Le Président,

F. VAN CAUWELAERT.

BIJLAGEN.

VRAGEN EN ANTWOORDEN.

VRAAG N° 1:

De vraag wordt gesteld of het juist is dat, bij gelegenheid van het Schuman-plan, geheime akten tussen Frankrijk en Duitsland gewisseld werden betreffende het behoud der kartels in de Duitse zware industrie.

ANTWOORD:

De Belgische Regering heeft geen kennis van een geheim akkoord dat te dezer zake tussen Frankrijk en Duitsland zou gesloten geweest zijn en denkt niet dat deze veronderstelling juist is.

Bij het einde der onderhandelingen over het Schuman-plan werd op 18 April 1951 door de H. Schuman een brief aan Kanselier Adenauer gericht betreffende de opheffing der functies waargenomen door de Internationale Autoriteit van het Ruhrgebied. De tekst van deze brief komt voor op bldz. 94 van het verslag van de h. Duvieusart aan de Senaat. De inhoud van het akkoord dat tussen de Mogendheden vertegenwoordigd bij de Internationale Autoriteit van het Ruhrgebied op 19 October 1951 gesloten werd, komt voor op bldz. 93 van hetzelfde verslag. Bedoeld akkoord voorziet dat de Geallieerde Hoge Commissie in Duitsland zich voorbehoudt om de deconcentratie van de Duitse kolen- en staalnijverheden tot een goed einde te brengen.

De deconcentratie van de Duitse nijverheid, voorgeschreven door Wet n° 27 van de Geallieerde Hoge Commissie, heeft het voorwerp uitgemaakt van een wisseling van brieven tussen de Duitse Bondsregering en de Geallieerde Hoge Commissie. De Duitse voorstellen omvat in de brief welke op 14 Maart 1951 aan de Voorzitter van de Geallieerde Hoge Commissie gericht werd, werden door deze laatste aangenomen in een brief d. d. 30 Maart 1951 ondertekend door de H. François Poncet, Franse Hoge Commissaris, die het Voorzitterschap van de Geallieerde Hoge Commissie tijdens de maand Maart 1951 waarnam.

(Het is mogelijk dat de geruchten waarnaar het Achtbare Lid verwijst, ontstaan zijn naar aanleiding van bedoelde wisseling van brieven tussen de Duitse Bondsregering en de H. François Poncet, laatstgenoemde handelend in naam van de Geallieerde Hoge Commissie).

De gewisselde brieven vermelden nauwkeurig dat de geformuleerde voorstellen de voorafgaande effectieve inwerkingtreding van het Schuman-plan onderstellen. De Geallieerde Hoge Commissie is het eens met de Duitse Bondsregering om te oordelen dat het bestaan van het Schuman-plan het mogelijk maakt deze vraagstukken in een ruimer kader te beschouwen dan anders zou mogelijk geweest zijn. Daar het aangenomen is dat het Schuman-plan in werking zal treden, heeft de Hoge Commissie geoordeeld dat het gerechtvaardigd is voor deze vraagstukken meer liberale oplossingen aan te nemen dan die welke zij in andere omstandigheden zou hebben gekozen.

Uit dit akkoord vloeit voort dat:

1. — de Duitse ijzer- en staalnijverheid in 29 nieuwe vennootschappen zal verdeeld worden in plaats van de 12 Konzern die voorheen bestonden en waaronder een, de Vereinigte Stahlwerke, dat meer dan 8 miljoen ruw staal en meer dan 26 miljoen ton steenkolen voortbracht, in 12 onafhankelijke vennootschappen onderverdeeld werd.

Het merendeel der nieuwe onafhankelijke vennootschappen werden reeds opgericht.

2. — de aandelen van de ondernemingen der ijzer- en staalindustrie in de kolenmijnen zullen aan de volgende beperkingen onderworpen zijn:

a) de steenkolenonderneming zal ingericht worden als individuele maatschappij die de maatschappij der ijzer- en staalindustrie waaraan zij verbonden is, zal ravitailleren tegen de gewone handelsvoorwaarden, d. w. z. tegen de marktprijs vermeerderd met de belasting op deze handelsverrichting.

b) in geval van schaarste, zal de productie der aan de ondernemingen der staal- en ijzerindustrie verbonden kolenmijnen, aan dezelfde distributie-regelen onderworpen zijn als de productie der onafhankelijke steenkolenmaatschappijen.

De Duitse Bondsregering heeft voorgesteld aan 12 ondernemingen der ijzer- en staalindustrie kolenmijnen toe te kennen.

Deze reorganisatie zal ten gevolge hebben:

1. — dat een percentage van 18 % (in de plaats van 56 % vóór de oorlog) der Duitse steenkolenindustrie rechtstreeks aan de ondernemingen der ijzer- en staalindustrie zal voorbehouden worden;

2. — dat generlei kolenmijn ertoe gemachtigd zal worden, te voorzien in meer dan 75 % van de huidige behoeften der ijzer- en staalonderneming waaraan zij verbonden is.

ANNEXES.

QUESTIONS ET REPONSES.

QUESTION N° 1:

La question se pose de savoir s'il était exact qu'à l'occasion du Plan Schuman des contre-lettres auraient été échangées entre la France et l'Allemagne ayant trait à la non-décartellisation de l'industrie lourde allemande.

RÉPONSE:

Le Gouvernement belge n'a pas connaissance d'un accord secret qui aurait été conclu à ce sujet entre la France et l'Allemagne et ne croit pas que cette supposition soit exacte.

A la fin des négociations sur le Plan Schuman une lettre fut adressée le 18 avril 1951 au Chancelier Adenauer par M. Schuman concernant la cessation des fonctions exercées par l'Autorité Internationale de la Ruhr. Le texte de cette lettre est cité à la page 94 du rapport de M. Duvieusart au Sénat. La teneur de l'accord conclu le 19 octobre 1951 entre les Puissances représentées à l'Autorité Internationale de la Ruhr figure à la page 93 du même rapport. Cet accord prévoit que la Haute Commission Alliée en Allemagne se réserve de mener à terme la déconcentration des industries allemandes du charbon et de l'acier.

La déconcentration de l'industrie allemande, prescrite par la loi n° 27 de la Haute Commission Alliée a fait l'objet d'un échange de lettres entre le Gouvernement Fédéral Allemand et la Haute Commission Alliée. Les propositions allemandes contenues dans la lettre adressée le 14 mars 1951 au Président de la Haute Commission Alliée ont été acceptées par ce dernier par une lettre du 30 mars 1951 signée par M. François Poncet, Haut Commissaire Français qui assurait la Présidence de la Haute Commission Alliée au cours du mois de mars 1951.

(Il est possible que les bruits auxquels s'est référé l'Honorable Membre proviennent de cet échange de lettres entre le Gouvernement Fédéral Allemand et M. François Poncet, ce dernier agissant au nom de la Haute Commission Alliée.)

Les lettres échangées précisent que les propositions formulées pré-supposent la mise en vigueur effective du Plan Schuman. La Haute Commission Alliée a été d'accord avec le Gouvernement Fédéral Allemand pour estimer que l'existence du Plan Schuman permet de considérer ces problèmes dans un cadre plus large qu'il ne serait possible autrement. Etant admis que le Plan Schuman entrera en vigueur, la Haute Commission a estimé justifié d'adopter pour ces problèmes des solutions plus libérales que celles qu'elle aurait prises en d'autres circonstances.

Il résulte de cet accord que:

1. — la sidérurgie allemande sera morcelée en 29 sociétés nouvelles au lieu des 12 Konzerns existant précédemment dont l'un le Vereinigte Stahlwerke produisait plus de 8 millions de tonnes d'acier brut et plus de 26 millions de tonnes de charbon et a été divisé en 12 sociétés indépendantes.

La plupart des nouvelles sociétés indépendantes ont déjà été constituées.

2. — les participations des entreprises sidérurgiques dans les charbonnages seront soumises aux restrictions suivantes:

a) l'entreprise charbonnière sera constituée en une société individuelle qui approvisionnera la société sidérurgique à laquelle elle est rattachée, aux conditions commerciales usuelles, c'est-à-dire au prix du marché majoré de l'impôt sur cette opération commerciale;

b) en cas de pénurie, la production des charbonnages rattachés aux entreprises sidérurgiques sera soumise aux mêmes règles de répartition que la production des sociétés charbonnières indépendantes.

Le Gouvernement Fédéral Allemand a proposé l'attribution de charbonnages à 12 entreprises sidérurgiques.

Cette réorganisation aura comme résultats:

1. — qu'une quotité de 18 % (au lieu de 56 % avant la guerre) de la production allemande du charbon sera directement réservée aux entreprises sidérurgiques;

2. — qu'aucun charbonnage ne sera autorisé à couvrir plus de 75 % des besoins actuels de l'entreprise sidérurgique à laquelle il est rattaché.

VRAAG N° 2:

Een lid van de Commissie heeft gevraagd of het juist is dat in Noord-Afrika, d.w.z. buiten het rechtgebied van het Schuman-Plan, een Frans-Duits consortium voor staalproductie werd opgericht dat de vroegere installaties der «Herman Goering Werke» benutten.

ANTWOORD:

Het grootste gedeelte van het Duitse Konzern werd ontmanteld en bij wijze van herstelbetalingen aan de bondgenoten geleverd. Zo heeft België drie volledige treinen walsmachines ontvangen die door de maatschappij van Thy-le-Château (Société de Thy-le-Château), de ijzer- en staalfabrieken van Henegouwen (Usines Métallurgiques du Hainaut) en de Gustave Boël fabrieken (Usines Gustave Boël) overgenomen werden. Frankrijk en het Verenigd-Koninkrijk hebben eveneens een deel der installaties van bedoelde Reichswerke gekregen.

Er zouden van de H. G. W. nog slechts drie hoogovens overblijven en het plan tot ontbinding der kartels voorziet de oprichting van twee onafhankelijke fabrieken, te weten, de Luitpoldhutte en de Huttenwerk-Watenstedt Mij. Eerstgenoemde maatschappij zou een maandelijks productievermogen van 11.800 T. gietijzer hebben en zou voornamelijk vormstukken (gecentrifugeerde buizen) maken; het maandelijks productie-vermogen van de tweede maatschappij zou 51.000 T. Thomas-gietijzer bedragen.

Wat de vooruitzichten in zake het oprichten van een ijzer- en staalindustrie in Noord-Afrika betreft, dient er op gewezen, dat Noord-Afrika ijzermijnen bezit die verspreid liggen over Marokko, Algerië en Tunis en die thans jaarlijks nagenoeg 4 Millioen T. voortbrengen, maar dat het slechts een kleine, in Marokko (Oudja-streek) gelegen koléllaag bezit die jaarlijks ongeveer 500.000 T. steenkolen voortbrengt welke niet tot cokes kunnen verwerkt worden.

Het lijkt derhalve weinig waarschijnlijk dat er in Noord-Afrika een economisch leefbare ijzer- en staalindustrie zou kunnen tot stand komen; een dergelijke industrie zou immers verplicht zijn cokes uit het Ruhrgebied te betrekken wat hoge vervoerkosten zou meebrengen.

Boven dien zou een dergelijke industrie belangrijke investeringen vergen, terwijl het Franse moederland reeds aanzienlijke kapitalen nodig heeft om zijn eigen ijzer- en staalindustrie te moderniseren.

Ten slotte zou er ter plaatse een volledig gebrek zijn aan geschoolde arbeidskrachten.

De afgevaardigden der Belgische ijzer- en staalindustrie hebben trouwens nooit blijk gegeven van de minste vrees dienaangaande.

Volgens inlichtingen ingewonnen te Parijs en te Bonn, zijn de in de pers verschenen berichten over een eventuele overbrenging van de ijzer- en staalinstallaties naar Noord-Afrika volledig ongegrond.

VRAAG N° 3:

Een lid van de Commissie heeft gevraagd of het Verdrag aan een deelnemende staat de mogelijkheid biedt zich uit de Gemeenschap terug te trekken.

ANTWOORD:

Het bleek niet wenselijk in het Verdrag clausules te voorzien op grond waarvan een land zich uit de Gemeenschap zou kunnen terugtrekken. Indien het Verdrag immers de deelnemende Staten slechts voor tien of vijftien jaar moest binden, dan zou elk land zich voor alles inspannen om er alle mogelijke private voordelen uit te halen in afwachting wat het zijn vrijheid zou kunnen hernemen.

Er valt evenwel op te merken dat het Verdrag niet onaantastbaar is. Immers, wegens het feit zelf dat het Verdrag voor een periode van 50 jaar afgesloten wordt, is het vanzelfsprekend dat, welke voorzorgen er ook genomen werden, het niet mogelijk zal zijn er voor in te staan dat het in zwang zijnde stelsel, tijdens een zo lange termijn en op een zo wisselvallig gebied als dat der economie, volkomen aangepast zal zijn aan alle toestanden die zich kunnen voordoen.

Daarom voorziet artikel 95 dat de Hoge Autoriteit, op eenparig advies van de Raad en na raadpleging van het Raadgevend Comité, gemachtigd kan worden in de gevallen die niet in het Verdrag voorzien zijn, beslissingen te treffen of aanbevelingen te doen voor het verwezenlijken van de doelstellingen der Gemeenschap zoals deze in de artikelen 2, 3 en 4 omschreven zijn.

Na het verstrijken van de overgangstermijn, in geval van onvoorziene moeilijkheden bij de toepassing van het Verdrag of van een grondige wijziging in de economische of technische toestanden, kan een aanpassing van de voorschriften betreffende de uitvoering, door de Hoge Autoriteit, van haar machten, doorgevoerd worden mits een meerderheid van 5/6 van de Raad, de instemming van het Hof en van de Vergadering met een geschikte meerderheid.

Ten slotte bepaalt artikel 96 dat wijzigingen aan het Verdrag kunnen aangebracht worden na afloop van de overgangstermijn, op een voorstel dat door de Raad met een meerderheid van 2/3 aangenomen wordt. Deze voorstellen die in gemeen overleg vastgesteld zijn, zullen door alle deelnemende Staten moeten bekrachtigd worden.

QUESTION N° 2:

Un membre de la Commission a demandé s'il était exact qu'un Consortium Franco-Allemand serait constitué en Afrique du Nord, s'est-à-dire en dehors de la juridiction du Plan Schuman pour la production d'acier en utilisant les anciennes installations des «Hermann Goering Werke».

RÉPONSE:

La plus grande partie de ce Konzern a été démontée et livrée aux Alliés au titre de réparations. C'est ainsi que la Belgique a reçu trois trains complets de laminoirs qui ont été repris par la Société de Thy-le-Château, les Usines Métallurgiques du Hainaut et les Usines Gustave Boël. La France et le Royaume-Uni ont également reçu une partie des installations des Reichswerke en question.

Il ne resterait plus au H. G. W. que trois Hauts Fourneaux et on prévoit, dans le plan de décartellisation, la création de deux usines indépendantes, soit la Société Luitpoldhutte et la Société Huttenwerk-Watenstedt. (La première aurait une capacité mensuelle de 11.800 T. de fonte et produirait principalement des pièces de moulage (tuyaux centrifugés); la deuxième aurait une capacité mensuelle de production de 51.000 T. de fonte Thomas).

En ce qui concerne les perspectives de création d'une industrie sidérurgique en Afrique du Nord, il y a lieu de signaler que l'Afrique du Nord possède des mines de fer réparties au Maroc, en Algérie et en Tunisie, produisant actuellement environ 4 millions de T. par an, mais elle ne possède qu'un petit gisement de charbon au Maroc dans la région d'Oudjda, qui produit environ 300.000 T. par an de charbon non cokéifiable.

Il paraît donc peu vraisemblable que l'on puisse créer en Afrique du Nord une industrie sidérurgique économiquement viable, car elle devrait s'approvisionner en coke provenant de la Ruhr et subissant des transports considérables.

En outre, une telle industrie demanderait des investissements importants, alors que la France métropolitaine a déjà besoin d'énormes capitaux pour moderniser sa propre sidérurgie.

Enfin, la main-d'œuvre qualifiée ferait complètement défaut sur place.

Les délégués de la sidérurgie belge n'ont d'ailleurs jamais manifesté la moindre appréhension à ce sujet.

Suivant les renseignements recueillis à Paris et à Bonn, les informations parues dans la presse au sujet d'un transfert éventuel d'installations métallurgiques en Afrique du Nord, ne reposeraient sur aucun fondement.

QUESTION N° 3:

Un membre de la Commission a demandé si le Traité prévoit la possibilité pour un Etat membre de se retirer de la Communauté.

RÉPONSE:

Il n'a pas paru opportun de prévoir dans le Traité des clauses en vertu desquelles un pays pourrait se retirer de la Communauté. En effet si le Traité ne devait lier les Etats membres que durant dix ou quinze ans, chaque pays s'efforcerait avant tout de s'assurer tous les avantages particuliers qu'il pourrait en retirer en attendant de pouvoir reprendre sa liberté d'action.

Toutefois, il y a lieu de remarquer que le Traité n'est pas intangible. Du fait même, en effet, que le Traité est conclu pour une durée de 50 ans, il est évident que, quelles que soient les précautions prises, il est impossible de garantir que le mécanisme institué est, pour une période aussi longue, dans une matière aussi mouvante que l'économie, parfaitement adapté à toutes les situations susceptibles de se présenter.

C'est pourquoi l'article 95 prévoit que la haute autorité sur avis unanime du Conseil et après consultation du Comité Consultatif, peut être autorisée, dans les cas non prévus au Traité, à prendre des décisions ou recommandations pour réaliser les objectifs de la Communauté définis aux articles 2, 3 et 4.

Après l'expiration de la période de transition, en cas de difficultés imprévues dans l'application du Traité ou de changement profond des conditions économiques ou techniques, une adaptation des règles relatives à l'exercice par la Haute Autorité de ses pouvoirs peut être réalisée moyennant une majorité de 5/6 du Conseil, approbation de la Cour et de l'Assemblée à une majorité qualifiée.

Enfin, l'article 96 stipule que des amendements peuvent être apportés au Traité après la période de transition sur proposition acceptée par le Conseil à une majorité des 2/3. Ces propositions arrêtées de commun accord devront être ratifiées par tous les Etats membres.

VRAAG N° 4:

Is het behoud van het stelsel van premieën aan de Rijnscheepvaart vereenigbaar met de bepalingen van het Schuman-Verdrag en zou Nederland er zich niet tegen kunnen verzetten?

ANTWOORD:

De compensatiepremieën voor de Rijnscheepvaart worden toegestaan aan de ondernemers van vervoer van erts van onze havens uit naar de Rijn toe, en van metaalproducten komende van de Rijn en bestemd voor onze havens. Zij worden uitbetaald zonder rekening te houden met de nationaliteit van deze vervoerondernemers of van de door hen gebruikte schepen.

Welnu, artikel 70 van het Verdrag tot oprichting van een Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal bepaalt dat, met betrekking tot het vervoer tussen de deelnemende staten, de discriminatie in vrachtprijzen en vervoervoorwaarden, van welke aard dan ook, welke zijn gebaseerd op het land van oorsprong of bestemming van de producten, verboden zijn. Dit is niet het geval voor de toepassing die wij van de compensatiepremieën maken. Dienvolgens kan er geen sprake van zijn te steunen op de bepaling van het Schuman Plan om België er toe te brengen het premiestelsel op te geven.

VRAAG N° 5:

Waarom vallen de overzeese gebieden van de landen-leden der Gemeenschap niet onder de toepassing van het Schuman-Verdrag?

ANTWOORD:

Artikel 79 van het Verdrag bepaalt inderdaad dat « dit Verdrag van toepassing is op de Europese grondgebieden der Hoge Verdragsluitende Partijen ».

Het verenigen van de steenkolen- en staalindustrieën vergt dat de productievoorwaarden in de verschillende landen-leden der Gemeenschap nagenoeg gelijk zouden zijn.

Ondanks het feit dat de nationale grondgebieden op dit ogenblik nog steeds van elkaar gescheiden zijn, kan men zulk een tendenz thans reeds vaststellen.

Daarentegen is deze gelijkheid van productievoorwaarden niet terug te vinden in de extra-Europese grondgebieden die van de Staten-leden afhangen.

Er bestaan aanzienlijke tegenstellingen vooral op het gebied van lonen en sociale lasten en, indien de Overzeese gebieden in de gemeenschappelijke markt opgenomen geweest waren, zou het praktisch onmogelijk geweest zijn de talrijke oormerken van het Schumanplan te verwezenlijken in het bijzonder dat daarbij beoogd wordt « de verbetering te bevorderen van het levenspeil en van de arbeidsvoorwaarden der werknemers, zodat een geleidelijke egalitatie daarvan in elk der industrieën welke aan haar zorg zijn toevertrouwd mogelijk wordt ». Om die redenen hebben Frankrijk, Nederland en België het niet nuttig geacht de toepassing van het Schuman-plan tot hun overzeese gebieden uit te breiden.

Het Verdrag voorziet evenwel dat elke Staat de voorkeur maatregelen in zake kolen en staal, waarvan hij in de van hem afhagende niet Europese gebieden het voordeel geniet, tot de andere Staten-leden zal moeten uitbreiden.

VRAAG N° 6:

Een lid van de Commissie heeft gevraagd of het juist is dat het Italiaans Parlement van de Franse Regering de verzekering bekomen heeft dat Italië in Noord-Afrika zijn voorraad ijzererts zou kunnen opdoen tegen dezelfde voorwaarden als deze voorzien in het Kolen- en Staalverdrag.

ANTWOORD:

Krachtens het Akkoord van Santa-Margarita heeft de Franse Regering zich er toe verbonden, vanaf het ogenblik dat de bepalingen van het Schuman-Verdrag in werking zullen treden, d.i. in principe in 1952, uitvoervergunningen te verlenen voor hoeveelheden ijzererts gaande van 480.000 T. in 1952 tot 830.000 T. in 1956, uit Noord-Afrika naar Italië.

1 ^{ste} jaar	...	480.000 T.
2 ^{de} jaar	...	575.000 T.
3 ^{de} jaar	...	650.000 T.
4 ^{de} jaar	...	800.000 T.
5 ^{de} jaar	...	830.000 T.

QUESTION N° 4:

La maintien du système de primes à la navigation rhénane est-il compatible avec les stipulations du Traité Schuman, et les Pays-Bas ne pourraient-ils s'y opposer?

RÉPONSE:

Les primes de compensation à la navigation rhénane sont accordées aux transporteurs de minerais partant de nos ports vers le Rhin et de produits métallurgiques provenant du Rhin destinés à nos ports. Elles sont payées quelle que soit la nationalité de ces transporteurs ou des bateaux qu'ils emploient.

Or, l'article 70 du Traité instituant la Communauté Européenne du Charbon et de l'Acier stipule que sont interdites, pour le trafic entre les Etats membres, les discriminations dans les prix et conditions de transport de toute nature fondées sur le pays d'origine ou de destination des produits. Tel n'est pas le cas dans l'application que nous faisons des primes de compensation. Par conséquent, il ne saurait être question de faire état de la disposition du Plan Schuman pour amener la Belgique à renoncer au système des primes.

QUESTION N° 5:

Pourquoi les territoires d'Outre-mer des pays membres de la Communauté n'ont-ils pas été inclus dans le champ d'application du Traité Schuman?

RÉPONSE:

L'article 79 du Traité stipule en effet que « Le présent Traité est applicable aux territoires européens des Hautes Parties Contractantes ».

La mise en commun des industries du charbon et de l'acier postule que les conditions de production dans les différents pays membres de la Communauté soient sensiblement pareilles.

C'est ce que l'on peut constater malgré les cloisonnements qui à l'heure actuelle séparent encore les territoires nationaux des membres de cette Communauté.

Par contre, cette similitude des conditions de production ne se retrouve plus dans les territoires extra-européens qui relèvent de la juridiction des Etats membres.

Des disparités considérables doivent être relevées en particulier dans le domaine des salaires et des charges sociales et si les territoires d'Outre-mer avaient été inclus dans le marché commun, il aurait été pratiquement impossible de réaliser les nombreux objectifs que se propose le Traité Schuman, notamment celui qui vise à « Promouvoir d'amélioration des conditions de vie et de travail de la main-d'œuvre, permettant leur égalisation dans le progrès, dans chacune des industries dont elle a la charge ». C'est pour ces motifs que la France, les Pays-Bas et la Belgique n'ont pas estimé opportun d'étendre l'application du Plan Schuman à leurs territoires d'Outre-mer.

Toutefois, le Traité prévoit que chaque Etat devra étendre aux autres Etats membres les mesures de préférence dont il jouit, pour le charbon et l'acier, dans les Territoires non européens soumis à sa juridiction.

QUESTION N° 6:

Un membre de la Commission a demandé s'il est exact que le Parlement italien a obtenu du Gouvernement français l'assurance que l'Italie pourrait s'approvisionner en Afrique du Nord en minerai de fer aux mêmes conditions que celles prévues dans le Traité charbon-acier.

RÉPONSE:

En vertu de l'Accord de Santa-Margarita, le Gouvernement français s'est engagé, à partir du moment où les dispositions du Traité Schuman entreront en vigueur, c'est-à-dire en principe en 1952, à délivrer des licences d'exportation au départ de l'Afrique du Nord vers l'Italie pour des quantités de minerai de fer variant de 480.000 T. en 1952 à 830.000 T. en 1956.

1 ^{re} année	...	480.000 T.
2 ^{me} année	...	575.000 T.
3 ^{me} année	...	650.000 T.
4 ^{me} année	...	800.000 T.
5 ^{me} année	...	830.000 T.

De vraag deed zich voor, of dit akkoord van aard was de voorziening in ijzererts van al de andere landen deel uitmakend van het Schuman-Plan, in gevaar te brengen.

De Franse afvaardiging heeft geantwoord dat de andere landen volledig gerust mochten zijn, aangezien de uitbreiding van de ijzertsproductie van Noord-Afrika, groter zal zijn dan de uitbreiding der leveringen aan Italië. Het voor de andere landen beschikbare overschot zal dus ook toenemen.

Volgende cijfers werden aangehaald:

Jaren	Leveringen aan Italië in 1.000 T.	Productie in 1.000 T.
1948	—	2.700
1949	123	3.600
1950	170	3.600
1951	345	4.000
1952	480	4.350 (1)

(1) + 1.000 aan Konakry (Guinea).

Moesten de Italiaanse importen lager zijn dan de voorziene cijfers, dan zouden de cijfers der volgende jaren vermindert worden tot een zodanig quantum als nodig is.

Ten slotte zijn deze akkoorden hernieuwbaar voor nieuwe perioden van vijf jaar.

Betreffende de door Italië voor de tweede periode gevraagde hoeveelheden, zou er rekening gehouden worden met de hoeveelheden erts, werkelijk geleverd gedurende de twee jaren welke deze nieuwe aanvraag voorafgaan.

Wat de prijzen betreft, heeft de Franse Regering de uitdrukkelijke verzekering gekregen vanwege de producenten van erts uit Noord-Afrika, dat de verkoopprijzen van de erts aan de Italiaanse kopers normaal en redelijk zullen zijn en vergeleken zullen kunnen worden (F. O. B.) aan die der andere landen.

België zelf voert slechts kleine hoeveelheden erts uit Noord-Afrika in.

In 1951, op de totale invoer van 10.739.000 T. voor het geheel van de B. L. E. U. bedraagt de invoer uit Noord-Afrika slechts 76.000 T.

In 1950, had deze slechts 65.000 T. bereikt.

Hieruit mag besloten worden, dat de invoer van de erts uit Noord-Afrika slechts een heel geringe rol speelt in de voorziening van de Belgische ijzer- en staalindustrie. Om deze reden heeft België niet gepoogd een akkoord als dit van Santa-Margarita te sluiten.

VRAAG N° 7:

Een lid van de Commissie heeft gevraagd op welke wijze de Hoge Autoriteit, op het gebied van financiering, de investeringen zal doen waartoe zij mag overgaan. Hij wenste inzonderheid te weten of de Hoge Autoriteit in de ondernemingen die voor de uitbreiding van de tewerkstelling zouden opgericht worden, een participatie onder de vorm van aandelen zou bekomen en over een recht van controle zou beschikken.

ANTWOORD:

Artikel 54 van het Verdrag stelt vast dat de Hoge Autoriteit de uitvoering van investeringsprogramma's kan vergemakkelijken door het verstrekken van leningen aan ondernemingen of door het geven van haar garantie voor andere door de ondernemingen aangegane leningen.

De aldus voorziene financieringsmethoden sluiten elke participatie uit, zowel wegens de risico's die ze met zich brengt als wegens haar onverenigbaarheid met de rol van onpartijdig scheidsrechter welke aan de Hoge Autoriteit toegewezen is.

Zo het juist is dat de Hoge Autoriteit beslist tot welke investeringen zij de gelden aanwendt waarover zij beschikt, toch verricht zij niet zelf de met de uitvoering van haar financiële taken samenhangende technische bankiers-werkzaamheden (art. 51, alinea 4).

VRAAG N° 8:

Een lid van de Commissie heeft gevraagd hoe de Hoge Autoriteit zou optreden in de landen waar er geen centrale organisatie voor de steenkolen- en staalindustrie bestaat, zoals bijvoorbeeld in België.

ANTWOORD:

De Regeringen der Lid-staten zullen geen genoeg kunnen nemen met een louter passieve houding, een eenvoudig registreren, als het ware ter informatie, van de algemene politiek zoals deze door de leidende instanties der gemeenschap omschreven en toegepast is. Uit

La question s'est posée de savoir si cet accord était de nature à compromettre l'approvisionnement en minerai de fer des autres pays participant au Plan Schuman.

La délégation française a répondu que les autres pays pouvaient avoir leur apaisement, étant donné que l'accroissement de la production des minerais de fer de l'Afrique du Nord sera plus important que l'accroissement des fournitures à l'Italie. Le solde disponible pour les autres pays ira donc également en croissant.

Les chiffres suivants ont été cités:

Années	Livraisons à l'Italie en 1.000 T.	Production en 1.000 T.
1948	—	2.700
1949	123	3.600
1950	170	3.600
1951	345	4.000
1952	480	4.350 (1)

(1) + 1.000 à Konakry (Guinée).

Si les importations italiennes étaient inférieures aux chiffres prévus, les chiffres des années suivantes seraient diminués à due concurrence.

Enfin, ces accords sont renouvelables pour de nouvelles périodes de cinq ans.

En ce qui concerne les quantités qui seraient demandées par l'Italie pour la deuxième période, il serait tenu compte des quantités réelles de minerai effectivement livrées au cours des deux années antérieures à cette nouvelle demande.

Quant aux prix, le Gouvernement français a reçu des assurances formelles de la part des producteurs de minerai d'Afrique du Nord selon lesquelles les prix de vente du minerai aux acheteurs italiens seront normaux, raisonnables et comparables FOB à ceux des autres acheteurs.

En ce qui concerne la Belgique, elle n'importe que des quantités minimes de minerai d'Afrique du Nord.

En 1951, sur les importations totale de 10.739.000 T. pour l'ensemble de l'U. E. B. L., les importations d'Afrique du Nord n'ont comporté que 176.000 T.

En 1950, elles n'avaient atteint que 65.000 T.

En conclusion, les importations de minerais d'Afrique du Nord ne jouent qu'un rôle tout-à-fait minime pour l'approvisionnement de la sidérurgie belge. C'est le motif pour lequel la Belgique n'a pas recherché la conclusion d'un accord semblable à celui de Santa Margharita.

QUESTION N° 7:

Un membre de la Commission a demandé comment la Haute Autorité procéderait, en matière de financement, aux investissements qu'elle peut effectuer. Il désirait notamment savoir si la Haute Autorité pourrait, dans les entreprises qui seraient créées pour le développement de l'emploi, obtenir une participation sous forme d'actions et disposer d'un droit de contrôle.

RÉPONSE:

L'article 54 du Traité stipule qu'en vue de faciliter la réalisation des programmes d'investissements, la Haute Autorité peut consentir des prêts aux entreprises ou donner sa garantie aux autres emprunts que celles-ci contractent.

Les méthodes de financement ainsi prévues excluent toute prise de participation tant du fait des risques qu'elle comporte que pour son incompatibilité avec le rôle d'arbitre impartial assigné à la Haute Autorité.

Si la Haute Autorité décide à quels investissements elle affecte les fonds dont elle dispose, elle n'exerce pas elle-même les activités de caractère bancaire correspondant à ses missions financières (art. 51, alinea 4).

QUESTION N° 8:

Un membre de la Commission a demandé comment la Haute Autorité interviendrait dans les pays où il n'existe pas d'organisation centrale pour les industries du charbon et de l'acier comme par exemple en Belgique.

RÉPONSE:

Les Gouvernements des Etats membres ne pourront pas admettre une attitude purement passive et se borner à enregistrer, pour information en quelque sorte, la politique générale définie et appliquée par les instances dirigeantes de la Communauté. En effet, dans l'esprit même

de geest zelf van het Verdrag blijkt immers duidelijk, dat de regeringen der ondertekende landen zich niet vrijgesteld achten van de verantwoordelijkheid die ten aanzien van de hun toevertrouwde nationale belangen in normale omstandigheden op hen rust.

Tal van nauwkeurig omschreven beschikkingen van het Verdrag voorzien dat de regeringen op eigen initiatief optreden. Andere beschikkingen maken, in bepaalde gevallen, de tussenkomst der regeringen verplichtend, hetzij ten opzichte van de Hoge Autoriteit, hetzij ten opzichte van hun eigen onderhorigen.

Het is trouwens te voorzien dat de oprichting van de kolen- en staalgemeenschap een reeks nieuwe problemen zal stellen waarvan men de draagwijdte en de gevolgen thans nauwkeurig zou kunnen bepalen. De Administratie zal noodzakelijkerwijze moeten toezicht houden op de uitvoering van de maatregelen van allerlei aard welke uit de toepassing van het Verdrag voortvloeien. Zij zal in de regel een dubbele taak te vervullen hebben : eensdeels, wat de kolen en het staal betreft, zorgen voor de verbinding tussen de betrokken nationale organen en de Hoge Autoriteit; anderdeels, zich op de hoogte houden van de evolutie van de nationale economie en van de invloed die het oprichten van de staal- en kolengemeenschap op bedoelde economie uitoefent.

Er bestaat bovendien in België, voor de kolenmijnen, de « Verbond der Belgische Kolenvereenigingen » (« Fédération des Associations Charbonnières de Belgique »), de « Groupement des Hauts Fourneaux et Acieries Belges » (« Groepering der Belgische Hoogovens en Staal-fabrieken ») en de Syndicat Belge de l'Acier (Belgisch Staalsyndicaat).

Artikel 48, lid 3 van het Verdrag, bepaalt dat ter vergemakkelijking van de uitvoering van de haar opgedragen taken, de Hoge Autoriteit in de regel een beroep doet op de verenigingen van producenten, mits deze, hetzij de aangewezen vertegenwoordigers van de werknemers en verbruikers zitting doen hebben in hun besturen of in hieraantoegevoegde raadgevende comités, hetzij op enigerlei andere wijze in hun vereniging voor de werknemers en de verbruikers de mogelijkheid openen om op een bevredigende wijze hun belangen tot uitdrukking te brengen.

Er dient opgemerkt dat de beslissingen en aanbevelingen der Hoge Autoriteit, welke een individueel karakter hebben, rechtstreeks ter kennis van de betrokken onderneming dienen gebracht te worden, de beslissingen en aanbevelingen van algemene aard zijn toepasselijk door het feit zelf dat zij bekendgemaakt worden.

VRAAG N° 9 :

Een lid van de Commissie heeft gevraagd wie de politiek van tewerkstelling in de Gemeenschap zal leiden en hoe deze zal doorgevoerd worden. Hij vreest dat de oplossing van het werklozenvraagstuk zal gezocht worden in een gedwongen verplaatsing van de bevolking. Hij ducht bovendien dat, onder voorwendsel van een onontbeerlijke concentratie van de nijverheid, de industrialisatie van sommige gewesten, zoals Vlaanderen bv., verwaarloosd zal worden.

ANTWOORD :

Naar alle waarschijnlijkheid moet de werkgelegenheid in de Gemeenschap zich automatisch ontwikkelen wegens de uitbreiding van de markt en de daling van de prijzen van de voor de ijzer- en staalnijverheid bestemde grondstoffen, die aan de basis van de economische expansie liggen.

Aan de Hoge Autoriteit is inzake de uitbreiding der industrieën die aan haar zorg toevertrouwd zijn en dus ook inzake de uitbreiding van de werkgelegenheid in deze industrieën, een dubbele taak toegewezen : enerzijds dient zij de ondernemingen in te lichten omtrent de nuttigste investeringen; anderzijds moet zij desgevallend financieringsmiddelen te hunner beschikking kunnen stellen.

1) Informatie-opdracht.

De in artikel 46, 3° alinea, voorziene studiën van algemene aard onderstellen, in het bijzonder, de verzameling van gegevens over de afzonderlijke programma's der ondernemingen die de Hoge Autoriteit krachtens artikels 47 en 54, 3° alinea, kan inwinnen. Deze algemene voorlichting die geenszins verplichtend is, kan aangevuld worden door de adviezen welke de Hoge Autoriteit uit eigen initiatief in verband met deze programma's mag uiten en welke zij moet mededelen indien de betrokken onderneming zulks vraagt.

2) Tussenkomst inzake investeringen.

De Hoge Autoriteit krijgt het recht mede te helpen aan het verwezenlijken van de investeringsprogramma's, door zelf leningen toe te staan aan de ondernemingen of waarborgen te geven voor de andere leningen die zij aangaan; zij kan bovendien met dezelfde middelen bijdragen tot de financiering van werken of installaties die rechtstreeks van belang zijn voor de kolen- en staalindustrieën, hoewel die niet in de schoot zelf van de ondernemingen doorgevoerd wordt : in dat geval moet zij het gelijkluidend advies van de Raad, bij eenstemmigheid genomen, verkregen hebben.

du Traité, il est clair que les gouvernements des pays signataires ne se voient pas dégagés de la responsabilité qu'ils assument normalement vis-à-vis des intérêts nationaux dont ils ont la charge.

De nombreuses dispositions précises du Traité prévoient l'intervention des gouvernements agissant d'initiative. D'autres dispositions rendent même, dans certains cas, cette intervention obligatoire soit vis-à-vis de la Haute Autorité, soit à l'égard de leurs ressortissants.

En plus d'ailleurs des travaux que l'analyse du Traité fait apparaître, il est à prévoir que l'établissement du marché commun du charbon et de l'acier va poser toute une série de problèmes nouveaux dont on pourrait actuellement délimiter exactement la portée et les répercussions. Il sera indispensable que l'Administration veille à l'exécution des mesures de tous ordres découlant de l'application du Traité. Elle aura normalement une double action : d'une part, assurer — en ce qui concerne le charbon et l'acier — la liaison entre les organes nationaux intéressés et la Haute Autorité; d'autre part, suivre l'évolution et les répercussions que l'établissement du marché commun de ces deux produits exercera sur l'économie nationale.

Il existe en outre en Belgique, pour les charbonnages, la Fédération des Associations Charbonnières de Belgique, et, pour la sidérurgie, le Groupement des Hauts Fourneaux et Acieries Belges, ainsi que le Syndicat Belge de l'Acier.

L'article 48, alinéa 3 du Traité stipule que pour faciliter l'exécution des missions qui lui sont confiées, la Haute Autorité recourt normalement aux associations de producteurs, à la condition, soit qu'elles assurent aux représentants qualifiés des travailleurs et des consommateurs une participation à leurs organes directeurs ou à des comités consultatifs établis auprès d'elles, soit qu'elles fassent par tout autre moyen, dans leur organisation, une place satisfaisante à l'expression des intérêts des travailleurs et des consommateurs.

A remarquer que les décisions et recommandations de la Haute Autorité de caractère individuel doivent être notifiées directement à l'entreprise intéressée; les décisions et recommandations de caractère général sont applicables par le seul effet de leur publication.

QUESTION N° 9 :

Un membre de la Commission a demandé qui conduira et comment se réalisera la politique de l'emploi dans la Communauté. Il craint que la solution du problème du chômage soit recherchée dans le déplacement forcé de la population. Il appréhende en outre que sous prétexte d'une concentration indispensable de l'industrie, l'industrialisation de certaines régions par exemple la Flandre soit négligée.

RÉPONSE :

Selon toute vraisemblance, l'emploi doit se développer automatiquement dans la Communauté du fait de l'élargissement du marché et de l'abaissement du prix des matières premières destinées à la sidérurgie qui sont à la base de l'expansion économique.

Quant au rôle imparti à la Haute Autorité dans le domaine de l'expansion des industries dont elle a la charge et, par conséquent, du développement de l'emploi dans ces industries, il apparaît double : d'une part, elle a la charge d'éclairer les entreprises sur les investissements les plus utiles; d'autre part elle doit, le cas échéant, pouvoir mettre à leur disposition des moyens de financement.

1) Mission d'information.

Les études générales prévues par l'article 46, alinéa 3, supposent, en particulier, le rassemblement d'informations sur les programmes individuels des entreprises que la Haute Autorité peut obtenir au titre des articles 47 et 54, alinéa 3. Cette orientation générale, dépourvue de tout caractère obligatoire, peut être complétée par les avis que la Haute Autorité a, de sa propre initiative, le droit de formuler sur ces programmes et qu'elle est tenue d'exprimer si l'entreprise intéressée le demande.

2) Intervention dans les investissements.

La Haute Autorité reçoit le droit d'aider à la réalisation des programmes d'investissement, en consentant elle-même des prêts aux entreprises ou en donnant ses garanties aux autres emprunts qu'elles contractent; elle peut, en outre, contribuer par les mêmes moyens du financement de travaux ou d'installations intéressant directement les industries du charbon et de l'acier, encore qu'il ne s'exécute pas dans ces entreprises elles-mêmes : il lui faut alors, dans ce cas, l'avis conforme du Conseil statuant à l'unanimité.

3) Maatregelen tot steunverlening aan de arbeidskrachten.

De Gemeenschap kan niet als aannemelijke doelstelling hebben een bepaalde omvang van werkgelegenheid in stand te houden in elke nijverheid in het bijzonder, en nog minder in elke onderneming. Het zou een verstarring van de economie en een aanvaarding van de stilstand betekenen. Maar het Verdrag heeft rekening gehouden met de mogelijkheden van werkloosheid in de kolen- en staalindustrieën.

Zo voorziet paragraaf 23 van de Overeenkomst dat, voor het geval dat de *instelling van de gemeenschappelijke markt* bepaalde ondernemingen zou noodzaken, in de loop van de overgangperiode, hun werkzaamheden te staken of te wijzigen, de Hoge Autoriteit, op verzoek van de belanghebbende Regeringen, haar medewerking verleent ten einde de werknemers te beveiligen tegen de nadelige gevolgen van de wederaanpassing en hun een productieve werkgelegenheid te verzekeren, terwijl zij voorts een niet-terugvorderbare hulp aan bepaalde ondernemingen kan verlenen.

Deze niet terugvorderbare hulp kan verleend worden voor de volgende doeleinden:

- a) uitbetaling van wachtvergoedingen aan de werknemers die opnieuw moeten geplaatst worden;
- b) uitbetaling van vergoedingen aan de personen die tijdelijk ontslagen werden wegens hun verandering van werk;
- c) uitbetaling van vergoedingen voor herinstallatie-kosten aan werknemers;
- d) financiering van de herscholing der werknemers die zich noodzaak zien van beroep te veranderen.

Anderdeels zal de Hoge Autoriteit leningen kunnen toestaan of waarborgen die moeten dienen tot financiering van de programma's voor het scheppen van nieuwe bedrijvigheden op voorwaarde dat deze programma's door de Hoge Autoriteit goedgekeurd worden en dat bedoelde bedrijvigheden economisch gezond zijn.

Het optreden van de Hoge Autoriteit is afhankelijk van een verzoek van de betrokken regeringen, van het advies van het Raadgevend Comité en, ten slotte, indien de nieuwe bedrijvigheid alleen in andere sectoren dan in de kolenmijn- en staalindustrie kan ontwikkeld worden, van een overeenkomstig advies van de Raad.

Behoudens afwijking die door de Raad met een meerderheid van twee derden moet goedgekeurd zijn, is de niet terugvorderbare hulp afhankelijk van een ten minste gelijkwaardige bijzondere bijdrage door de betrokken Staat.

Gelijkaardige schikkingen, behoudens wat betreft hetgeen onder b) in paragraaf 23 van de Overeenkomst hierboven werd aangestipt, worden voorzien ingeval de *invoering van nieuwe technische werkwijzen* of van nieuwe industriële uitrustingen een buitengewoon belangrijke vermindering van de behoefte aan arbeidskrachten in de kolenmijn- en staalindustrie zou veroorzaken.

Uit het bovenstaande blijkt dat indien er uit hoofde van de *instelling van de gemeenschappelijke markt gedurende de overgangperiode* werkloosheid zou ontstaan in de kolenmijn- en staalindustrie, de Hoge Autoriteit niet zou mogen overgaan tot een *gedwongen* verplaatsing van de arbeidskrachten om die werkloosheid te doen verdwijnen.

In verband met bij voorbeeld de industrialisatie van Vlaanderen, kan verwezen worden naar hetgeen gezegd werd in zake investeringen. Indien de Hoge Autoriteit oordeelt dat de voor deze industrialisatie vereiste investeringen economisch niet verantwoord zijn, kan toch nog verder geïnvesteerd worden, maar uitsluitend met behulp van geldmiddelen uit de eigen fondsen van de onderneming welke deze investeringen wenst te doen. De industrialisatie van sommige gewesten is dus niet verboden, maar wordt aan het privaat initiatief overgelaten, dat te oordelen heeft over de door zijn kapitalen gelopen risico's. Welnu, het privaat initiatief heeft tot nu toe aan Vlaanderen geen zware industrie geschonken.

Hieraan moet toegevoegd worden dat het in de toekomst aangewezen zou kunnen zijn, wegens sociale redenen die op de economische redenen een merkelijke invloed uitoefenen, bepaalde gewesten te industrialiseren. Indien de Belgische Regering in zulk geval een economisch leefbaar programma zou voorleggen, is het niet uitgesloten dat de Hoge Autoriteit het zou goedkeuren. Dienvolgens zijn de industrialisatiemogelijkheden voor Vlaanderen ten minste even groot in het Schumanplan als er buiten.

VRAAG N° 10:

Hoe staat het met het Transportprobleem vooral met betrekking tot de binnenwateren in Wallonië? Welke zijn de plannen der Regering inzake het op grote wijde brengen en de modernisering van die waterwegen.

ANTWOORD:

De verbinding te water tussen de industriële streek van Luik en de bekens van Charleroi en Bergen, gebeurt langs:

3) Mesures de soutien à la main-d'œuvre.

La Communauté ne peut avoir comme objectif valable de maintenir un volume donné d'emploi dans chaque industrie en particulier, moins encore dans chaque entreprise. Ce serait cristalliser l'économie et accepter la stagnation. Mais le Traité a tenu compte de possibilités de chômage dans les industries du charbon et de l'acier.

C'est ainsi que le paragraphe 23 de la Convention prévoit qu'au cas où l'établissement du marché commun obligerait certaines entreprises à cesser ou à changer leurs activités au cours de la période de transition la Haute Autorité, sur la demande des Gouvernements intéressés, devra apporter son concours afin de mettre la main-d'œuvre à l'abri des charges de la réadaptation et de lui assurer un emploi productif, et pourra consentir une aide non remboursable à certaines entreprises.

Cette aide non-remboursable pourra être consentie pour les objets suivants:

- a) versements d'indemnités d'attente à la main-d'œuvre qui doit être remplacée;
- b) paiements d'allocations aux personnes en cas de mise en congé temporaire nécessité par leur changement d'activité;
- c) versements aux travailleurs d'allocations pour frais de réinstallation;
- d) financement de la rééducation professionnelle des travailleurs amenés à changer d'emploi.

Par ailleurs, la Haute Autorité pourra consentir des prêts ou garantir des emprunts destinés à financer des programmes de création d'activités nouvelles à condition que ces programmes soient approuvés par la Haute Autorité et que ces activités soient économiquement saines et susceptibles d'assurer un emploi productif.

L'intervention de la Haute Autorité comporte une demande des gouvernements intéressés, l'avis du Comité Consultatif et, enfin, si les activités nouvelles ne peuvent être développées que dans d'autres secteurs que les industries du charbon et de l'acier, un avis conforme du Conseil.

L'aide non remboursable est subordonnée, sauf dérogation autorisée par le Conseil à la majorité des deux tiers, au versement par l'Etat intéressé d'une contribution spéciale au moins équivalente.

Des dispositions semblables, sauf en ce qui concerne le b) relevé plus haut dans le paragraphe 23 de la Convention, sont prévues dans l'article 56 du Traité au cas où l'introduction de *procédés techniques* ou d'équipements nouveaux aurait pour conséquence une réduction d'une importance exceptionnelle des besoins de main-d'œuvre dans les industries du charbon et de l'acier.

Il résulte de ce qui précède que si du chômage devait se présenter dans les industries du charbon et de l'acier, du fait de l'établissement du marché commun durant la période transitoire, la Haute Autorité ne pourrait pas recourir au déplacement forcé de la main-d'œuvre pour le faire disparaître.

Quant à l'industrialisation de la Flandre par exemple, il convient de revenir sur ce qui a été dit en matière d'investissements. Si la Haute Autorité estime que les investissements requis pour cette industrialisation sont antiéconomiques, ils pourront néanmoins être poursuivis mais uniquement à l'aide des ressources provenant des fonds propres de l'entreprise qui désire faire ces investissements. L'industrialisation de certaines régions n'est donc pas interdit mais est laissée à l'initiative privée qui reste juge des risques que courent ses capitaux. Or, jusqu'à présent l'initiative privée n'a pas doté la Flandre d'une industrie lourde.

Il convient d'ajouter que l'industrialisation de certaines régions pourrait s'indiquer dans l'avenir pour des raisons sociales qui influencent nettement les raisons économiques. Si dans un tel cas le Gouvernement belge présentait un programme économiquement viable il n'est pas exclu que la H. A. l'approuve. Par conséquent les chances d'industrialisation de la Flandre sont au moins aussi grandes avec le P. S. que sans.

QUESTION N° 10:

Où en est le problème des transports, spécialement en ce qui concerne les eaux intérieures de la Wallonie? Quels sont les plans du Gouvernement en matière de calibrage et de modernisation de ces voies navigables?

REPONSE:

La liaison par eau entre la région industrielle de Liège et les bassins de Charleroi et de Mons est constituée par:

*De Maas tussen Luik en Namen.
De Sambre tussen Namen en Charleroi.
Het Kanaal Charleroi-Brussel, tussen Charleroi en Senefte.
De hoofdvertakking van het Kanaal van Charleroi en het Kanaal van het Centrum, tussen Senefte, La Louvière en Bergen.*

Wat de navigatie-mogelijkheden betreft, is de toestand thans als volgt:

Tussen Luik en de streek boven Ramet-Yvoz, is de Maas bevaarbaar voor schepen van 1.350 ton.

Tussen de streek boven Ramet-Yvoz, Namen, Charleroi, Senefte, Bergen, is zij enkel bevaarbaar voor spitsen van 300 ton.

Het verbeteringsprogramma voorziet het bevaarbaar maken van het 1° vak voor schepen van 2.000 ton, en van het tweede, voor schepen van 1.350 ton.

De uitvoering van dit programma heeft thans het volgende stadium bereikt:

a) *Maas*: de nieuwe stuwsluis te Neuville-sous-Huy moet nog gebouwd worden; er dienen nog sommige kalibreringswerken uitgevoerd ten einde het vak tussen Luik en Namen bevaarbaar te maken voor schepen van 1.350 ton.

De nieuwe sluis zal het namelijk mogelijk maken, de nog bestaande drie kleine sluisen te Amay, Ampsin en Hoei buiten dienst te stellen.

b) *Sambre*: Het programma tot bevaarbaarmaking van de Sambre voor schepen van 1.350 ton omvat het vak Namen-Monceau-sur-Sambre. De 13 sluisen voor schepen van 300 ton dienen door 9 sluisen voor schepen van 1.350 ton vervangen te worden.

Volgende werken worden thans uitgevoerd:

De stuwsluizen van Monceau-sur-Sambre, van Marcinelle, van Auvclais, van Namen en de dam van Mornimont.

Het plan der werken beoogt de nieuwe kanalisatie van Namen naar Charleroi door te trekken op zulke wijze dat het vak van de Maas dat voor schepen van 1.350 ton bevaarbaar is, verlengd wordt (zodra de dam van Neuville-sous-Huy beëindigd is).

c) *Kanaal Charleroi-Brussel*: Omstreeks 1935 werden de werken voor het bevaarbaar maken van het vak Brussel-Klabbeek voor schepen van 1.350 ton beëindigd.

Werken zijn thans aan de gang eensdeels, vanaf de Sambre tot en met de 1° nieuwe sluis welke dit jaar zal aanbesteed worden en, anderdeels te Godarville waar de thans gemaakte geul de uiterst bouwvallige tunnel zal vervangen.

d) *Hoofdvertakking van het Kanaal van Charleroi, Senefte-La Louvière en Kanaal van het Centrum*. La Louvière-Bergen.

Het bevaarbaar maken van de hoofdvertakking voor schepen van 1.350 ton maakt deel uit van het verbeteringsprogramma van het eigenlijke Kanaal van Charleroi.

De modernisering van het Kanaal van het Centrum vergt het ontwerpen der liften door middel van een nieuw kanaal dat zuidwaarts gelegen is. Bedoelde betrekkelijk dure werken zullen eerst uitgevoerd worden na voltooiing van de modernisering van de Maas, van de Sambre en van het Kanaal van Charleroi naar Brussel.

De verbinding tussen Luik en het bekken van Bergen kan namelijk sneller gebeuren langs het Albert-Kanaal, de Schelde en het nieuwe Kanaal Nimy-Blaton-Peronnes dat thans gegraven wordt.

Het is derhalve nuttig de huidige en toekomstige staat van deze waterwegen, duidelijk te maken.

e) *Kanaal Nimy-Blaton-Peronnes*.

Bedoeld kanaal voor schepen van 1.350 ton bestaat reeds tussen Nimy en Hautrage en zal het verdeelpand van het Kanaal Pommerœul-Antoing naar Blaton in 1953-1954 bereiken, wat zal toelaten het kanaal van Bergen naar Condé en het vak Pommerœul-Blaton van het Kanaal Pommerœul-Antoing uit te schakelen.

Op die wijze blijft nog over, om de Schelde te bereiken, het bevaarbaar maken voor schepen van 1.350 ton van het vak Blaton-Antoing.

f) *Opper-Schelde*.

Na de oorlog van 1914-1918 werden op de Opper-Schelde tussen Gent en Antoing, de kunstwerken voor 300 ton vervangen door sluisen voor 1.350 ton. Mits uitvoering van beddingwerken, zullen boten van 1.350 ton heel het traject kunnen bevaren.

Deze kalibrering kan echter, zonder gevaar van overstroming voor de streek van Gent, niet uitgevoerd worden zolang het zuidelijk vak van de Gentse Ringvaart niet is voltooid, waardoor het mogelijk moet worden het vloedwater rechtstreeks naar de Zeeschelde af te leiden, zonder langs Gent-binnenstad te passeren.

*La Meuse entre Liège et Namur.
La Sambre entre Namur et Charleroi.
Le Canal de Charleroi à Bruxelles entre Charleroi et Senefte.
L'embranchement principal du Canal de Charleroi et le Canal du Centre entre Senefte-La Louvière-Mons.*

La situation actuelle au point de vue de la navigation est la suivante:

La Meuse entre Liège et l'amont de Ramet-Yvoz, accessible aux bateaux de 1.350 tonnes.

Entre l'amont de Ramet-Yvoz, Namur, Charleroi, Senefte, Mons, navigation limitée aux bateaux Spits de 300 tonnes.

Le programme d'amélioration prévoit pour la 1re section, la mise à 2.000 tonnes et, pour la seconde, le calibrage pour bateaux de 1.350 tonnes.

Le stade actuel atteint dans l'exécution de ce programme est le suivant:

a) *Meuse*: Il reste à construire le nouveau barrage-écluse de Neuville-sous-Huy y compris certains travaux de calibrage pour assurer la navigation des 1.350 tonnes entre Liège et Namur.

Le nouveau barrage permettra, en effet, de mettre hors service les 3 petites écluses qui existent encore à Amay, Ampsin et Huy.

b) *Sambre*: Le programme de mise à 1.350 tonnes pour la Sambre s'étend de Namur à Monceau-sur-Sambre. Les 13 écluses pour bateaux de 300 tonnes sont à remplacer par 9 écluses pour bateaux de 1.350 tonnes.

Les ouvrages suivants sont actuellement construits:

Les barrages-écluses de Monceau-sur-Sambre, de Marcinelle, d'Auvclais et de Namur et le barrage de Mornimont.

Le planning des travaux envisage de pousser la nouvelle canalisation en partant de Namur vers Charleroi, de manière à prolonger la section accessible aux 1.350 tonnes de la Meuse, (dès que le barrage de Neuville-sous-Huy sera exécuté).

c) *Canal de Charleroi-Bruxelles*: La mise à 1.350 tonnes de section Bruxelles-Clabecq a été achevée vers 1935.

Les travaux sont actuellement entrepris d'une part, partant de la Sambre jusque et y compris la 1re nouvelle écluse à adjudger cette année et d'autre part, à Godarville où la tranchée en exécution viendra remplacer le tunnel extrêmement vétuste.

d) *Embranchement principal du Canal de Charleroi, Senefte-La Louvière et Canal du Centre*, La Louvière-Mons.

La mise à 1.350 tonnes de l'embranchement principal est compris dans le programme d'amélioration du Canal de Charleroi proprement dit.

La modernisation du Canal du Centre exige le contournement des ascenseurs par un nouveau canal situé au sud. Ces travaux relativement coûteux ne seront exécutés qu'après achèvement de la modernisation de la Meuse, de la Sambre et du Canal de Charleroi à Bruxelles.

La liaison entre Liège et le bassin de Mons peut, en effet, être réalisée plus rapidement en passant par le Canal Albert, l'Escaut et le nouveau Canal Nimy-Blaton-Peronnes actuellement en construction.

Il est donc utile d'indiquer qu'elle est la situation actuelle et future de cet itinéraire.

e) *Canal Nimy-Blaton-Peronnes*.

Ce Canal pour 1.350 tonnes est déjà réalisé entre Nimy et Hautrage et atteindra le bief de partage du Canal Pommerœul-Antoing à Blaton en 1953-1954, ce qui permettra de court-circuiter le canal de Mons à Condé et la section Pommerœul-Antoing.

Il restera ainsi la mise à 1.350 tonnes de la section Blaton-Antoing pour atteindre l'Escaut.

f) *Haut-Escaut*.

Le Haut-Escaut entre Gand et Antoing a vu remplacer ses ouvrages de navigation de 300 tonnes par des écluses de 1.350 tonnes après la guerre 1914-1918. Il suffit de réaliser des travaux de calibrage du lit pour assurer la navigation sur tout le parcours, des bateaux de 1.350 tonnes.

Toutefois, ce calibrage ne peut être réalisé, sans risque d'inondations de la région de Gand, avant la réalisation de la section-sud du Ringvaart de Gand qui doit permettre de dériver les eaux de crue directement vers l'Escaut Maritime sans passer par l'intérieur de la Ville de Gand.

h) Ringvaart.

Dit cirkelvormig kanaal moet, ten zuiden en ten westen van Gent, de verbinding tot stand brengen tussen de Zeeschelde en de Opper-Schelde, de Leie, het Kanaal Gent-Brugge en het Kanaal Gent-Terneuzen.

De thans uitgevoerde of uit te voeren werken omvatten in hoofdzaak de bruggen over de Ringvaart voor de verbinding van de wegen en de spoorwegen die over het kanaal lopen.

Er wordt thans gewerkt (grondwerk) aan een deel van het westelijk vak gelegen tussen de Opper-Schelde en de Leie, ten einde de nodige aarde voor de autoweg Brussel-Oostende aan te voeren.

i) Zeeschelde.

De werken tot aanpassing van het vak Gent-Antwerpen aan schepen van 1.350 ton, bestaan uitsluitend in enkele kalibreringswerken waaraan niet veel kosten verbonden zijn.

Bij de wederopbouw der door de oorlog vernielde bruggen wordt rekening gehouden met de ontworpen aanpassing van dit vak aan schepen van 2.000 ton.

j) Netekanaal.

Dit kanaal is verbonden met de Nete en vertrekt van de Rupel om te Viersel het Albertkanaal te bereiken. Aldus wordt het Antwerpse havengebied uitgeschakeld. Het laatste nog te graven kanaalvak zal dit jaar aanbesteed worden. De begroting van 1953 zal, indien mogelijk, voorzien in het bouwen van de bruggen die in dit vak nodig zijn, zodat het Netekanaal in 1954 kan voltooid worden.

k) Albertkanaal.

Het Albertkanaal is thans bevaarbaar voor schepen van 1.350 ton en meer.

h) Ringvaart.

Ce canal circulaire doit relier, au sud et à l'ouest de Gand, l'Escaut Maritime et le Haut-Escaut, la Lys, le Canal Gand-Bruges et le Canal Gand-Terneuzen.

Les travaux actuellement exécutés ou à exécuter comprennent, en ordre principal, les ponts qui doivent enjamber le Ringvaart et assurer la continuité des routes et des chemins de fer coupés par le Canal.

Une partie de la section ouest, comprise entre le Haut-Escaut et la Lys, est partiellement en exécution (terrassements) en vue de fournir les remblais nécessaires à l'autoroute Bruxelles-Ostende.

i) Escaut Maritime.

Les travaux de mise à 1.350 tonnes de la section Gand-Anvers se limitent à quelques travaux peu coûteux de calibrage.

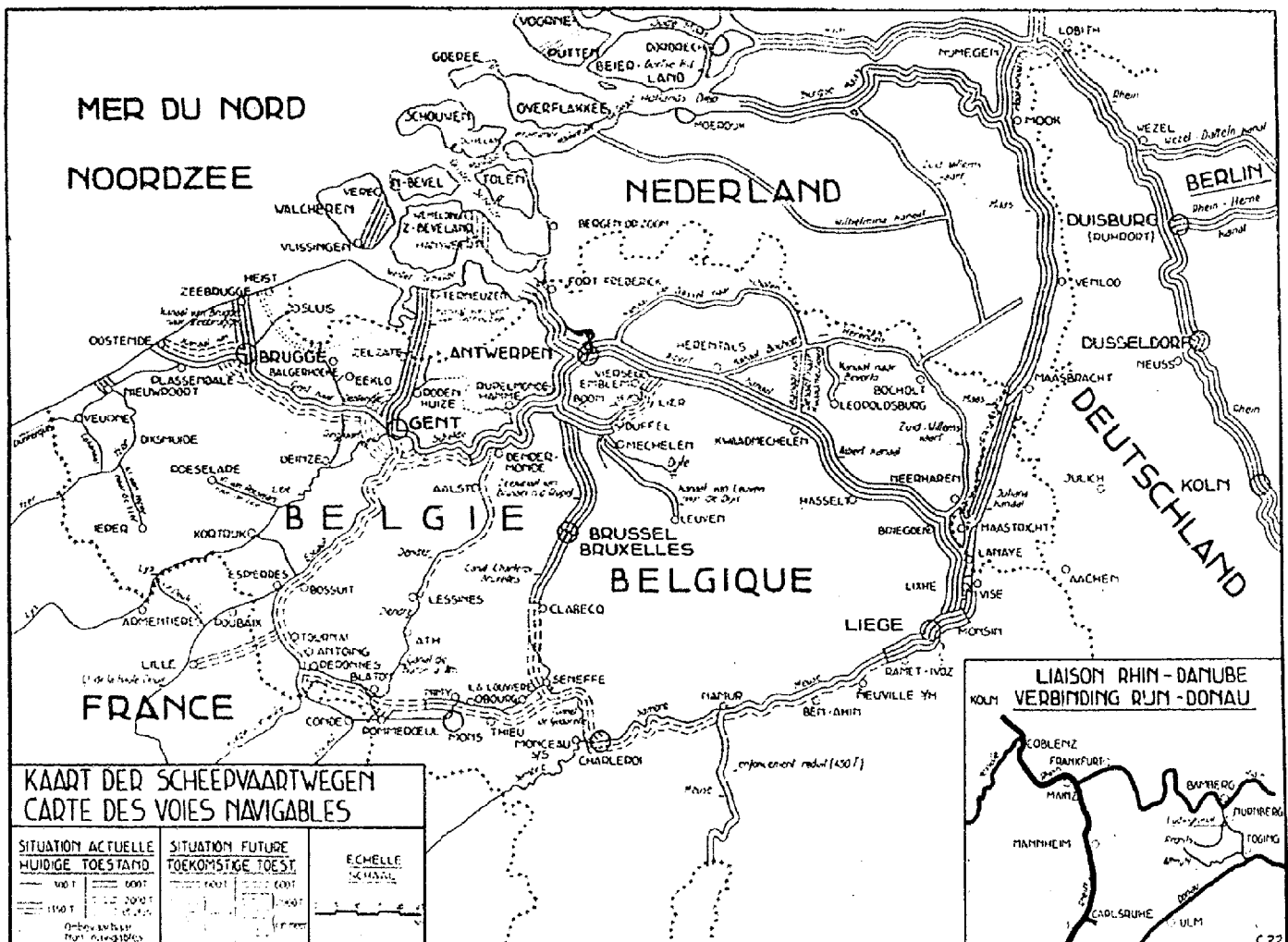
La reconstruction des ponts détruits par la guerre se fait en tenant compte du programme futur de mise à 2.000 tonnes de cette section.

j) Canal de la Nèthe.

Ce canal, combiné avec la Nèthe, part du Rupel pour rejoindre le Canal Albert à Viersel et court-circuitera ainsi le complexe portuaire d'Anvers. La dernière section de creusement de ce canal sera adjugée cette année. Le budget de 1953 prévoira, si possible, la construction des ponts à établir sur cette section, de manière à achever le Canal de la Nèthe en 1954.

k) Canal Albert.

Le Canal Albert est actuellement accessible aux bateaux de 1.350 tonnes et plus.

VRAAG N° 11:

Een lid van de Commissie heeft gevraagd waarom de bijproducten van de ijzer- en staalnijverheid in het Schuman-Plan niet werden opgenomen. Zal de markt van bedoelde producten wegens dit feit niet in een moeilijker toestand geplaatst worden?

ANTWOORD:

De bedoeling van de economische integratie van West-Europa is natuurlijk zich uit te strekken tot het groots mogelijk aantal producten. De eerste poging tot economische integratie heeft men evenwel tot twee essentiële producten willen beperken. De goede werking van het Schuman-Plan zal toelaten te oordelen tot welke andere producten het nuttig of nodig is de integratie uit te breiden.

Bij de inwerkingtreding van het Schuman-Plan, zullen de nijverheden die belangstellen in de producten van de ijzer- en staalnijverheid zich in een gunstiger toestand bevinden, zulks om twee redenen:

- zij zullen Belgische kolen beterkoop dan nu kunnen bekomen.
- zij zullen in elk geval staal kunnen bekomen tegen prijzen en voorwaarden welke kunnen vergeleken worden met die welke de buitenlandse concurrentie geniet.

VRAAG N° 12:

1. — Over welke balans (bilan énergétique) beschikten de Belgische afgevaardigden tijdens de onderhandelingen wat betreft de energiebronnen van alle aard welke in België voorhanden zijn?

ANTWOORD:

Tijdens de onderhandelingen te Parijs beschikten de afgevaardigden over al de documenten der Administratie en der Verenigingen van Voortbrengers (Fedechar en Sybelac). Deze documenten bedroegen ondermeer de energie-balans voor België van 1948 en het project van bedoelde balans voor 1949.

VRAAG N° 13:

5. — Welke zijn de plannen van de Regering wat betreft de naar men zegt voorgenomen oprichting van een wederuitrustingsfonds der kolenmijnen?

ANTWOORD:

De Heer Minister is voornemens een wederuitrusting en reorganisatie der kolenindustrie voor te leggen aan de Kamer der Volksvertegenwoordigers, tijdens het onderzoek over de ratificatie van het Schuman-Plan.

VRAAG N° 14:

7. — Hoe legt men de politiek van de Regering uit waar deze bepaalde industrieën verbiedt industriesteenkolen in de Verenigde Staten (90.000 à 100.000 ton per maand) aan te kopen en waar zij die industrieën verplicht Belgische kolen te gebruiken tegen prijzen hoger dan die welke normaal worden toegepast.

ANTWOORD:

Op het einde van het jaar 1950, besloot de Regering cokesfijnen in te voeren daar de Belgische voortbrengers niet meer konden voldoen aan de steeds stijgende vraag naar deze soort kolen.

De toenemende productie in de ijzernijverheid, dit ten gevolge der internationale gebeurtenissen, had een herneming der bedrijvigheid in de cokesfabrieken en dus een sterk stijgend verbruik van cokeskolen voor gevolg.

Op dat ogenblik waren Duitsland en de Verenigde Staten de enige landen bij machte om cokesfijnen te leveren daar Engeland, een onzer vooroorlogse leveranciers, zelfs een nijpend gebrek aan deze brandstof had.

Het was te voorzien dat het kleine contingent Duitse kolen dat ons was toegewezen niet zou verhogen en dus dienden er onverwijld fijnkolen uit de Verenigde Staten te worden ingevoerd.

Deze invoer, waarvan de noodzakelijkheid niet kan worden betwist, heeft aan ons land een ontzaglijk aantal dollars gekost en het spreekt vanzelf dat hieraan diende een einde te worden gesteld van zodra onze binnenlandse productie terug aan de vraag kon voldoen.

QUESTION N° 11:

Un membre de la Commission a demandé pourquoi les produits dérivés de la sidérurgie n'ont pas été repris dans le Plan Schuman. Le marché de ces produits ne se trouvera-t-il pas placé de ce fait dans une situation plus difficile?

RÉPONSE:

Le but de l'intégration économique de l'Europe occidentale est évidemment de s'étendre au plus grand nombre possible de produits. Cependant on a voulu limiter à deux produits essentiels la première tentative d'intégration économique. Le bon fonctionnement du Plan Schuman permettra de juger à quels autres produits il serait utile ou nécessaire d'étendre l'intégration.

Dès la mise en vigueur du Traité Schuman les industries s'intéressant aux produits de la sidérurgie se trouveront dans une situation plus favorable pour deux raisons:

- elles pourront se procurer du charbon belge meilleur marché qu'à présent;
- elles pourront à l'état de cause se procurer l'acier à des prix et à des conditions comparables à celles dont bénéficiera la concurrence étrangère.

QUESTION N° 12:

1. — De quel bilan énergétique disposait la délégation belge au cours des pourparlers relatifs aux sources d'énergie de toute nature se trouvant en Belgique?

RÉPONSE:

Au cours des pourparlers de Paris, la délégation belge disposait de toute la documentation de l'Administration et des Associations de Producteurs (Fedechar et Sybelac). Cette documentation comprenait notamment le bilan énergétique de 1948 pour la Belgique et le projet de semblable bilan pour 1949.

QUESTION N° 13:

5. — Quels sont les plans du Gouvernement quant au fonds de rééquipement des charbonnages dont, paraît-il, la création serait envisagée?

RÉPONSE:

M. le Ministre envisage de soumettre à la Chambre des Représentants un plan de rééquipement et de réorganisation de l'industrie charbonnière, au cours de l'examen de la ratification du Plan Schuman.

QUESTION N° 14:

7. — Comment expliquer la politique du Gouvernement, qui défend à certaines industries d'acheter des charbons industriels aux Etats-Unis (90.000 à 100.000 tonnes par mois), et qui oblige ces industries à utiliser des charbons belges à des prix supérieurs à la normale?

RÉPONSE:

A la fin de l'année 1950, le Gouvernement décida d'importer des fines à coke, les producteurs belges n'étant plus à même de satisfaire à la demande, toujours croissante, de cette espèce de charbon.

L'augmentation de la production sidérurgique en raison des événements internationaux entraîna une reprise d'activité dans les cokeries et par suite, une forte augmentation de l'usage de charbons à coke.

A ce moment, l'Allemagne et les Etats-Unis étaient les seuls pays à même de fournir des fines à coke, l'Angleterre, qui avant la guerre était un de nos fournisseurs, subissant une très forte pénurie de ce combustible.

On pouvait escompter que le faible contingent de charbons allemands qui nous était attribué n'augmenterait pas et par conséquent, il fallut importer sans délai des fines à coke des Etats-Unis.

Ces importations, dont la nécessité est incontestable, a coûté à notre pays une énorme quantité de dollars et il va de soi qu'il fallait y mettre fin dès que notre production interne se trouverait en mesure de faire face à la demande.

De Regering houdt hierbij trouwens insgelijks rekening enerzijds met de wensen en aanbevelingen van de Europese Organisatie voor Economische Samenwerking die de Europese landen er toe aanzet zo spoedig mogelijk in eisen voortbrengt te voorzien, anderzijds met de noodzakelijkheid de invoer uit de Verenigde Staten te beperken rekening houdende met de financiële moeilijkheden in het kader der Europese Betalingsunie.

VRAAG N° 15:

Acht de Regering het niet wenselijk 't zij de wet op de Nationale Raad voor de Kolenmijnen te doen herzien, 't zij een nieuwe wet te doen aannemen, waarbij de reorganisatie van de steenkolenindustrie op een nieuwe leest wordt geschoeid en o. m. de fusies door de N. R. K. aangebevolen, verplichtend worden gemaakt (bv. bij koninklijk besluit) ?

ANTWOORD:

De Regering steunt haar actie, in het opzicht van de organisatie der kolennijverheid, op het verslag van de Nationale Raad voor de Steenkolenmijnen. Het dient echter wel verstaan dat dit verslag in zekere mate zal kunnen worden herzien.

Al de ter beschikking van de Regering staande middelen om de door de Nationale Raad voor de Steenkolenmijnen aanbevolen smeltelingen en hergroeperingen te verwezenlijken, zullen in het werk worden gesteld.

De Regering meent echter dat de reorganisatie van de kolennijverheid niet dient geregeld door nieuwe wettelijke bepalingen.

VRAAG N° 16:

Welke zijn de vooruitzichten voor de eerstkomende vijf jaar wat betreft : de Belgische steenkolenproductie, haar benutting, de nieuwe metaalbedrijven, de Belgische behoeften aan staal ?

Welke zijn meer precies de plannen van de Regering wat betreft de prospectie van de Belgische ondergrond (steenkolen, en petroleum) ? Welke kredieten zullen daarvoor beschikbaar worden gesteld en binnen welke tijd hoopt men met die prospectie klaar te zijn ?

ANTWOORD:

a) Vooruitzichten van België inzake steenkool-productie en benutting gedurende de eerstkomende vijf jaar.

Beoefende vooruitzichten zijn samengevat in onderstaande tabel die opgemaakt werd ingevolge de studie ondernomen door de Europese Organisatie voor Economische Coöperatie met het oog op een verhoging van 25 % der industriële productie.

Ramingen voor 1956.

	Belgische kolen	Ingevoerde kolen	Steenkool-agglomeraten	Cokes	Vloeiende brandst. (*)
Productie of invoer ...	34,0	3,0	2,0	7,3	1,6
Eigen verbruik ...	3,5	—	0,1	0,4	—
Cokesovens verbruik ...	7,6	2,0	—	—	—
Agglomeratie ...	1,8	—	—	—	—
Uitvoer ...	1,7	—	0,6	0,3	—
Totaal ...	14,6	2,0	0,7	0,7	—
Beschikbaar voor binnenlandse verbruik ...	19,4	1,0	1,3	6,6	1,6
Electrische centrales ...	4,8	0,2	—	—	—
Vervoer ...	1,8	—	0,5	—	0,2
Staalindustrie ...	0,8	—	—	5,4	0,2
Andere nijverheid ...	5,5	0,3	0,2	0,8	0,9
Huishoudelijk verbruik...	6,5	0,5	0,6	0,4	0,3
	19,4	1,0	1,3	6,6	1,6

(*) Deze vooruitzichten hebben betrekking op 1952.

D'ailleurs, en l'occurrence le Gouvernement tient compte, d'une part des desiderata et des recommandations de l'Organisation Européenne de Coopération Economique, qui incite les pays européens à pourvoir, au plus tôt, à leur propre production, et d'autre part de la nécessité de réduire les importations en provenance des Etats-Unis, compte tenu des difficultés financières dans le cadre de l'Union européenne des Paiement.

QUESTION N° 15:

Le Gouvernement n'estime-t-il pas qu'il est souhaitable, soit de faire revoir la loi relative au Conseil national des Charbonnages, soit de faire voter une nouvelle loi, tendant à donner des bases nouvelles à la réorganisation de l'industrie charbonnière, et rendant notamment obligatoires les fusions recommandées par le C. N. C. (p. e. par arrêté royal) ?

RÉPONSE:

Le Gouvernement prend comme base de son action au point de vue de l'organisation de l'industrie charbonnière le rapport du Conseil National des Charbonnages. Il doit pourtant être entendu que ce rapport pourra être révisé dans une certaine mesure.

Tous les moyens à la disposition du Gouvernement pour réaliser les fusions et regroupements recommandés par le Conseil National des Charbonnages seront utilisés.

Mais le Gouvernement ne croit pas qu'il faille opérer la réorganisation de l'industrie charbonnière par de nouvelles dispositions législatives.

QUESTION N° 16:

Quelles sont les perspectives pour les cinq premières années en ce qui concerne la production charbonnière belge, son affectation, les nouvelles entreprises métallurgiques, les besoins de la Belgique en acier ?

Quels sont, plus particulièrement, les projets du Gouvernement quant à la prospection du sous-sol belge (charbon et pétrole) ? Quels sont les crédits qui seront affectés à cette fin, et dans quel délai espère-t-on en terminer avec cette prospection ?

RÉPONSE:

a) Perspectives de la Belgique en matière de production et d'utilisation du charbon au cours des cinq premières années.

Ces perspectives ont été résumées dans le tableau ci-dessous, rédigé à la suite de l'étude entreprise par l'Organisation européenne de Coopération Economique en vue d'une augmentation de 25 % de la production industrielle.

Prévisions pour 1956.

	Charbon belge	Charbon importé	Agglomérés de charbon	Coke	Combustible liquide (*)
Production ou importations ...	34,0	3,0	2,0	7,3	1,6
Consommation nationale	3,5	—	0,1	0,4	—
Consommation fours à coke ...	7,6	2,0	—	—	—
Agglomération ...	1,8	—	—	—	—
Exportations ...	1,7	—	0,6	0,3	—
Total ...	14,6	2,0	0,7	0,7	—
Disponible pour la consommation intérieure...	19,4	1,0	1,3	6,6	1,6
Centrales électriques ...	4,8	0,2	—	—	—
Transports ...	1,8	—	0,5	—	0,2
Industries de l'acier ...	0,8	—	—	5,4	0,2
Autres industries ...	5,5	0,3	0,2	0,8	0,9
Consommation domestique...	6,5	0,5	0,6	0,4	0,3
	19,4	1,0	1,3	6,6	1,6

(*) Ces prévisions ont trait à 1952.

b) De steenkool reserves.

Volgens de deskundigen van de Nationale Steenkolenraad beschikt België over onderstaande steenkoolreserves.

De onderverdeling in klasse is evenredig met de huidige opbrengst der verschillende bekkens.

	Millioenen tonnen			
	Vette	Half vette	Magere	Totaal
Bergen	553	169	—	722
Centre	206	107	—	313
Charleroi	51	181	333	565
Luik	10	91	121	222
Kempen	1.698	—	—	1.698
	2.518	548	454	3.520

c) De oprichting van nieuwe metaalbedrijven wordt voor het ogenblik niet in overweging genomen. De bestaande bedrijven hebben zich nochtans op belangrijke wijze gemoderniseerd, hetzij door de verouderde apparaten door moderne apparaten met groter productievermogen te vervangen, hetzij door het aanpassen van nieuwe methodes die toelaten, enerzijds een betere kwaliteit voort te brengen en anderzijds het productievermogen te verhogen, zoals b.v. het gebruik van zuurstofrijke lucht. Alles laat derhalve veronderstellen dat deze modernisatie gedurende de vijf komende jaren zal voortgezet worden.

Men raamt dat deze factoren de productie van ruw staal vóór 5 jaar met circa 1.000.000 T. zal doen stijgen.

Het Belgisch verbruik van staal vertegenwoordigt voor het ogenblik ongeveer 2.000.000 T. per jaar.

De behoeften aan petroleumproducten kunnen als volgt geraamd worden:

Benzine	70.000 T. per maand.
Petroleum	4.000 T. per maand.
Gasol-Fueloil	120.000 T. per maand.
Benzol en homologen	3.000 T. per maand.

d) De prospectie van de Belgische ondergrond.

De Regering heeft de Aardkundige Dienst van het Mijnwezen belast met de prospectie van de ondergrond. Deze Dienst zal een geophysische analyse van het noordelijk gedeelte van het Noorderbekken vanaf de boring van Turnhout en een prospectie met kleine boringen van het zuidelijk gedeelte van het Bekken van de Borinage moeten uitvoeren.

Te dien einde zal op de begroting van 1952 een krediet van 13 miljoen frank worden ingeschreven.

Het is onmogelijk de termijn te bepalen die voor deze prospectie zal vereist zijn, maar de Regering zal er over waken dat de Aardkundige Dienst met de vereiste spoed zijn werkzaamheden uitvoert.

VRAAG N° 17:

Hoe legt men de tegenstrijdigheid uit welke bestaat tussen het feit, dat, enerzijds, in het Verdrag van een eventuele vermindering van de Belgische steenkolenproductie (ongeveer 23,5 miljoen ton) sprake is, terwijl, anderzijds, in de E.O.E.S. er van gewag wordt gemaakt diezelfde productie in de eerstkomende vijf jaar tot 34 miljoen ton op te voeren?

ANTWOORD:

Er bestaat in feite geen strijdigheid tussen de bij het Schuman-verdrag gevoegde overgangsbepalingen, waarbij een beperking van de gebeurlijke verlaging der kolenproductie van België wordt voorzien, en de aanbevelingen van de Raad van de E.O.E.S., die er toe strekt de kolenproductie in de producerende landen te verhogen.

Bij de onderhandelingen betreffende het Verdrag, is het gebleken dat de toestand van de Belgische kolennijverheid bijzonder kwetsbaar was vooral door de hoge kostprijs van de Belgische kolen ten opzichte van de kostprijs van de kolen die in de overige ledenstaten worden voortgebracht.

Uit vrees dat een integrale toepassing van het Verdrag een noodlottige weerslag zou hebben op de Belgische kolennijverheid, omdat deze nijverheid zonder enige voorbereiding binnen de gemeenschappelijke markt de buitenlandse mededinging zou moeten doorstaan, zijn

b) Les réserves de charbon.

D'après les experts du Conseil national des Charbonnages, la Belgique dispose des réserves de charbon ci-après.

La répartition en classes correspond à la production actuelle des différents bassins.

	En millions de tonnes			
	Gras	Demi-gras	Maigres	Total
Mons	553	169	—	722
Centre	206	107	—	313
Charleroi	51	181	333	565
Liège	10	91	121	222
Campine	1.698	—	—	1.698
	2.518	548	454	3.520

c) Il n'est pas envisagé de créer actuellement de nouvelles usines sidérurgiques. Toutefois, la plupart des usines existantes ont déjà procédé à une modernisation importante et poursuivront certainement cet effort au cours des cinq années à venir, soit par le remplacement d'appareils vétustes par des appareils modernes qui sont généralement de capacité supérieure, soit par l'emploi de procédés nouveaux qui permettent l'obtention d'une meilleure qualité tout en accroissant la capacité de production — comme par exemple l'emploi de l'air enrichi d'oxygène.

On peut évaluer que l'ensemble de ces facteurs entraînera un accroissement de la production d'acier brut d'environ 1 million de tonnes d'ici cinq ans.

La consommation belge d'acier représente actuellement environ 2 millions de tonnes par an.

Quant aux besoins en produits pétroliers ils peuvent être évalués comme suit:

Essence	70.000 T. par mois.
Pétrole	4.000 T. par mois.
Gazoil-Fueloil	120.000 T. par mois.
Benzol et homologues	3.000 T. par mois.

d) La prospection du sous-sol belge.

Le Gouvernement a confié au Service Géologique de l'Administration des Mines la tâche de prospecter le sous-sol. Ce Service devra faire une analyse géo-physique de la partie Nord du Bassin de la Campine depuis le sondage de Turnhout et une prospection au moyen de petits sondages de la partie méridionale du bassin du Borinage.

A cette fin, un crédit de 13 millions de francs sera prévu au budget de 1952.

Il n'est pas possible de fixer le délai prévu pour cette prospection, mais le Gouvernement veillera à ce que le Service Géologique travaille avec toute la diligence voulue.

QUESTION N° 17:

Comment explique-t-on la contradiction qu'il y a entre le fait que, d'une part, il est question dans le Traité d'une diminution éventuelle de la production charbonnière belge (environ 23,5 millions de tonnes), alors que, d'autre part, à l'O.E.C.E. il est question de porter la même production à 34 milliards de tonnes au cours des cinq premières années?

RÉPONSE:

Il n'existe, en fait, pas de contradiction entre les dispositions transitoires annexées au Traité Schuman, prévoyant une limitation à la réduction éventuelle de la production charbonnière en Belgique, et les recommandations du Conseil de l'O.E.C.E., tendant à l'accroissement de la production charbonnière dans les pays producteurs.

Lors des négociations relatives au Traité, il est apparu que la position de l'industrie charbonnière belge était particulièrement vulnérable en raison essentiellement du prix de revient élevé du charbon belge par rapport au prix de revient du charbon produit par les autres pays membres.

Dans la crainte qu'une mise en application intégrale du Traité n'ait sur l'industrie charbonnière belge une répercussion néfaste parce que cette industrie aurait été amenée sans préparation à devoir supporter, dans le marché commun, la concurrence étrangère, nos négociateurs ont

onze onderhandelaars er in geslaagd een waarborgsclausule te bekomen die werd opgenomen in paragraaf 26, alinea 1 van de bijgevoegde overeenkomst.

Deze afwijkende bepaling werd slechts ten gunste van België getroffen, omdat het tijdens die besprekingen is gebleken dat deze toestand aan België eigen is.

Het is aangewezen er op te wijzen dat het hier slechts gaat om een eventualiteit die zou kunnen vermeden worden indien de kostprijs van de Belgische mijnen concurrerend zou worden ten opzichte van die der mijnen van de overige landen van het complex.

De Raad van de E.O.E.S. heeft zich verplicht geacht de deelnemende landen aan te raden de vereiste maatregelen te treffen om de nationale productie binnen een termijn van 5 jaar met 25 % te verhogen. Deze maatregel vereist ter zelfder tijd een verhoging van de productie en een aangroei van het kolenvoerbruik en is van zulke aard dat het voor 's lands kolennijverheid gunstige gevolgen kan hebben.

Het is te voorzien dat, ingevolge de aldus opgewerkte, steeds groeiende vraag naar kolen, het vooruitzicht van verlaging der Belgische kolenproductie volledig zou geweerd worden.

Daarenboven moeten de reorganisatie van de kolennijverheid en de gebeurlijke verhoging van de productie een verlaging van de kostprijs medebrengen. Een van de middelen tot verlaging van de kostprijs bestaat er in de Kempische reserves B en C zo spoedig mogelijk te exploiteren. Dit probleem moet om technische en economische redenen binnen de kortst mogelijke termijn een oplossing krijgen.

VRAAG N° 18:

Hoe denkt de Regering het vraagstuk op te lossen van de werkverschaffing bv. in de Borinage?

ANTWOORD:

Op het gebied van de kolennijverheid, werd — binnen het raam van het Schumanplan — een heraanpassingsfonds voorzien voor de overgangperiode.

Indien zich dus tijdens die periode productieverplaatsingen voordoen, inzonderheid in de Borinage, zou de Belgische economie van de Gemeenschap een hulp bekomen om het werkverschaffingsprobleem op te lossen.

VRAAG N° 19:

Hoe denkt zij de vermindering van het aantal Belgische ondergrondse arbeiders en de migratie van arbeidskrachten in de mijnen tegen te gaan?

ANTWOORD:

De mijnwerkers genieten thans allerlei sociale voordelen die er in dit opzicht een bevoorrecht beroep van maken. De afkeer van de Belgische arbeiders voor het mijnwerk blijft niettemin klaarblijkelijk en een der middelen waardoor deze strekking kan worden bestreden bestaat in een vinnige en voortdurende propaganda bij de arbeidsbevolking ten einde de arbeiders er toe aan te zetten het beroep van mijnwerker te kiezen. Reeds werden inspanningen in die richting gedaan, zonder dat daaruit echter een merklijke aangroei van de inheemse arbeidskracht is voortgevloeid.

Men heeft er dus moeten toe besluiten het tekort met buitenlandse arbeidskrachten goed te maken.

VRAAG N° 20:

Welke economische maatregelen is de Regering voornemens te treffen om de bezwaren van het plan-Schuman voor de Belgische industrie te verminderen?

Heeft zij in dit opzicht een politiek er op gericht de steunverlening aan eventuele investeringen afhankelijk te maken van de vervulling van zekere voorwaarden? Heeft zij eveneens maatregelen genoemd tot behoud van het productiepeil der Belgische mijnen, dit met het oog op de vrijwaring van 's lands economische onafhankelijkheid?

ANTWOORD:

In zover de tussenkomst van de Regering een rol speelt in de toekenning van investeringsfondsen, wordt deze toekenning slechts in beginsel toegestaan op voorwaarde dat de genoemde onderneming er zich toe verbindt de in het verslag van de Nationale Raad voor de Steenkolenmijnen vooropgezette aanbevelingen in de praktijk om te zetten. Daarenboven moeten de reserves voldoende zijn en de

réussi à obtenir la clause de garantie figurant au paragraphe 26 — alinéa 1er — de la Convention annexe.

C'est parce qu'il apparut, lors de ces discussions, que cette situation était propre à la Belgique que cette disposition dérogatoire n'a été admise qu'en sa faveur.

Il y a lieu d'insister sur le fait qu'il ne s'agit là que d'une éventualité qui pourrait être écartée dans l'hypothèse où le prix de revient des mines belges deviendrait concurrentiel par rapport à celui des mines des autres pays du complexe.

Le Conseil de l'O.E.C.E. a estimé devoir recommander aux pays participants de prendre les mesures nécessaires pour accroître de 25 % la production nationale dans un délai de cinq ans; cette mesure requiert à la fois une augmentation de la production et un accroissement de la consommation de charbon et est susceptible d'avoir des conséquences favorables pour notre industrie charbonnière nationale.

Il est à présumer qu'en raison de la demande accrue de charbon ainsi créée, la perspective de voir réduire la production de charbon en Belgique serait complètement écartée.

De plus, la réorganisation de l'industrie charbonnière et l'augmentation éventuelle de la production doivent avoir pour effet une diminution du prix de revient. Un des moyens de réaliser une diminution du prix de revient consiste à mettre en exploitation le plus rapidement possible les réserves B et C de Campine. Ce problème doit recevoir une solution dans un délai rapproché pour des raisons économiques et techniques.

QUESTION N° 18:

Comment le Gouvernement compte-t-il résoudre le problème de l'emploi, dans le Borinage par exemple?

RÉPONSE:

Dans le domaine de l'industrie charbonnière, il a été prévu — dans le cadre du plan Schuman — un fonds de réadaptation pendant la période transitoire.

Si donc, pendant cette période, des déplacements de production devaient se produire, notamment au Borinage, l'économie belge recevrait une aide de la part de la Communauté pour résoudre le problème de l'emploi.

QUESTION N° 19:

Comment compte-t-il freiner la diminution du nombre de travailleurs du fond et l'immigration de main-d'œuvre?

RÉPONSE:

Les ouvriers mineurs jouissent actuellement, sur le plan social, d'avantages de toute nature qui en font une profession privilégiée à cet égard. Néanmoins, la désaffection des ouvriers belges pour le travail de la mine demeure patente et l'un des moyens de nature à combattre cette tendance consiste dans une propagande active et soutenue auprès de la population ouvrière, en vue d'inciter les ouvriers à choisir le métier de mineur. Des efforts ont déjà été réalisés dans ce sens, sans qu'il en soit résulté pour autant un accroissement sensible de la main-d'œuvre étrangère.

On a donc dû se résoudre à combler le manque de main-d'œuvre à l'aide de travailleurs étrangers.

QUESTION N° 20:

Quelles mesures d'ordre économique le Gouvernement se propose-t-il de prendre pour atténuer les inconvénients que présente le plan Schuman pour l'industrie belge?

A-t-il à cet égard une politique qui tendrait à subordonner à certaines conditions l'octroi d'une aide? A-t-il également pris des mesures pour maintenir à son niveau la production des charbonnages belges, notamment en vue de la sauvegarde de l'autonomie économique du pays?

RÉPONSE:

Pour autant que l'intervention du Gouvernement joue dans l'attribution de fonds d'investissement, cette attribution est seulement accordée, en principe, à condition que l'entreprise bénéficiaire s'engage à mettre en pratique les recommandations préconisées par le rapport du Conseil National des Charbonnages. Il faut, en outre, que les réserves soient suffisantes et que le charbonnage ne soit pas en mesure de trouver

kolenmijn mag niet in staat zijn de voor haar wederuitrusting vereiste fondsen uit eigen middelen te bekomen.

De Regering zal uit alle macht medewerken om de Belgische Kolenmijnen in de schoot van de Gemeenschap in de best mogelijke technische toestand te plaatsen. Men zal trachten, met behulp van de bevoegde en belanghebbende organismen ideale productie-eenheden te verwezenlijken. Bovendien zal men de exploitatie van de Kempische reserves dienen te verzekeren, wat in bepaalde mate de kostprijs van dat bekken zal verlagen. Daartoe moeten de voor de wederuitrusting der kolenmijnen vereiste sommen worden bijeengebracht.

De inwerkingstelling van die verschillende maatregelen zal ons de mogelijkheid bieden het productiepeil der Belgische mijnen op een hoogte te houden dat overeenstemt met de behoeften van 's lands economie.

VRAAG N° 21:

Zal de kolenproductie van Frankrijk en Duitsland op een bepaald ogenblik niet toereikend blijken om de gehele gemeenschappelijke markt van kolen te voorzien, en zal in die omstandigheden de Belgische kolenindustrie niet in elkaar storten, waar bv. in de jaren 1932 en 1936 België de onbeperkte invoer van Duitse steenkolen nog kon beletten, en dit nu niet meer het geval zal zijn?

ANTWOORD:

Het Verdrag voorziet inzonderheid in artikel 58, de schikkingen die dienen getroffen om in een crisisperiode een stelsel van productie-quota's in te stellen. Het is klaarblijkelijk dat in het Verdrag alle waarborgen werden opgenomen opdat deze maatregel in volle bewustzijn zou worden getroffen.

Men mag dus rechtmatig er op rekenen dat, indien een dergelijke beslissing werd uitgevaardigd, de verantwoordelijke lichamen voldoende gezag zullen hebben om haar te doen naleven.

In de veronderstelling dat de beoogde hypothese zich zou verwezenlijken, zou België het recht hebben, bij gebrek aan initiatief van het Hoge Gezag, de instelling van een productiequotastelsel bij de Hoge Raad aanhangig te maken. Het feit dat bepaalde ondertekenaars van het Verdrag, dank zij de aangroei van hun productie, de gemeenschappelijke markt letterlijk zouden kunnen overstromen ten nadele van hun medeleden, staat lijnrecht tegenover één der in het Verdrag beoogde doelstellingen, dat er in bestaat te waken over het behoud der omstandigheden waardoor de ondernemingen er worden toe aangezet hun productiepotentiaal uit te breiden en te verbeteren en te vermijden dat in de economie van een der medeleden fundamentele stoornissen zich zouden voordoen.

VRAAG N° 22:

Zal over een vijftal jaren niet hetzelfde gevaar dreigen voor de staalproductie, waar reeds nu, in volle bewapeningsperiode, de laatste beperkingen aan de civiele sector opgelegd, worden weggenomen?

Zullen, buiten de vrije markt der basisproducten kolen en staal, de staten-leden van de gemeenschap geen hinderpalen in de weg leggen aan het vrije ruilverkeer van metaalfabrikaten en dito half-fabrikaten, welk protectionisme vooral België treffen zou?

ANTWOORD:

Gelijkaardig antwoord als voor de vorige vraag.

VRAAG N° 23:

Zijn de werknemers- en de werkgeversorganisaties zowel uit de kolen als de metaalindustrie bij de uitwerking van het Verdrag geraadpleegd geweest?

ANTWOORD:

Het antwoord op deze vraag komt voor op pagina 5 van de Memorie van Toelichting in zake het Ontwerp van Wet houdende goedkeuring van het Verdrag (zie Senaatsbescheid n° 369).

VRAAG N° 24:

Zal België, zo zijn normale ertsvoorziening ontoereikend wordt, eventueel in de overzeese gebieden, b.v. in Brazilië, erts kunnen aankopen?

par ses propres moyens les fonds indispensables à son rééquipement.

Le Gouvernement aidera de toutes ses forces à placer les charbonnages belges dans la meilleure position technique possible au sein de la Communauté. On essaiera de réaliser, avec l'aide des organismes compétents et intéressés, des unités de production idéale. Il faudra, en outre, assurer l'exploitation des réserves de Campine, ce qui est de nature à réduire dans une certaine mesure le prix de revient de ce bassin. Pour ce faire, les sommes nécessaires pour le rééquipement des charbonnages devront être réunies.

La mise en œuvre des différentes mesures nous permettra de maintenir le niveau de la production des mines belges à une hauteur compatible avec les besoins de l'économie nationale.

QUESTION N° 21:

La production charbonnière de la France et de l'Allemagne ne suffira-t-elle pas, à un moment donné, à couvrir les besoins en charbon de tout le marché commun, et dans ces conditions, l'industrie charbonnière belge ne s'écroulerait-elle pas? Alors qu'aux environs de 1932 et de 1936, la Belgique pouvait encore empêcher l'importation illimitée des charbons allemands, il n'en sera maintenant plus de même.

RÉPONSE:

Le Traité prévoit, notamment en son article 58, les dispositions à prendre pour instaurer un régime de quotas de production en période de crise. Il est manifeste que toutes les garanties ont été prévues dans le Traité pour que cette mesure soit prise à bon escient.

On peut donc légitimement escompter que, si une pareille décision était décrétée, les organes responsables auront l'autorité suffisante pour la faire appliquer.

En admettant que l'hypothèse envisagée se réalise, la Belgique se trouverait en droit, à défaut d'initiative de la Haute Autorité, de saisir le Conseil en vue d'obtenir l'instauration d'un régime de quotas de production. Le fait que certains signataires du Traité pourraient, grâce à l'accroissement de leur production, noyer littéralement le marché commun au détriment de leurs partenaires est en opposition avec un des objectifs visés par le Traité, qui consiste à veiller au maintien de conditions incitant les entreprises à développer et à améliorer leur potentiel de production et à éviter que des troubles fondamentaux ne se produisent dans l'économie d'un des partenaires.

QUESTION N° 22:

N'y a-t-il pas lieu de craindre que dans un lustre un danger identique ne s'appesantisse sur la production sidérurgique, puisque dès maintenant, en pleine période de réarmement, les dernières restrictions, qui avait été imposées au secteur civil, ont dû être supprimées.

Les pays-membres de la communauté n'imposeront-ils pas, en dehors du marché libre des produits de base charbon-acier, des entraves à la libre circulation des produits finis et semi-finis de l'industrie métallurgique, protectionnisme qui frapperait principalement la Belgique.

RÉPONSE:

Même réponse que pour la question précédente.

QUESTION N° 23:

Les organisations patronales et syndicales tant de l'industrie charbonnière que de l'industrie sidérurgique ont-elles été consultées lors de la rédaction du Traité Schman?

RÉPONSE:

La réponse à cette question figure au bas de la page 5 de l'Exposé des Motifs relatif au Projet de Loi portant approbation du Traité (voir Document n° 369 du Sénat).

QUESTION N° 24:

Au cas où son approvisionnement normal en minéral de fer deviendrait insuffisant, la Belgique pourrait-elle éventuellement acheter des minerais dans des pays d'outremer, par exemple au Brésil?

ANTWOORD :

In zulk geval zou generlei bepaling van het Verdrag België kunnen verhinderen ijerererts te betrekken uit andere landen dan die welke lid zijn van de Europese Kolen- en Staalgemeenschap.

VRAAG N° 25 :

Zullen buiten de vrije markt der basisproducten kolen en staal, de statenleden van de gemeenschap geen hinderpalen in de weg leggen aan het vrije ruilverkeer van metaalfabrikaten en dito halfabrikaten, welk protectionisme vooral België zou treffen?

ANTWOORD :

Wil men de geest van het Schuman Plan eerbiedigen, dan mogen de Lidstaten geen maatregelen nemen die ten doel hebben hun afgewerkte metaalfabrikaten in toenemende mate te beschermen, noch het vrije verkeer er van beperken.

Voor zover de Belgische Regering ter zake bevoegd is, zal zij er op aandringen dat het zo weze.

VRAAG N° 26 :

Zal het nationalisme van de Groten der Gemeenschap geen gevaar opleveren voor de uithouw van de gemeenschappelijke markt, en, wat denkt de regering van sommige uitlatingen als die van de Franse ambassadeur in het Saargebied, waar deze verklaarde, dat, zonder economische Unie tussen Frankrijk en het bedoelde gebied zijn land niet in de Gemeenschap zou kunnen blijven, daar zijn steenkoolproducties te ontoereikend zijn zou, om het een positie te verzekeren, welke zijn belangen voldoende zou veilig stellen?

In dezelfde gedachtendag is het Schumanplan geen uiting van de strekking, die er op aanstuurt de onafhankelijkheid van de kleine landen op te heffen, doordien dan de Hoge Autoriteit in overwegende mate is samengesteld uit vertegenwoordigers der Grote Mogendheden?

ANTWOORD :

De Hoge Autoriteit bestaat uit negen leden, en niet meer dan twee leden van dezelfde nationaliteit kunnen er deel van uitmaken. Haar leden oefenen hun ambt volkomen onafhankelijk uit, in het algemeen belang van de Gemeenschap? Bij de vervulling van hun plicht vragen noch aanvaarden zij instructies van een Regering of van enig lichaam. Zij onthouden zich van iedere handeling welke onverenigbaar is met het bovenationale karakter van hun ambt. Bovendien verbindt zich ieder deelnemende Staat, dit boven-nationale karakter te eerbiedigen en niet te trachten de leden van de Hoge Autoriteit te beïnvloeden bij de uitvoering van hun taak.

Artikel 9 van het Verdrag, waarvan de inhoud zojuist in herinnering werd gebracht, biedt dus alle nodige waarborgen wat betreft de onpartijdigheid van de Leden der Hoge Autoriteit. Het bepaalt duidelijk hun opdracht, die uitsluitend het algemeen belang der Gemeenschap ten doel mag hebben.

Er zou derhalve een ware coalitie der Grote Mogendheden (Frankrijk-Duitsland en Italië bijvoorbeeld) nodig zijn om de kleine Mogendheden te verslaan.

Een dergelijke coalitie is niet denkbaar zonder dat de belangen van de samenspannende landen volledig overeenstemmen, wat in het geheel niet het geval is. Integendeel, in de praktijk zullen de belangen der Grote Mogendheden waarschijnlijk verschillend blijken en het vermeende gevaar dat deze Mogendheden zouden samenspannen lijkt dus wel uitgesloten.

Moest de Hoge Autoriteit, anderdeels, in haar beslissingen blijken geven van partijdigheid ten voordele van de Grote en ten nadele van de Kleine Mogendheden, dan zou dit een machtsmisbruik uitmaken dat aanleiding zou kunnen geven tot een rechtsvordering vóór het Hof.

Wat de verklaring van de h. Grandval betreft, deze dient als een persoonlijke mening beschouwd te worden, daar Frankrijk, welke wijzigingen het politiek of het economisch stelsel van het Saargebied ook mogen ondergaan, door dit Verdrag gebonden is, aangezien het zowel door de Franse Nationale Vergadering als door de Conseil de la République goedgekeurd werd.

VRAAG N° 27 :

Kan België ter zake van het Schuman-Plan niet dezelfde houding aannemen als b.v. Engeland, dat niettemin een nauwe samenwerking met de gemeenschap in het vooruitzicht stelt, en moet men werkelijk

RÉPONSE :

Dans l'éventualité envisagée aucune disposition du Traité ne pourrait empêcher la Belgique de s'approvisionner en minerais de fer dans d'autres pays que ceux faisant partie de la Communauté Européenne du Charbon et de l'Acier.

QUESTION N° 25 :

Les Etats membres de la Communauté ne mettront-ils pas, abstraction faite de la libre circulation des produits de base du charbon et de l'acier, des obstacles au libre échange des produits des fabrications métalliques finis et demi-finis? Ce protectionnisme toucherait la Belgique d'une façon très sensible.

RÉPONSE :

Si l'on veut respecter l'esprit du Traité Schuman, les Etats membres ne doivent pas prendre de mesures pour augmenter la protection qu'ils accordent aux produits finis et demi-finis des fabrications métalliques, ni restreindre leur libre circulation.

Pour autant que la chose soit en son pouvoir, le Gouvernement belge insistera pour qu'il en soit bien ainsi.

QUESTION N° 26 :

Le nationalisme des grands Etats Membres de la Communauté ne mettra-t-il pas en danger le développement du marché commun? Que pense le Gouvernement de certaines déclarations telle que: celle de l'Ambassadeur de France en Sarre qui a déclaré que, sans union économique entre la France et la Sarre, la France ne pourrait pas demeurer dans la Communauté parce que sa production charbonnière serait insuffisante pour lui assurer une position qui garantirait suffisamment ses intérêts?

Dans le même ordre d'idées, le Plan Schuman n'est-il pas une manifestation de la tendance qui vise à supprimer l'indépendance des petits pays du fait que la Haute Autorité est composée de façon prépondérante de représentants de Grandes Puissances?

RÉPONSE :

La Haute Autorité est composée de 9 membres et ne peut comprendre plus de 2 membres ayant la nationalité d'un même Etat. Ses membres doivent exercer leurs fonctions en pleine indépendance, dans l'intérêt général de la Communauté. Dans l'accomplissement de leurs devoirs, ils ne sollicitent ni n'acceptent d'instructions d'aucun gouvernement ni d'aucun organisme. Ils s'abstiennent de tout acte incompatible avec le caractère supra-national de leurs fonctions. En outre, chaque Etat Membre s'engage à respecter ce caractère supra-national et à ne pas chercher à influencer les Membres de la Haute Autorité dans l'exécution de leur tâche.

L'article 9 du Traité dont la teneur vient d'être rappelée donne donc toutes garanties quant à l'impartialité des Membres de la Haute Autorité. Il définit clairement leur mission qui doit s'inspirer exclusivement de l'intérêt général de la Communauté.

Il faudrait donc une véritable coalition des Grandes Puissances (France, Allemagne et Italie par exemple) pour mettre en échec les petites Puissances.

Cette coalition supposerait une identité d'intérêts dont l'existence est loin d'être établie. Dans la pratique, au contraire, les intérêts des Grandes Puissances seront vraisemblablement divergents et le risque hypothétique d'une coalition de celles-ci semble devoir être exclu.

Par ailleurs, si les décisions de la Haute Autorité étaient entachées de favoritisme à l'égard des Grandes Puissances et au détriment des Petites Puissances, il y aurait là un abus de pouvoir qui pourrait donner lieu à une action devant la Cour de Justice.

Quant à la déclaration de M. Grandval, elle doit être considérée comme une opinion personnelle, le Traité Schuman ayant été approuvé tant par l'Assemblée Nationale que par le Conseil de la République, la France est liée par ce Traité quelles que soient les modifications que pourrait subir le régime tant politique qu'économique de la Sarre.

QUESTION N° 27 :

La Belgique ne peut-elle pas, en ce qui concerne le Plan Schuman, adopter la même attitude que le Royaume-Uni par exemple qui prévoit cependant une collaboration étroite avec la Communauté, et doit-on

vreezen dat dergelijk aanbod tot beperkte samenwerking vanwege België, zal worden afgewezen?

ANTWOORD :

Indien België geen deel zou uitmaken van de Gemeenschap zou, zelfs indien een nauwe samenwerking met de Gemeenschap zou overwogen worden, het eerste gevolg zijn dat België zijn kolenvraagstuk alleen zou op te lossen hebben. Dit zou met eigen middelen moeten gebeuren, d.w.z. zonder de hulp die wij dank zij de gelijke verdeling der lasten van onze partners in de Gemeenschap zouden kunnen bekomen, en waarschijnlijk ten koste van subsidies die de kostprijzen van onze verwerkende nijverheid welke bijzonder dure kolen verbruikt, zouden bezwaren.

Anderdeels zou België de voordelen niet genieten die het van het Schuman-Plan mag verwachten, met name een regelmatige bevoorrading in ijzererts uit Lotharingen en in gruisbriek van cokes uit de Ruhr, alsmede al de voordelen die aan de gemeenschappelijke markt verbonden zijn.

Om de gelijkaardige voordelen te bekomen van de landen die aangesloten zijn bij de Gemeenschap, waarvan België niet uitdrukkelijk deel zou uitmaken, zou ons land hun de economische tegenwaarde daarvoor moeten verschaffen.

VRAAG N° 28 :

Welke is de jongste door het Schuman-Plan genomen ontwikkeling, zoals die blijken moet uit de processen-verbaal van de Interimcommissie?

ANTWOORD :

Volgens het protocol van de Conferentie der Ministers ter zake van de Interimcommissie, moet deze Commissie in het bijzonder de kwesties bestuderen die verband houden met de zetel van de instellingen alsmede met het taalstelsel van de Gemeenschap, en aan de Regeringen met redenen omklede voorstellen doen.

Bovendien werd de Interimcommissie belast met het uitwerken van uitgedrukte voorstellen over de werkelijke verdeling van de zetels die in het Raadgevend Comité aan de voortbrengers, de verbruikers en de handelaars worden toegekend.

De Interimcommissie is dus niet bevoegd om beslissingen te nemen. Zij kan alleen aan de Regeringen voorstellen doen.

De verschillende aspecten van de vraagstukken ter zake aan de bevoegdheid van de Interimcommissie zijn bestudeerd geworden; die vraagstukken zijn evenwel nog hangende en er werd nog geen enkel formeel voorstel gedaan aan de Regeringen.

VRAAG N° 29 :

Zal de goede gang van de werkzaamheden in het kader van het Schuman-Plan niet storen, dat waarschijnlijk twee verschillende steden zullen worden gekozen voor het vestigen van de administratieve diensten enerzijds en van het Hoge Hof anderzijds.

ANTWOORD :

Artikel 77 van het Verdrag bepaalt dat de zetels van de instellingen der Gemeenschap in onderlinge overeenstemming door de Regeringen van de deelnemende Staten vastgesteld worden.

Tot nu toe werd er door de Regeringen geen enkele beslissing genomen.

Mochten zij zich evenwel voor twee verschillende steden uitspreken, dan oordeelt de Belgische Regering dat hieruit geen nadeel voor de goede werking van de instellingen der Gemeenschap zou voortvloeien.

Misschien zou de aardrijkskundige scheiding van de administratieve diensten der Hoge Autoriteit, ten opzichte van het Gerechtshof, een gelukkige afbeelding zijn van de scheiding der in de Gemeenschap bestaande machten, zomede van de onafhankelijkheid der rechters van het Hoge Hof ten opzichte van de Hoge Autoriteit.

VRAAG N° 30 :

Bij de bespreking van het Plan in de Raad van Europa hebben Belgische afgevaardigde aan de verslaggever, de heer P. Reynaud, de volgende vragen gesteld :

vraiment craindre qu'une proposition belge de collaboration limitée serait rejetée?

RÉPONSE :

Si la Belgique ne devait pas faire partie de la Communauté et même si l'on envisageait une collaboration étroite avec cette dernière, la première conséquence serait de placer la Belgique seule devant la solution de son problème charbonnier. Celui-ci devrait être résolu par nos propres moyens c'est-à-dire sans l'aide que grâce à la péréquation nous pourrions obtenir de nos partenaires dans la Communauté, et vraisemblablement au prix de subsides qui alourdiraient les prix de revient de nos industries transformatrices utilisant du charbon particulièrement coûteux.

Par ailleurs, la Belgique ne bénéficierait pas des avantages qu'elle peut attendre du Plan Schuman, notamment son approvisionnement régulier en minerai de fer lorrain et en fines à coke de la Ruhr ainsi que tous les avantages attachés au marché commun.

Pour obtenir des avantages comparables des pays membres de la Communauté dont elle ne ferait pas formellement partie, la Belgique devrait accorder des contreparties économiques.

QUESTION N° 28 :

Quels sont les développements les plus récents du Plan Schuman, tels qu'ils doivent apparaître dans les Procès-Verbaux de la Commission Intérimaire?

RÉPONSE :

Conformément au protocole de la Conférence des Ministres relatif à la Commission Intérimaire, celle-ci doit étudier en particulier les questions se rapportant au siège des institutions, ainsi que celles qui concernent le régime linguistique de la Communauté, et faire aux Gouvernements des propositions motivées.

En outre, la Commission Intérimaire est chargée d'élaborer des propositions chiffrées sur la répartition effective des sièges attribués au sein du Comité Consultatif aux producteurs, aux utilisateurs et aux négociants.

Ainsi la Commission Intérimaire n'est pas habilitée à prendre des décisions. Elle ne peut soumettre que des propositions aux Gouvernements.

Les différents aspects des questions de la compétence de la Commission Intérimaire ont été étudiés mais ces questions sont encore pendantes et aucune proposition formelle n'a encore été faite aux Gouvernements.

QUESTION N° 29 :

La bonne marche du travail du Plan Schuman ne sera-t-elle pas compromise, du fait que deux villes différentes seront vraisemblablement choisies pour l'établissement des services administratifs, d'une part, et de la Haute Cour, d'autre part?

RÉPONSE :

L'article 77 du Traité prévoit que les sièges des institutions de la Communauté seront fixés de commun accord du Gouvernement des Etats membres.

Jusqu'à présent, aucune décision n'a encore été prise par les Gouvernements.

Si toutefois ceux-ci devaient se prononcer en faveur de deux villes différentes, le Gouvernement belge estime qu'il n'en résulterait aucun préjudice pour le bon fonctionnement des institutions de la Communauté.

Peut-être la séparation géographique des services administratifs de la Haute Autorité, par rapport à la Cour de Justice, viendrait-elle heureusement souligner la séparation des pouvoirs qui existent dans la Communauté, ainsi que l'indépendance des juges de la Haute Cour à l'égard de la Haute Autorité.

QUESTION N° 30 :

Des délégués belges, lors des discussions du Plan Schuman au Conseil de l'Europe, ont posé à M. Reynaud, rapporteur, les questions suivantes :

a) Zou België zich nog uit het plan kunnen terugtrekken? Antwoord: Neen.

b) Wat zal er gebeuren zo de Belgische kostprijzen niet zouden dalen? Antwoord: U moet maar devalueren.

Meent de Regering, dat de toepassing van het Plan derwijze moet begrepen worden?

ANTWOORD:

a) Het is juist dat, indien België het Schuman-Verdrag bekrachtigt, het niet vóór vijftig jaar zich uit de Gemeenschap zal kunnen terugtrekken.

b) Het antwoord op deze vraag komt voor op bladzijde 113 van het verslag der commissies van de Senaat die het ontwerp van wet houdende goedkeuring van het Schuman-Verdrag onderzocht hebben (bescheid n° 84 van de Senaat van België).

VRAAG N° 31:

Krachtens artikel 54 van het Verdrag kan de Hoge Autoriteit besluiten tot het doen van investeringen in de havens. Kan die bepaling geen gevaar opleveren voor de haven van Antwerpen?

ANTWOORD:

In het onderhavige geval dient verwezen te worden naar alinea 2 van artikel 54, waarbij voorzien wordt dat de Hoge Autoriteit slechts met instemming van de Raad, door deze *bij eenstemmigheid bepaald*, leningen aan ondernemingen kan verstrekken of haar garantie geven voor andere leningen die door de ondernemingen aangegaan worden voor de financiering van werken en inrichtingen die rechtstreeks en in hoofdzaak bijdragen tot het verhogen van de productie, het verlagen van de kostprijzen of het vergemakkelijken van de afzet van producten welke aan haar rechtsmacht zijn onderworpen.

Dienvolgens kan, vermits de eenstemmigheid vereist is, elk lid van de Raad van Ministers zich verzetten tegen een ontwerp dat er naar strekt de belangen van de havens van zijn land te benadelen.

VRAAG N° 32:

Levert de mogelijke sluiting van Belgische mijnen en de vrije invoer van vreemde steenkolen geen gevaar op voor de stabiliteit van de Belgische munt?

ANTWOORD:

Het is onmogelijk op deze vraag te antwoorden zonder de omvang te kennen der gebeurlijke sluitingen van Belgische mijnen. Zelfs in de eventualiteit dat dergelijke sluitingen zich zouden voordoen, zouden deze slechts kunnen geschieden binnen het raam van het Verdrag en van de Overeenkomst.

Krachtens het Verdrag, is het Hoge Gezag verantwoordelijk voor de geregelde en stabiele bevoorrading van de ledenstaten.

De gebrekkige Belgische kolenproductie zou dus worden vervangen door kolen die worden ingevoerd tegen prijzen die interessanter zouden zijn dan die welke door de zich op de zelfkant van de rentabiliteit bevindende mijnen kunnen worden verwezenlijkt.

VRAAG N° 33:

Een lid van de Commissie wenste te weten of de aanwezigheid van drie vertegenwoordigers van het Saargebied in de Franse afvaardiging bij de Gemeenschappelijke Vergadering niet tot resultaat zou hebben (ingeval het Saargebied naar Duitsland zou overgaan) dat de Duitse vertegenwoordiging van 18 op 21 afgevaardigden zou gebracht worden en de Franse van 18 op 15.

ANTWOORD:

Bij de eerste oogopslag schijnt deze opvatting juist te zijn. Inderdaad, wanneer men teruggaat tot het tijdstip van de onderhandelingen, waren de onderhandelaars het er over eens dat de vertegenwoordigers van het Saargebied zouden beschouwd worden als behorende tot de Franse afvaardiging bij de Gemeenschappelijke Vergadering en, tijdens de besprekingen, had men er op gewezen dat de Franse vertegenwoordiging bij de Vergadering 3 afgevaardigden van het Saargebied zou bevatten.

a) La Belgique pourrait-elle encore se retirer du Plan Schuman? Réponse: non.

b) Que se passera-t-il si les prix de revient belges ne baissent pas? Réponse: Vous n'aurez qu'à dévaluer.

Le Gouvernement est-il d'avis que l'application du Plan doit être comprise dans ce sens?

RÉPONSE:

a) Il est exact que si la Belgique ratifie le Traité Schuman, elle ne pourra, avant cinquante ans, se retirer de la Communauté.

b) La réponse à cette question figure à la page 113 du rapport des commissions du Sénat qui ont examiné le projet de loi portant approbation du Traité Schuman (document n° 84 du Sénat de Belgique).

QUESTION N° 31:

La Haute Autorité peut, en vertu de l'article 54 du Traité, décider de procéder à des investissements dans certains ports de mer. Cette disposition ne présente-t-elle pas de danger pour le port d'Anvers?

RÉPONSE:

Il convient de se référer à l'occurrence à l'alinéa 2 de l'article 54, qui prévoit que la Haute Autorité ne peut consentir des prêts aux entreprises ou donner sa garantie aux autres emprunts qu'elles contractent en vue du financement de travaux et d'installations qui contribuent directement et à titre principal à accroître la production, abaisser les prix de revient ou faciliter l'écoulement de produits soumis à sa juridiction, que sur avis conforme du Conseil statuant à l'unanimité.

En conséquence, l'unanimité étant requise, tout membre du Conseil de Ministres peut s'opposer à un projet qui tendrait à léser les intérêts des ports de son pays.

QUESTION N° 32:

La fermeture éventuelle des charbonnages belges et la libre importation de charbon étranger ne présentent-elles aucun danger pour la stabilité de la monnaie belge.

RÉPONSE:

Il n'est pas possible de répondre à cette question sans connaître l'ampleur des fermetures éventuelles de mines belges. Même dans l'éventualité de telles fermetures, celles-ci ne pourront se faire que dans le cadre du Traité et de la Convention.

En vertu du Traité, la Haute Autorité est responsable de l'approvisionnement régulier et stable des pays partenaires.

La production de charbon belge déficiente serait donc remplacée par du charbon importé à des prix plus intéressants que ceux que pourraient faire les mines marginales.

QUESTION N° 33:

Un membre de la Commission désire savoir si la présence de trois sarrois dans la délégation française à l'Assemblée Commune n'aurait pas pour résultat (en cas de rattachement de la Sarre à l'Allemagne) de faire passer la représentation allemande de 18 à 21 délégués tandis que celle de la France serait ramenée de 18 à 15 délégués.

RÉPONSE:

Au premier abord, cette question pourrait paraître exacte. De fait, lorsqu'on se reporte à l'époque des négociations, il était entendu, dans l'esprit des négociateurs, que les représentants de la Sarre seraient compris dans la délégation française à l'Assemblée Commune et, au cours des conversations, l'on avait mentionné que la représentation française à l'Assemblée comprendrait 3 délégués représentant la Sarre.

Luidens artikel 21 van het Verdrag, is het aantal afgevaardigden bij de Vergadering als volgt vastgesteld:

Duitsland	18
Frankrijk	18

« De vertegenwoordigers van de bevolking van het Saargebied zijn begrepen in het aantal aan Frankrijk toegewezen afgevaardigden. »

Het Verdrag stelt de Franse en Duitse vertegenwoordigingen dus op paritaire wijze vast.

Verder voorziet de eerste alinea van artikel 21 dat « de Vergadering samengesteld is uit afgevaardigden die de Parlementen uit hun midden één keer per jaar aanwijzen of die door rechtstreekse algemene verkiezingen worden aangewezen, overeenkomstig de door iedere Hoge Verdragsluitende Partij vastgestelde procedure. » Dit artikel laat elk der Hoge Verdragsluitende Partijen volkomen vrij in zake de vaststelling van de wijze van aanstelling van haar vertegenwoordigers bij de Vergadering.

Krachtens het voorafgaande, heeft Frankrijk het recht met de Regering van het Saargebied een akkoord te sluiten op grond waarvan sommige vertegenwoordigers door het Parlement van het Saargebied zullen kunnen aangesteld worden. Maar, in voorkomend geval, zou het Frankrijk vrijstaan, overeenkomstig de letter van artikel 21, eerste alinea, haar vertegenwoordiging volgens een andere procedure vast te stellen.

Frankrijk zou dus mogen beslissen dat vertegenwoordigers van Franse nationaliteit de vertegenwoordiging van het Saargebied zullen verzekeren.

In de loop van de vergadering van 7 December 1951 heeft de h. Schuman bovendien verklaard dat « de economische unie tussen Frankrijk en het Saargebied ten aanzien van de Gemeenschap beschouwd is geworden als een eenheid die recht heeft op 18 afgevaardigden zolang ze zal bestaan; en hij heeft er aan herinnerd, dat « Frankrijk de buitenlandse betrekkingen van het Saargebied behartigt ». Door het Verdrag te ondertekenen heeft Frankrijk tegelijk gehandeld in naam van de Franse belangen en ten behoeve van het Saargebied, waarvan het de buitenlandse betrekkingen behartigt.

« Aldus is de verdeling der 18 afgevaardigden uitgebreid tot een kwestie die tussen Frankrijk en het Saargebied dient geregeld, en zullen de voorwaarden waaronder het Saargebied in de verschillende organismen zal vertegenwoordigd zijn, bepaald worden door middel van een akkoord, waarover thans tussen Frankrijk en het Saargebied onderhandeld wordt ».

De Staatssecretaris voor Buitenlandse Zaken heeft er op gewezen dat, indien het Saargebied zou ophouden een nationale eenheid te zijn door terug naar Duitsland over te gaan, Frankrijk en Duitsland nog steeds 18 zetels zouden hebben.

VRAAG N° 34:

Over welk plan beschikt men met het oog op de uitbreiding van de Belgische zwaarindustrie?

ANTWOORD:

De ontwikkeling van de metaalbedrijven is te danken aan het privaats initiatief en de taak van de Regering bestaat hoofdzakelijk in het vergemakkelijken van de aankopen van materieel en onder meer van Amerikaans materieel.

VRAAG N° 35:

Wat heeft de Regering reeds gedaan op het gebied der investeringen en wat is zij voornemens te doen binnen de eerstkomende vijf jaar voor de gehele Belgische industrie?

ANTWOORD:

De tussenkomst van de Regering inzake investering heeft het voorwerp uitgemaakt van zes opeenvolgende rapporten uitgaande hetzij van het Ministerie van Economische Coördinatie, hetzij van het Ministerie van Economische Zaken en Middenstand. Deze rapporten lopen over de jaren 1945 tot 1950.

De steunverlening van de Staat aan nieuwe industrieën werd geregeld door het K. B. n° 81 van 28 November 1939 en het ministerieel besluit van 27 December 1947. Op het einde van het eerste semester 1951 had de Staat de terugbetaling gewaarborgd van door openbare kredietinstellingen toegestane leningen voor een bedrag van 1 miljard 589.700.000 frank. De voornaamste begunstigten van deze steunverlening zijn:

- 1) de petroleumnijverheid;
- 2) de farmaceutische nijverheid;
- 3) de aluminiumnijverheid;
- 4) de metaalverwerkende nijverheid.

Aux termes de l'article 21 du Traité, le nombre des délégués à l'Assemblée est fixé comme suit:

Allemagne	18
France	18

« Les représentants de la population sarroise sont compris dans le nombre des délégués attribués à la France ».

Le Traité fixe donc les représentations française et allemande d'une façon paritaire.

Par ailleurs, l'alinéa premier de l'article 21 prévoit que l'« Assemblée » est formée de délégués que les Parlements sont appelés à désigner en leur sein une fois par an, ou élus au suffrage universel direct, selon la procédure fixée par chaque Haute Partie Contractante ». Cet article permet à chacune de ces H. P. C. de fixer d'une façon parfaitement libre le mode de désignation de ses représentants à l'Assemblée.

En vertu de ce qui précède, la France a le droit de négocier avec le Gouvernement sarrois un accord aux termes duquel certains représentants pourront être désignés par le Parlement sarrois. Mais, le cas échéant, la France serait libre, conformément à la lettre de l'article 21, alinéa premier, de fixer sa représentation selon une autre procédure.

La France pourrait donc décider que des représentants de nationalité française assureraient la représentation sarroise.

Au cours de la séance du 7 décembre 1951, M. Schuman a d'ailleurs déclaré que « c'était l'union économique franco-sarroise qui a été considérée, au regard de la Communauté, comme une entité ayant droit à 18 délégués tant qu'elle existera et il a rappelé que c'est la France qui assure les relations extérieures de la Sarre ». En signant le Traité, la France a agi à la fois au nom des intérêts français et pour la Sarre dont elle administre les relations extérieures.

« C'est ainsi que la répartition des 18 délégués est devenue une question à régler entre la France et la Sarre, et c'est par un accord en voie de négociation entre le Gouvernement français et le Gouvernement sarrois que seront définies les conditions dans lesquelles la Sarre sera représentée dans les différents organismes ».

Le Secrétaire d'Etat aux Affaires Etrangères a signalé que si la Sarre cessait d'être une entité nationale en revenant à l'Allemagne, la France et l'Allemagne auraient toujours 18 sièges.

QUESTION N° 34:

De quel plan dispose-t-on pour l'extension de l'industrie lourde belge?

RÉPONSE:

Le développement de l'industrie sidérurgique résulte de l'initiative, privée et le rôle gouvernemental consiste principalement à faciliter l'obtention de matériel et notamment de matériel américain.

QUESTION N° 35:

Qu'a déjà fait le Gouvernement en matière d'investissements et que compte-t-il faire dans les cinq prochaines années pour l'ensemble de l'industrie belge?

RÉPONSE:

L'intervention gouvernementale en matière d'investissements a fait l'objet de six rapports consécutifs émis, soit par le Ministère de la Coördination économique, soit par le Ministère des Affaires économiques et des Classes moyennes. Ces rapports couvrent la période depuis la libération à fin 1950.

L'aide de l'Etat, en faveur des industries nouvelles, est organisée par l'arrêté royal n° 81 du 28 novembre 1939 et l'arrêté ministériel du 27 décembre 1947. A la fin du premier semestre 1951, l'Etat avait garanti le remboursement de prêts consentis par des établissements publics de crédit, à concurrence d'un montant de 1.589.700.000 francs. Les principaux bénéficiaires de cette intervention sont:

- 1) l'industrie du pétrole;
- 2) l'industrie des produits pharmaceutiques;
- 3) l'industrie de l'aluminium;
- 4) l'industrie des fabrications métalliques.

Begin 1952 heeft de N. M. K. N. een lening uitgeschreven van 1.000.000.000 frank waarvan de opbrengst bestemd is om kredieten tegen verminderde rentevoet toe te kennen met het doel de industriële wederuitrusting in de hand te werken; de Staat zou zich verbonden hebben het verschil tussen de werkelijke en de verminderde rentevoet te dekken.

Een krediet van 750.000.000 frank tegen verminderde rentevoet zal door de N. M. K. N. toegekend worden voor de aankoop van materiaal uit de E. B. U.-landen, zodanig dat het Belgisch tegoed opgeslorpt wordt en dat terzelfdertijd de uitrusting van het land in de hand gewerkt wordt.

Van dit bedrag zullen er 250.000.000 frank principieel voorbehouden worden voor aankopen van materiaal voor de industriële sectoren met aanhoudende depressie.

Men dient eveneens te vermelden dat het Ministerie van Landsverdediging in 1951, 2.500 jeeps besteld heeft bij de Maatschappij « Nouvelle Minerva » op voorwaarde dat deze inrichting een programma zou opmaken dat de geleidelijke incorporatie van Belgisch materiaal zou voorzien.

Daar deze incorporatie een verhoging van de verkoopprijs meebrengt, heeft het Ministerie van Landsverdediging toegestaan het prijsverschil voor zijn rekening te nemen tot 20.000.000 frank voor zover bewezen wordt dat de firma het nodige materiaal aangekocht had.

Het deel der kredieten door de Staat toegekend aan de Nationale Maatschappij voor goedkope woningen en aan de Nationale Maatschappij van het Klein Landeigendom, evenals de premies « De Taeye » die dienen om woonhuizen voor de mijnwerkers te bouwen, bevorderen onrechtstreeks de industriële investering.

Voor de toekomst, tracht de Regering op de investeringen in te grijpen in het kader van een zich uitbreidende economie. Een programma van fiscale voordelen is voorzien voor de beleggingen, die aan zekere voorwaarden voldoen, en gedaan in de zones met structurele werkloosheid of van economische depressie.

Daarbij heeft de Regering besloten tussen te komen voor de oprichting, in aanvulling met de N. M. K. N., van een Nationale Maatschappij voor Investeren en Deelneming.

Aan het gebrek aan samenhang van het gasverdelingsnet zal verholpen worden. Men voorziet het complex Luik-Verviers met het overige van het land te verbinden.

De mogelijkheden om de steenkool, fysisch en chemisch te valoriseren is ter studie en er werd overgegaan tot proefnemingen om gietijzer in een met zuurstof aangevoerde laagoven voort te brengen.

De studie betreffende de aanwezigheid van petroleum in de Belgische ondergrond zal voortgezet worden en de uitvoering van de boringen maakt de inschrijving van een som van 13.000.000 frank op het budget van 1952 noodzakelijk.

Au début de l'année 1952, la S.N.C.I. a lancé un emprunt de 1 milliard de francs dont le produit est destiné à l'octroi de crédits, à taux réduit, en vue de favoriser l'équipement industriel — l'Etat se chargeant de couvrir la différence entre le coût réel des crédits et le taux réduit.

Un crédit de 750 millions de francs à taux réduit sera accordé par la S.N.C.I., pour l'acquisition de matériel dans les pays U.E.P. de façon à absorber le boni belge sur l'U.E.P., tout en favorisant l'équipement du pays.

De ce montant 250.000.000 de francs seront réservés en principe à l'achat de matériel pour les secteurs industriels à dépression continue.

Il n'est pas inutile de signaler également que le Ministère de la Défense nationale a passé commande en 1951 de 2.500 jeeps à la Société Nouvelle Minerva, à condition que celle-ci établisse un programme d'incorporation progressive de matériel belge.

Cette incorporation entraînant une hausse de prix de vente, le Ministère de la Défense nationale a consenti de prendre la différence de prix à sa charge, à concurrence d'un montant de 20 millions de francs — pour autant que la preuve soit fournie que la firme avait acquis le matériel nécessaire.

La part des crédits accordés par l'Etat, à la Société nationale d'Habitations et de Logements à bon marché et à la Société nationale de la Petite Propriété Terrienne, ainsi que celle des primes « De Taeye », qui sont consacrées à la construction d'habitations pour mineurs, peuvent être considérées comme aide aux investissements industriels.

En ce qui concerne l'avenir, le Gouvernement s'efforce d'agir sur les investissements dans le cadre d'une économie en expansion. Un programme d'aménagements fiscaux est prévu pour les investissements effectués sous certaines conditions, dans les zones qui seront définies comme zones de chômage structurel ou de dépression économique.

En outre, une décision gouvernementale vient d'intervenir concernant la création, en complément de la S.N.C.I., d'une Société nationale de Participation et d'Investissement.

Il est prévu de pallier le manque d'interconnexion des réseaux de distribution de gaz et notamment de relier le complexe Liège-Verviers au restant du pays.

Les possibilités de valorisation physique et chimique de la houille seront également étudiées et il sera procédé à des essais de production de fonte dans un bas-fourneau soufflé à l'oxygène.

L'étude sur les ressources en pétrole du sous-sol national sera poursuivie et l'exécution des travaux de sondage nécessite une inscription au budget de 13 millions de francs pour 1952.